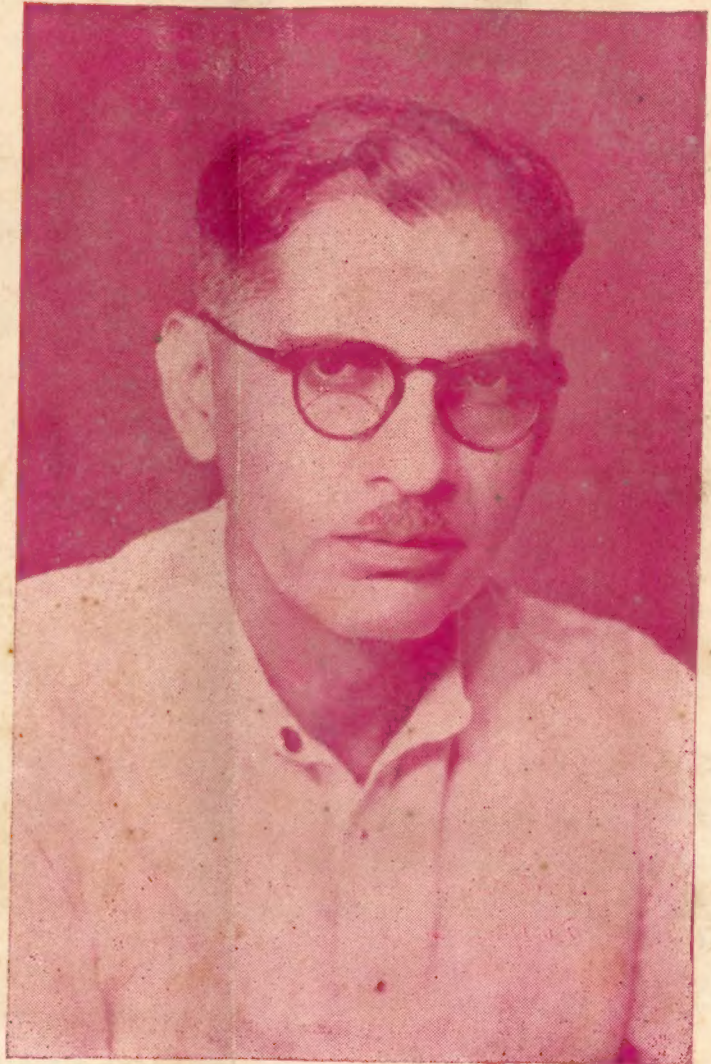

ഗുണാഭാഷകം

അഖില തിരുവിതാംകൂർ —

— ഗുണശാലാസംഘം പ്രസിദ്ധീകരണം.

ഗുണാഭാഷകം

വർഷം

പ്രസിദ്ധീകരണവർഷം ൧൯൪൮. ൧. ൧.

N. B. ആദ്യത്തെ ഒരു വർഷം മാസിക ആറു ലക്കങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായിരിക്കും.

വിഷയവിവരം

	പുറം
1. തിരഞ്ഞെടുപ്പ്	1
2. പുസ്തകങ്ങൾ—	
(1) വിശ്വകർമ്മ വീതി	3
(2) കേരളചരിത്രം	11
(3) ഭാഷാശാസ്ത്രം	15
(4) സാഹിത്യചരിത്രം	21
(5) എഴുത്തുകാരന്മാർ	29
(6) നാടകരചനകൾ	32
(7) വിചാരധാര	35
3. ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥ	41
4. ഓരോരുത്തരുടെയും കൃതികൾ	47
5. കെ. പുനയ്യ	53
6. കലശലായൻ (മുൻപു)	56
7. പ്രാചീന ഗ്രന്ഥശാസ്ത്രം	60
8. സാഹിത്യകാരന്മാർ	
രാജാജിയാർക്കൽ	69
9. രാജാജിയാർക്കൽ	75
10. നിരൂപണങ്ങൾ	
1. വെളിച്ചത്തിലേക്കു	78
2. മാറ്റം	79
11. ലാളിത്യനിരൂപണങ്ങൾ	81
12. സാഹിത്യചരിത്രം	89
13. കേരളകവിതാർ 'പ്രൊത്തമകവി' & 'പ്രൊത്തമകവി'	107

(മുഖപത്രം. ഗ്രന്ഥശാസ്ത്രം. സാഹിത്യചരിത്രം. വി. ക. മാറ്റം)

ഗ്രന്ഥാലോകം

വാല്യം 1

1124 കംഭം, മീനം

ലക്കം 4

തിരുന്നോട്ടം

൧. വായനശാലാസംയോജനം

കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിലുള്ള സംയോജനം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയത്. ഈ അവസരത്തിൽ അഖിലതിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തന പരിപാടി വിപുലമാക്കാൻ പ്രവർത്തനസമിതി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഗ്രന്ഥശാലാ സംയോജനത്തിന് സാമ്പത്തികമായ വ്യവസ്ഥയിലും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ആവശ്യങ്ങളും ഉണ്ടാകാനിടയില്ലല്ലോ. സംസ്കാരികമായ പ്രചരണമാണ് ഉദ്ദേശം. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ മലയാളികളുടെ അധിവസസ്ഥാനങ്ങൾ എവിടെയെല്ലാമുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം അത് വ്യാപിപ്പിക്കും. പ്രസ്തുത പരിപാടി സാധിതപ്രായമായി വരുന്നവർക്കു സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും പ്രസാധകന്മാർക്കും ലഭിക്കാൻപോകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുടെ വ്യാപ്തിയും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടാണു്. പ്രവർത്തനസമിതിയുടെ ഈ സുധീരനിശ്ചയം ഫലപ്രദമാക്കാൻ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റുകളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും സഹായദ്രവ്യമായ സഹകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

൨. ആസ്ഥാനകവി വള്ളത്തോൾ

മദിരാശിഗവണ്മെന്റ് എല്ലാ തന്നെ നൂറ് ഭാഷകളിൽനിന്നും ഓരോ ആസ്ഥാനകവികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ളതിൽ മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെയാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ആസ്ഥാനം കേരളീയരുടെ ഹൃദയമാണ്. അതങ്ങനെയായിട്ട് വളരെക്കാലവുമായി. ബഹുമാനിക്കു പുരമേ അദ്ദേഹത്തിന് ഈ പുതുപദവിയിൽ സമ്പന്നനായി ലഭിക്കുന്ന സഹായം ഈ എഴുപതാംകാലത്തു് ഏറ്റവും അനുഗ്രാഹകതന്നെയാണ്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റും ഇവിടുത്തെ സർക്കാരായ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു് ഇത്തരം ബഹുമാനിക്കും സമ്പന്നനായ സഹായങ്ങളും നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

൩. ഗണപതിശാസ്ത്രികൾ

മഹാമഹോപജ്യായ ഗണപതിശാസ്ത്രികളുടെ ഭരണാധിപത്വം തിരുവനന്തപുരം കൈയ്യെടുത്തു് ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ മീനം 17-ാം- അനാചാരനും ചെറുപ്പെട്ടു. പ്രസ്തുത സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രഥമജ്യാക്ഷനായ ആ മഹാവിദ്വാനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമത്തിനുശേഷം 28 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാണെങ്കിലും ഈ വിധം ബഹുമാനിച്ചു് ഉചിതമായി. സർ ഓഫീസർമാർക്കു് പ്രോബാത പൗരസ്ത്യവിജ്ഞാനപ്രണയിയെ അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ കാമ്മികനായി

ലഭിച്ചത് അതിലും ഭംഗിയായി. പരസ്പരം വിജ്ഞാനത്തിന് പ്രകാശമുണ്ടെങ്കിലും പ്രകാശനം പോരെന്നു വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഇത്തരം ഉദ്യമങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു.

൪. വിദ്യാത്മികളുടെ ഗ്രന്ഥപാരായണ വിമുഖത

ഇത്തരഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം മനസ്സിലാക്കി വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും അവയിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് താല്പര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും സൗധം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് ആചാര്യന്മാരാണ്. അതിനുള്ള അവസരം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നതു് പരിതാപകരമാണ്. ഈ നില മാനദണ്ഡത്താലില്ല. പ്രഗത്ഭമായ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും, അദ്ധ്യാപനക്ഷമതയിലുള്ള ചിരപരിചയംകൊണ്ടും ലോകഗതിയിലുള്ള സൂക്ഷ്മാവലോകനംകൊണ്ടും സംസ്കാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാരെ അവഹേളിക്കുക എന്നതു് ഇന്നത്തെ വിദ്യാത്മികളുടെ ഒരു സ്വഭാവമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ബിരുദധാരികളിൽത്തന്നെ ആചാര്യപദപ്രാപ്തിക്കു് അനർഹരായ ചില അവകാശികളെ വിദ്യാത്മികൾ കറപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഒരു വിധം ക്ഷന്തവ്യമാണ്. അത്തരം ആളുകളെ ഉപദേശിച്ചു് നേർ വഴിക്കു് നയിക്കുന്നതിനും വിദ്യാത്മികളെ വിശ്വാസപൂർവ്വം വശീകരിച്ചു് ആദർശശ്രദ്ധിയോടെ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉള്ള പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിച്ചു് വേണ്ടതു് പ്രവർത്തിക്കാൻ സർവകലാശാലാദ്ധ്യാപകസംഘം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

൫. തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി

തിരുവനന്തപുരത്തെ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി വിപുലമാക്കുന്നതിനു് ഒരു കമ്മിറ്റി നിയുക്തമായിട്ടുണ്ടു്. സ്ഥലസൗകര്യ

ങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഒരു പുതിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ പണിയും ആരംഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പഴക്കവും പ്രശസ്തിയുമുള്ള ഈ സ്ഥാപനം പൊതുജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമായി തീരാൻ പോകുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ ഞങ്ങൾ അധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ഇപ്പോൾ നിയുക്തമായിരിക്കുന്ന കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചൊന്നും പറയുന്നില്ല. മറ്റൊരു കാര്യമാണു് ഞങ്ങളുടെ സ്മരണയിൽ മുന്നിട്ടുവരുന്നതു്. പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയിൽ മലയാളം ശാഖ വിപുലമാക്കിയിട്ടില്ല എന്നുള്ളതു് പരിതാപകരമാണ്.

പുത്തനായിത്തീർന്ന കെട്ടിടം സജ്ജമാക്കുവാൻ അതു് ദേശ്യഭാഷകൾക്കുമാത്രമുള്ള ഒരു വിഭാഗമായി മാറണം. അവിടെ മലയാളവും തമിഴും പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ കാണാവൂ. മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെ നടന്നിട്ടുള്ള പ്രശസ്ത മാസികകളുടെ പഴയ ലക്കങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു് സൂക്ഷിക്കേണ്ടതിലും ശ്രദ്ധിക്കണം. മലയാളത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഒരു സമ്പത്തു് ആ മാസികകളിലാണു് കിടക്കുന്നതു്. അവ ഒന്നായി ശേഖരിക്കാനുള്ള കാലം കരെ വൈകിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാം. എങ്കിലും ഉറവു ശ്രമിച്ചാൽ ഇനിയും സാധിക്കുമെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. ഈയിടെ തിരുവിതാംകൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറിക്കുവേണ്ടി അത്തരം മാസികകളുടെ ഒരു സെറ്റ് 800-ൽപരം രൂപാകൊടുത്തു ശ്രീ. പി. വി. കൃഷ്ണവർമ്മയുടെ (കോട്ടയ്ക്കൽ) പക്കൽനിന്നു് വാങ്ങുകയുണ്ടായി. അത്തരം ചില ഗ്രന്ഥശാലാക്കാരെ അന്വേഷിച്ചുപിടിച്ചു് അക്കാരും സാധിക്കാൻ നോക്കണം. അങ്ങനെ പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയുടെ മലയാളവകുപ്പിനെ ഒരു നല്ല കേന്ദ്ര ഗ്രന്ഥശാലയാക്കാൻ തത്ഭാവമായിരിക്കും ഉത്സാഹിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

ഒരു പുതിയ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച്

* വിശപ്പിന്റെ വിളി

ജി. കുമാരപിള്ള.

I

“ചെപ്പുക്കുറവുണ്ടോ വിശപ്പേ വിശപ്പേ എന്നു പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കുകയാണ്, മരണാനുരാഗം ഓർമ്മയില്ല, ലോകത്തിൽ വേറൊന്നും ഇല്ലേ?”. കുറച്ചുകാലത്തിനു മുൻപ് ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ച് പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെ കത്തിക്കാളുന്ന വിശപ്പിനെപ്പറ്റി അല്പം ആവേശത്തോടുകൂടി ഞാൻ സംസാരിച്ചതിനു മറുപടിയായി നമ്മുടെ വന്ദ്യവയോധികനായ ഒരു നേതാവ് തെല്ലൊരു ഹാസ്യരസം കലത്തി പറഞ്ഞു വാചകമാണത്രേ. വിശപ്പിനെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുവാൻ അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഇട നൽകി. അതിനുശേഷം മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രേരണയായി നില്ക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെയും ജ്വാലത്തിന്റെയും വിശ

പ്പിനെപ്പറ്റി പലതും വായിച്ചു. അങ്ങനെ യേക്കുവും അത്ഭുതകവും ആയ വിശപ്പിന്റെ ശക്തി മനസ്സിനുള്ളിൽ തെളിഞ്ഞു വരുമ്പോഴാണ് ശ്രീ. ഭവാനി ഭട്ടാചാര്യയുടെ ഹൃദയസ്പർശമായ നോവൽ വായിക്കുവാനിടയായത്.

വിശപ്പും അധികാരിവർഗ്ഗവും തമ്മിൽ, വിശപ്പും സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളും തമ്മിൽ, വിശപ്പും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിൽ, വിശപ്പും വിശപ്പും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഗംഭീരസംഘട്ടനത്തിന്റെ ലോകം; അടങ്ങാത്ത വിശപ്പിന്റെയും ഭട്ടാചാര്യൻ ദാഹത്തിന്റെയും തീക്ഷ്ണമായ പ്രേരണയിൽപ്പെട്ട പലിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പരിതും, ആ തീവ്രമായ പ്രേരണയിൽ അവൻ പാതാളഭയത്തോളം താഴുന്നതും നക്ഷത്രലോകത്തോളം ഉയരുന്നതുമായ ചിത്രം—അതാണ് ശ്രീ. ഭവാനി ഭട്ടാചാര്യ നമുക്കു കാണിച്ചു തന്നത്. കത്തിക്കാളുന്ന ജ്വാലത്തിന്റെ കറോരമായ ബുദ്ധി, അമർത്തപ്പെട്ട കൈംഗികബോധത്തിന്റെ ഉഗ്രമായ വിശപ്പ്, പ്രതാപത്തിനും സമ്പത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ അടങ്ങാത്ത ആത്തി; സ്നേഹിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനുമുള്ള തീവ്രമായ ഹൃദയത്തിന്റെ തീവ്രമായ അടിനിവേശം; അടിമത്തത്തിൽ അമർന്നു തെറിയുന്ന ഒരു മഹാജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള തീക്ഷ്ണമായ ആവേശം; വിജ്ഞാനത്തിനായി വെമ്പുന്ന മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ അപ്രതിരോധമായ കടുത്തു്; പരമസത്യത്തെ തേടി അലയുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ അജ്ഞമായ അന്വേഷണം—അങ്ങനെ വിശപ്പിന്റെയും ദാഹത്തിന്റെയും വിശാലമായ മണ്ഡലത്തിലേക്കു നാം കടക്കുന്നു.....

കാലം. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങൾ. സ്ഥലം: മറനാടൻ മേധാവിത്വത്തിനെതിരായി സമഗ്രസമരം പ്രഖ്യാപിച്ച ഇന്ത്യ; ആ ഇന്ത്യയുടെ തുടിക്കുന്ന ഹൃദയമായ ബംഗാൾ. അവിടെ രണ്ടു കുടുംബങ്ങൾ: ഒന്ന് കൽക്കത്താ നഗരിയിൽ സമ്പത്തും സ്ഥാനവും ഉള്ള ഒരു പ്രശസ്ത കുടുംബം; മററത് അകലെ ബാരുണിഗ്രാമത്തിൽ ധനമോ സ്ഥാനവല്ലപ്പോ ഇല്ലാത്ത ഒരു കർഷക കുടുംബം. ദരിദ്രനായി ജനിച്ച വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് ധനികരായ സതീർത്ഥരുടെ പരിഹാസത്തിനു പാത്രമായി ഒട്ടവിൽ സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടു സമ്പത്തും സ്ഥാനവും സമ്പാദിച്ച സമരേന്ദ്രബാസു; അദ്ദേഹം ധനസമ്പാദനത്തിൽ വ്യഗ്രനാണ്. സ്വന്തം കുട്ടികളെങ്കിലും സുദിക്കുതയിലും സമൃദ്ധിയിലും കഴിയണമെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതോദ്ദേശം. കോബ്രിഡ്ജിൽനിന്നും ഉന്നത ബിരുദംനേടി ശാസ്ത്രഗവേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചിന്താശീലനും ഹൃദയംലുപ്യമായ മുത്ത പുത്രൻ റാഹുലൻ; ആ യുവാവിന്റെ ഹൃദയം നക്ഷത്രലോകത്ത് സർഗ്ഗശാലികളോടൊപ്പം ഒളിച്ചു കളിക്കുകയാണ്. റാഹുലന്റെ ദുഃഖഹൃദയമായ ഭാര്യ മഞ്ജു; കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ തണലിൽ പഠിപ്പിത്ത സുഖിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു യുവതിയാണവൾ. റാഹുലന്റെ ധീരനും സാഹസികനുമായ ഇളയ സഹോദരൻ കണ്ണാൾ; അവൻ അറബിയിലും ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതാണ് കൽക്കത്തയിലെ കുടുംബം. ഇനി ആ കർഷകകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു നോക്കാം. സ്റ്റേഷണത്തിന്റെയും ക്ഷമയുടെയും പ്രതിരൂപമായ അമ്മ; അവൾക്കു മൂന്നു കുട്ടികൾ, മുഗ്ദ്ധവും ശാഖിനവുമായ ഗ്രാമീണനായവനും ഉടലെടുത്ത 'കുജാക്ഷി'; ധീരഹൃദയനും വിശ്വസ്തനുമായ 'കുന്ന്', ആർക്കു

മെടുത്തു, ഓമനിക്കുവാൻ തോന്നുന്ന 'ഭാസ്'. പുത്രിയുടെയും പുത്രന്മാരുടെയും സുഖം മാത്രമാണ് അമ്മയുടെ ലക്ഷ്യം; അവരുടെ നായകൻ സംഗീതാലാപവുമായി എവിടെയോ അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഒരു കലാപ്രേമിയാണ്. ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരു അംഗത്തെപ്പോലെ കഴിയുന്നമേഗല എന്ന പത്ര അമ്മയുടെ ഉററ സഖിയാണ്. സ്റ്റേഷനുമായി അമ്മയും കലാപ്രേമിയായ പിതാവും നിഷ്കളങ്കരായ മകളും ധീരനും വിശ്വസ്തനുമായ പുത്രന്മാരും കുടുംബാംഗമായ പത്രവും—ഇതല്ലെന്ന് കർഷക കുടുംബത്തിന്റെ മാതൃകയാണത്. ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളെ—രണ്ടു ലോകങ്ങളെ—കൂട്ടിയിണക്കുന്നത് സമരേന്ദ്രബാസുവിന്റെ പിതാവായ ദേവേശ്വരബാസുവാണ്. ധനികനായ പുത്രനോടുകൂടി നഗരത്തിൽ താമസിക്കാതെ അദ്ദേഹം ബാരുണിഗ്രാമത്തിൽ കർഷക ജനതയോടൊപ്പം അവർക്കു വേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു. വെള്ളിക്കമ്പികൾ പോലെയുള്ള മനോഹരമായ താടിമീശയും ഉയന്ന ശരീരവും, സ്വച്ഛവും വിശ്വപ്രേമനിർഭരവുമായ ഹൃദയവും അടങ്ങാത്ത സേവനതൃഷ്ണയും—ദേവേശ്വരബാസുവിന്റെ ആ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ആർക്കു മറക്കാവതല്ല. അദ്ദേഹം ഗ്രാമീണരുടെ "ദേവത"യാണ്.

ശാന്തിയും സന്തുഷ്ടിയും ഈ കുടുംബങ്ങളിൽ വിടർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവും ആയ പ്രവാഹങ്ങളും പ്രതിപ്രവാഹങ്ങളും ആഞ്ഞടിക്കുന്നതാണ് കഥാതന്തു. അതിരൂപറകിൽ വിശാലമായ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഗംഭീരമായ ചലനം, അതിന്റെ ദുഃഖങ്ങളും സുഖങ്ങളും, അതിന്റെ വിജയങ്ങളും പരാജയങ്ങളും, അതിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പ്രാദ

വവും അപഹാസ്യമായ മാപല്യവും. ആ മനുഷ്യമഹാരാശിയുടെ ചിഹ്നങ്ങൾപോലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ മുൻപിൽ നിൽക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

II

രണ്ടാംഭാഗമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടിയാണ് കഥ തുടങ്ങുന്നത്. ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം റേഡിയോയിലൂടെ റാഹുലന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നു. ഫാസിസത്തിനെതിരായി ജനാധിപത്യം യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ആ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നെടുമുടിയായ ബ്രിട്ടന്റെ കീഴിൽ ഇൻഡ്യ അമർന്നു കിടക്കുന്നു. എന്തൊരു വിരോധഭാസം! പക്ഷേ ഈ യുദ്ധം പഴയ സാമ്രാജ്യത്വവ്യവസ്ഥിതിയുടെ അടിത്തറ പൊളിക്കും. റാഹുലന്റെ ഹൃദയം ഉൽക്കണ്ഠയാൽ ത്രസിപ്പുകയാണ്. അടുത്ത മുറിയിൽ മഞ്ജു പ്രസവവേദനയോടെ കിടക്കുന്നു. ആ പ്രസവവേദനയുടെ തീക്ഷ്ണതയാൽ സ്വർഗ്ഗം അയാളുടെ ഹൃദയം ഉയരുകയാണ്. പക്ഷേ പ്രഥമസന്താനത്തിന്റെ മുഖങ്ങൾ നഞ്ഞപ്പറ്റിയുള്ള ഭാവന അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ ആനന്ദംകൊണ്ടു ചികിത്സിക്കുന്നു. മഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഘോരയാതനയിൽ ഉരുളിക്കിടക്കുകയുണ്ടാവുക എന്ന മനുഷ്യത്വം പോലെ ആ ശിശുവിന്റെ മുഗ്ദ്ധമായ രൂപം അയാളുടെ മുൻപിൽ ഉയരുന്നു.

യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം: ലോകം മുഴുവൻ കലുഷകരമാണ്. എങ്ങും ഗർഭിണിയെ ചലിപ്പിക്കും. റാഹുലന്റെ വേദനയിലും അതിന്റെ പ്രതിധ്വനികൾ ഉയർന്നു. കണ്ണുകൾ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഒരു സൈനികോദ്യോഗസ്ഥനാകുവാൻ. പിതാവു തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു യുദ്ധകലാപരിതഃ സ്ഥിതികളിൽ വ്യാപിക്കുവാൻ.

പാതയിൽനിന്ന് മുതലെടുക്കുവാൻ. റാഹുലന്റെ ഹൃദയംമാത്രം സംശയഗ്രസ്തമാണ്. അയാളുടെ ശുദ്ധ നക്ഷത്രലോകത്താണ്; സർഗ്ഗരഹിതമായ ഒരു ലോകം. ഗവേഷണത്താൽ ലോകത്തിന്റേ മഹത്തായ സംഭാവന നൽകുവാൻ അയാൾക്കു കഴിവുണ്ട്. പക്ഷേ മനുഷ്യത്വം അയാളെ ഭൂമിയിലേക്കു വിളിക്കുന്നില്ലേ? ഭൂമിയിലേക്കു വന്നാൽതന്നെ സ്നേഹമധിയായ മഞ്ജുവിനെ എങ്ങിനെ വിട്ടുപോകും? അവളെ വിട്ടുപോയാൽതന്നെ ഇൻഡ്യാക്കാരനായ റാഹുൽ ഈ യുദ്ധത്തിൽ എന്തു പേരിൽ പേരും? പിതാമഹനായതാമ്രം തന്റെ പേരോടുകൂടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അതിനാൽ റാഹുൽ ബാലനായിത്തീർന്നു. അവിടെ "ദേവത" അയാളെ ആകർഷിക്കുകയും വെത്തിലേക്കു ആനയിക്കുന്നു. നഗരവാസിയായ ആ ബുദ്ധിജീവി അപരിചിതമായ ഒരു പുതിയ ലോകവുമായി പരിചയപ്പെടുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ അല്ലാത്തതാകുകയാണ്. അതാണ് യഥാർത്ഥമായ ഇന്ത്യ. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പെഴുതിയ കടനഭാരത്തിൽ, നഗ്നനായിത്തീർന്നു കഴിയാത്ത മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സജീവചിത്രമാണ് റാഹുൽ അവിടെ കാണുന്നത്. "ദേവത" ഈ ജീവിതവുമായി താഴാത്തും പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു; റാഹുലൻ കർഷകനായിത്തീർന്നു. അതിലും സ്വീകരിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നു. ഈ ഇൻഡ്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലാത്ത ജനാധിപത്യം ജനാധിപത്യമല്ല, എന്ന ഉപദേശം ഗ്രഹിച്ചു റാഹുലൻ മടങ്ങുന്നു.

റഷ്യയും യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയാണ്. സമരരണ്ടുവശവും ഇതിലേറ്റും ഒരു പരിഗണനയോടെയല്ല. പണമുണ്ടാക്കുക, മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ അന്ധതയെ

മായ ഒരു വിപത്സന്ധിയുടെ വക്കിലാണ് ലോകം, അദ്വൈതത്തിൽ അതിൽനിന്നു പണം ഉണ്ടാക്കുക എന്ന ഓർമ്മയുള്ളൂ. പിതാവിനെപ്പോലെയാണുവരാൻ ഏതാനും വെള്ളിക്കാശിനുവേണ്ടി ഇൻഡ്യയെ ഒരു കൊടുത്തതെന്നു ഓറ്റുപൻ വിചാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ വാസ്തവം ഇതാണ്. ഈ പണം ഒന്നും സമരോദ്രൻ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ബാല്യകാവത്തേ യാതനകൾ അദ്വൈതത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ മമിക്കുന്നു; തന്റെ കട്ടികൾ അങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുന്നത്. ധനം സഞ്ചിയിൽ, സക്കാരിൽനിന്നും ഒരു ബിരുദവും നേടുക, അങ്ങനെ മാനുതൽക്കരകൾ ചാത്തുക, അതാണ് സമരോദ്രന്റെ ജീവനാട്ടേഴും. ഓറ്റുപൻ പിതാവിനെയും ഇളയസഹോദരനെയും പഠിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ സാധ്യമല്ല. കണാർ ആക്ഷേപത്തിലാണ് യുദ്ധംചെയ്യുന്നത്? അവൻ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സൈന്യത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു, സഹോദരന്റെ മനോഭാവം ഓറ്റുപൻ ഓർത്തു. “എനിക്കു ജീവിതത്തിൽ തത്ത്വസംഹിതയൊന്നുമില്ല.....പക്ഷേ ഞാൻ അപകടകരമായി ജീവിക്കുവാൻ യോഗ്യനല്ല.....ചേട്ടൻ ജീവിതത്തിൽ ആക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?” ഈ വാചകങ്ങൾ കണാർ പറഞ്ഞതാണ്. പക്ഷേ പിതാവും സഹോദരനും ഇന്ത്യയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഓറ്റുപൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“ഞാനും ഈ നിമിഷത്തിൽ ഒരു ചിഹ്നമായി നിലകൊള്ളുകയാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുമാറി പൂർണ്ണ സൗതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുവാൻ ദുഃഖനിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഇൻഡ്യൻ ദേശീയത്വത്തിന്റെ ചിഹ്നമാണ് ഞാൻ” — അതാണ് ഇൻഡ്യയുടെ ശബ്ദം. ഹോരോപ്പ്

പൂർ ജയിലിൽ കിടക്കുന്ന പണ്ഡിത്നെ ഹ്റ വിചാരണസമയത്തു കോടതിയിൽ നൽകിയ പ്രസ്താവനയുടെ ഭാഗമാണത്. ഗവണ്മെൻറ് അതു നിരസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ അത് ഇൻഡ്യയിലെങ്ങും പരന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഓറ്റുപന്റെ ഗവേഷണശാലയിലെ മേശപ്പുറത്തും അതിന്റെ ഒരു പ്രതിയുണ്ട്. ആത്മീയോടെ അയാൾ അതു വായിക്കുകയാണ്. ഫാസിസത്തിന്റെ ആ ജന്മശത്രുവായ നെഹ്റു ജയിലിൽ. ഗാന്ധിജിയോ? അദ്വൈതവും ജയിലിൽ, സംസ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ എത്തിയ ആ മഹാനേതാവ് കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെയും തെമ്മാടികളുടെയും നടുവിൽ! പാശ്ചാത്യ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ദേവദൂതന്മാരെപ്പറ്റി രാറ്റുപൻ സംശയമെങ്കിലും. ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിന്റെ ഊഷ്മാവ് അയാളുടെ സിരകളിൽ തൃപ്തിക്കുകയാണ്.

എങ്കിലും കാലം ആയിട്ടില്ല, പരിത്യസ്ഥിതികൾ അയാളെ പുറകോട്ടു പിടിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അന്ന് ഒരു സൽക്കാരത്തിനു പോകണം. മത്ത്ജുവും അയാളെ അനുഗമിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ അവർ അന്നാണ് ആദ്യമായി ഗുത്തംചെയ്യുന്നത്. അവളുടെ ചലനം എത്ര മാനോമഹനമാണ്. ഗുത്തം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരുന്ന ഓറ്റുപൻ മത്ത്ജുവിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ മൂന്നാളുകോമളമായ കൈകൾ അയാളുടെ രക്ഷാകവചമാണ്. അയാൾ അവളുടെതാണ്, അവൾ അയാളെ വിട്ടുകില്ല. അയാൾ പലപ്പോഴും കുഞ്ചാൻമാരായി ലോകത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചു ചാട്ടുവാൻ വെമ്പിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം അവളുടെ പരിവേഷം, അവളുടെ പ്രേമം, അവളുടെ സൗന്ദര്യം അയാളെ പിടിച്ചുനിർത്തി, ഹൃദ

യസമ്പന്നയായ അവളോടും തനിക്കൊരു കൺവ്യമില്ലേ? ഏതും കഴിഞ്ഞു വരുമ്പോൾ റാഹുലൻ വീണ്ടും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെ മറന്നിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും അയാൾ ഗവേഷണത്തിൽ വ്യാപൃതനാവുകയാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു സ്വന്തം പ്രഥമസഭയെ പ്രോത്സാഹനവും അയാൾക്കു കിട്ടുന്നു.

എന്നാൽ 1942 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ ഇൻഡ്യയുടെ ശബ്ദം മേഘനാഭപോലെ വീണ്ടും മുഴങ്ങുന്നു. “കപിററിൻഡ്യ” “ഇൻഡ്യ വിട്ടുക” ഗാഭീരമായ അഗ്നിപർവതം പോലെ ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ വിപ്ലവഭാവം ഇരമ്പുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യയായ ഇൻഡ്യ ജനാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടി സമഗ്രസമരം നടത്തുമെന്ന് നേതാക്കന്മാർ പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. അറാഖാൻറിക് ചാർട്ടർ ലോകത്തിനു മുഴുവൻ സ്വാതന്ത്ര്യം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു; എങ്കിലും ഇൻഡ്യ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിവാഷം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയാണ്. പത്തുദിവസം കൽക്കത്താനഗരം മുഴുവൻ പ്രക്ഷുബ്ധമായി ഇരമ്പുകയാണ്. വെള്ളക്കാരന്റെ ചുമട്ടു തട്ടിയെറിയുവാൻ ദൃഢപ്രതിജ്ഞയായ ജനങ്ങൾക്കു മുൻപിൽ അധികാരിവർഗ്ഗം അമ്പരക്കുന്നു. കാട്ടാളരോണത്തിന്റെ കടിത്താൺ അച്ചവിടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഹിംസയുടെ മാറിൽ ഹിംസയുടെ നഗ്നതാ ണ്ടവ! നിരായുധരായ ജനങ്ങൾ യന്ത്രത്തോക്കിന്റെയും കനത്തത്തോക്കിന്റെയും മുൻപിൽ അടിഞ്ഞു വീഴുകയാണ്. ആകസ്മികമായി റാഹുലന്റെ കാലിലും ലാത്തികൊള്ളുന്നു. ഒരു ദിവസം അയാൾ ജയിലിൽ കിടക്കുന്നു. ഉള്ളിൽ അഗ്നിയേക്കാൾ ഉഷ്ണമുള്ളതായ ഏതോ എരിയുന്ന അനുഭവമാണ് അയാൾക്കുണ്ടാകുന്നത്. അതു സ്വാ

തന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ്. അങ്ങനെ ബഹുജനസമരവുമായി അയാൾക്കു സ്പർശമുണ്ടാകുന്നു. പക്ഷേ സമരോദ്ദേശ്യം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ അയാൾ വിട്ടുപോകുന്നു. മത്സ്യവിന്റെ ഹൃദയത്തിലും ആഗസ്റ്റിലെ പ്രക്ഷോഭം അവകൾ ഇളക്കുന്നുണ്ട്. തെരുവീഥിയിൽ വിളക്കുകൊള്ളത്തുവാൻ വരുന്ന ഒരുവനെ പോലീസുകാർ അകാരണമായി വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തുന്നു. നിർദ്ദോഷികളെ തോക്കിനിരയാക്കുന്ന സർക്കിന്റെ തനിരൂപം അന്നാണവർക്ക് ആദ്യമായി മനസ്സിലാകുന്നത്. തന്റെ കഞ്ഞിന്റെ ഒരു സൂചുത്തായിരുന്ന ആ വിളക്കുകൊള്ളത്തുകാരന്റെ മരണം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിക്കുന്നു.

യുദ്ധം ഇൻഡ്യയോടു് അടുത്തുവരികയാണ്. ഗവണ്മെൻറ് ജനങ്ങളെ യോദ്ധ്യത്തുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിക്കുന്നു. ജപ്പാൻകാരൻ ഉഗ്രമാണ്, അവൻ വംശാഭിന്റെ വാതിൽക്കൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു; അവനെ എതിർക്കണം—ഈ പ്രചാരവേലയുമായി ഭരണാധികാരികൾ ജനങ്ങളോടു് അടുക്കുന്നു. തീർപ്രദേശത്തും അതിർത്തിയിലും ഉള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ പട്ടാളക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നു. അവിടെനിന്നും നിരായുധരായ ജനങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി അലഞ്ഞു തിരിയുന്നു. ജപ്പാൻകാരൻ വരുമ്പോൾ അവനു ഗതാഗതസൗകര്യം പാടില്ല. അതിനാൽ വഞ്ചികളെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നു. വഞ്ചികൾ ഗ്രാമീണരുടെ ജീവനാണ്. വഞ്ചികൾ നശിച്ചാൽ അവരുടെ ജീവിതം നിശ്ശേഷമാകും, മീൻ പിടിക്കാനും ആഹാരസാധനങ്ങൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കൊണ്ടുപോകുവാനും വഞ്ചികൾ ഇല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. ഗ്രാമീണവംശാഭിലെ ഭൂപ്രകൃതി ആമാതിരിയാണ്; വഞ്ചികളില്ലാത്ത ജീവിതം അവിടെ മിക്കവാറും അസാധ്യംതന്നെ,

പക്ഷേ ഗവൺമെന്റു കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വഞ്ചികൾ ചുട്ടെരിയുന്നമെന്നും, പകരം പണം കൊടുക്കും. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഏജൻ്റന്മാർ ഗ്രാമത്തോടും കയറിയിറങ്ങുന്നു. വഞ്ചികൾ കൂട്ടുകൂട്ടമായി ഏരിയകയാണു്. ഹൃദയം പൊട്ടിയ ഗ്രാമീൺ അവയുടെ ചാരം നുള്ളിയെടുത്തുകൊണ്ടു് നിസ്സഹായരായി വീടുകളിലേക്കു മടങ്ങുന്നു. ജപ്പാൻ കാരൻ വാതിലിൽവന്നു മുട്ടുകയാണു്. അവൻ നെല്ലു പിടിച്ചെടുക്കും, നെല്ലു മുഴുവൻ ഗവൺമെന്റിനു നൽകണം. വില നിശ്ചയിക്കുമല്ല. ക്ഷേത്രാസ്ത്രവിതരണപദ്ധതിയില്ല, ഗ്രാമീൺ ധാന്യം എല്ലാം ഗവൺമെന്റി് ലേക്കു കൊടുക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്നു. അങ്ങനെ ബംഗാളിലെ ഗ്രാമീണജീവിതം അടിയ്ക്കുടി ശിഥിലമായി വരുകയാണു്.

വയലുകൾ പഴയതു നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു; പക്ഷേ വിളവെടുക്കുവാൻ പുരുഷന്മാരാരും നാട്ടിൽപുറങ്ങളിലില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമരം അവരിൽ മിയ്ക്കുവരെയും കാരാഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചിരിക്കുന്നു. ദേവത, കണ, അവന്റെ പിതാവു്—എല്ലാവരും ജയിച്ചിരുന്നു. ത്രിവർണ്ണ പതാകയുടെ മാനം കാക്കുവാനായി അവർ ജീവനെപ്പോലും പണയം വക്കുവാൻ തയ്യാറായി—അതായിരുന്നു അവരുടെ കുറ്റം. പക്ഷേ ക്ഷോഭിയും മാതാവും ആ അവസരത്തിലും കരഞ്ഞില്ല. പതാകയ്ക്കു മുൻപിൽ അവർ പ്രണാമം ചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയം ധീരദാരുണമായിത്തീർന്നിരുന്നു. ദേശാഭിമാനം അവർക്കു് അജ്ഞമായ ശക്തി നൽകിയിരുന്നു. പോലീസും ഗ്രാമീണരുമായി ഇടരെ നടന്ന സംഘട്ടനങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിലെ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ശക്തി തെളിയിച്ചു. പുരുഷന്മാരുടെ അഭാവത്തിൽ സ്ത്രീകളും ക

ട്ടികളും അവരുടെ ജോലി ചെയ്തതുടങ്ങി. അങ്ങനെ ക്ഷോഭിയും കണവുക്രൂരി വയലിൽ കൈയ്ത്തു നടത്തുവാൻ ഉദ്യുക്തരാകുന്നു. കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണത്തിൽ അവർക്കു് എന്തൊരാനന്ദമാണെന്നോ? പക്ഷേ ഇങ്ങനെ കൊടുക്കുന്ന ധാന്യം എന്തുചെയ്യും? ഗവൺമെന്റിന്റെ ആഹ്വാനം ഒരു വശത്തു്, മറുവശത്തു് നാട്ടിലെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ. ബാരുണിയിലെ പെരിയ കച്ചവടക്കാരനായ ഗിരിശ് പ്രതിദിനം സമ്പന്നനായി വരുന്നു. അയാൾ ഹെന്റുമായി നെല്ലു ശേഖരിച്ചു് ബംഗാൾ റൈസു് ഖിമിററഡ് എന്ന കമ്പനിയ്ക്കു നൽകുകയാണു്. അയാളുടെ പ്രസംഗം സദാമുഴങ്ങുന്നു. “സഹോദരരേ! ഇന്നാണു സന്ദർഭം, കഴിയുന്നിടത്തോളം ധാന്യം വിൽക്കുക” കരിബന്ദയുടെ പൈതൃകമായ ശബ്ദം. അത്ഭുതസമയത്തു തീരപ്രദേശത്തുനിന്നു ഗ്രാമങ്ങൾ മുഴുവൻ—ഭാവനാമിതരായ കണ്ണുങ്ങളും വൃജനാരും സ്ത്രീകളും കാലികളും എല്ലാം നഗരത്തിലേക്കു നീങ്ങുകയാണു്. അഭയത്തിനു വേണ്ടി, മനുഷ്യാശിയുടെ മഹാപ്രവാഹം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു, പക്ഷേ അതു് ആരു ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ബാരുണിയിൽ ജീവിതം പഴയപടി നീങ്ങുന്നു. പൊട്ടുന്നൊരു ക്ഷോഭിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനം വരുകയാണു്. ഒരു ദിവസം അവൾ വയലിൽനിന്നു വരുമ്പോൾ വീട്ടിൽ അപരിചിതനായ ഒരു യുവാവു് ഇരിക്കുന്നു. ദ്രോഹി സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിരുന്ന കമ്പളങ്ങൾ അമ്മ അയാൾക്കു കറിവച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. “എന്റെ പുതിയ മകൻ”—അമ്മ അയാളെ അവൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു മിൽത്തൊഴിലാളിയായിരുന്ന കിടശാർ ജയിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു മുക്തനായി വന്നിരിക്കുകയാണു്, അയാൾ

കുറച്ചൊക്കെയും പിതാവിൽനിന്ന് ഒരു കത്തുകൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. അവളെ അയാൾക്കു കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശമുണ്ടായി ഒരു കത്തും. ലളിതസുന്ദരമായ ശ്രംഗാരം അന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നു. കിശോരം കുറച്ചൊക്കെയും ദമ്പതികളാകുന്നു. തനിക്കു ജീവനുള്ളകാലം അവളെ വയലിൽ പണിചെയ്യുവാൻ അനുവദിക്കുകയില്ലെന്ന് അവൻ ശപഥം ചെയ്യുന്നു. പാവം അവന്റെ ആശംഭലതോടൊത്തായ എത്ര ജീവിതസ്വപ്നങ്ങളാണ് അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പാറിപ്പറക്കുന്നത്? അവൾക്കൊരു പുതിയ സാരി വാങ്ങിക്കൊടുക്കുവാൻ അയാൾക്കു ധീരതയാണ്. ഇരുവരും കൂടി നഗരത്തിൽ പോയി സാരിയുമായി തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അവൻ അറിയാതെ പാടുന്ന മുളിപ്പാട്ട് അത്ഭുതമാണ്. “ഓമനേ, എനിക്കറിയാം, നമ്മുടെ വിശപ്പുകൾക്ക് ഈ ജീവിതത്തിൽ രമനം കിട്ടുകയില്ല”—അതാണ് ആ പഴയപാട്ടിന്റെ സാരം. അവൾ പറയുകയാണ്, വിവാഹിതയായ സ്ത്രീയ്ക്ക് ഒര ആന്തിയേയുള്ളൂ. കുടുംബജീവിതം. അതിലപ്പുറം അവൾക്ക് ഒന്നുമില്ല. ആ സ്വപ്നം സഫലമാവുകയില്ലെന്ന് അവൾ അപ്പോൾ അറിയുന്നതേയില്ല.

ഈ അവസരത്തിലാണ് റോളർ വിണ്ടും ഗ്രാമത്തിൽ വരുന്നത്. അയാൾ കൊണ്ടുവന്ന വാങ്ങൽ ഭീകരമാണ്. അറുപതിനായിരം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരാണ് ജയിലിനുള്ളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. പലരും മനുഷ്യാർക്കു കഴിഞ്ഞതിൽ കയറി, വെടിയേറ്റു മരിച്ച ധീരന്മാരുടെ എണ്ണം ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ, ആ മുതലായി കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ സാമാന്യജനങ്ങൾ അത്ഭുതകരമായി വളർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. നേതാക്കന്മാരുടെ അഭാവത്തിൽ അവർ ചരിത്രം സൃഷ്ടി

ക്കുന്ന ധീരന്മാരായതും ഓജസ്സേഹ്വരം അറിഞ്ഞു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള അടങ്ങാത്ത അന്തർദ്ദാഹം അവർക്കു നവചൈതന്യം നൽകി. റോളർ അവരെ കറച്ചുകുടി പരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ബുദ്ധിജീവികളുടെ നക്ഷത്രലോകത്തുനിന്നു ദാവധാനം അയാൾ താഴോട്ട് ഇറങ്ങുകയാണ്. വാമം അറിയില്ലെങ്കിലും ഞാനെന്തെ വരവ് ഈ വ്യതിയാനത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. കുറച്ചൊക്കെയും മാതാവിനെ “അമ്മ,” എന്നും ഒന്നാവിനെ “അനിയ്യ,” എന്നും അയാൾ അറിയാതെ വിളിച്ചുപോകുന്നു, അയാൾ അവരുമായി—കർക്കശജനനയുമായി— താഴെത്തും പ്രാപിക്കുകയാണോ? ഇങ്ങനെയൊരു കൗമാരത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നൂലാ മാലകളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ട് അയാൾ ജീവിതത്തെ ജീവിതമായി കാണുകയാണ്. അയാൾ തിരിച്ചുപോകുന്നതു മറ്റൊരാളായിട്ടാണ്.

ഗിരിയ്ക്ക് കഴിവുതന്നെ നല്ല ശേഖരിച്ചു വെംഗാൾ റൈസ് കമ്പനിയ്ക്കു നൽകിവരുകയാണ്. പോലീസും ഗവണ്മെന്റും അറിഞ്ഞുള്ള ഭയങ്കരമായ കരിഞ്ചന്ത! അതേ സമയം മുർദിക്ഷത നാട്ടിലെങ്ങും തലപൊക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു “നമ്മൾ ഉണ്ണുന്നതോളംകാലം നമ്മുടെ വേലക്കാരും ഉണ്ണം” കുറച്ചൊക്കെയും അമ്മയുടെ മനോഭാവം അതാണ്. അവൾ നല്ല വിററിട്ടുള്ള ലാഭം വേണ്ട. പക്ഷേ ബുദ്ധിമുട്ടും ഒരു കൊച്ചു വിപോലം ഭരിച്ചുവന്ന ക്ഷാമം വെട്ടുന്ന ഭയങ്കരമായ വെള്ളപ്പൊക്കമായി ഇറങ്ങുകയായി. കിശോർ തീരുമാനിച്ചു. പട്ടണത്തിൽപോയി ജോലിചെയ്യുവാൻ. കുറച്ചൊക്കെയും വളർന്നുവന്ന വയറിൽ സ്പന്ദനം പൂർവ്വം തടവിയിട്ട് അവളുടെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ട്രഷ്ടി പിൻപോയി. അവൻ പെട്ടെന്ന് അവിടുത്തെപ്പോകുന്നു, ഒര

യിൽ പാളം കടക്കുമ്പോൾ അവൻ പട്ടാളക്കാരുടെ വെടികൊണ്ടു വീഴുന്ന കാര്യം അവർ ഏതെന്നെ അറിയാനാണ്? അവർ കണ്ണീരായി അങ്ങനെ കാത്തിരിയ്ക്കുകയാണ്.

മാനങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. രാഹുലൻ യുദ്ധംഗത്തുനിന്നു കുന്നുകളിന്റെ എഴുത്തു വന്നു. പെട്ടെക്കാലന്റെ വർഗ്ഗശർവം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യാക്കാലന്റെ സമരത്തെപ്പറ്റിയും ധീരതയും അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്നു. പുതിയ ഇൻഡ്യയുടെ മോഹനമായ ചിത്രം രാഹുലന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുപൊങ്ങുകയാണ്. പക്ഷേ ജ്യോത്തിസുള്ളിൽ എന്തെന്നു സ്ഥിതി? അപ്രീതക്ഷിതമായി ഒരൾ നഗരവീഥിയിലൂടെ നടന്നു പോകുമ്പോൾ മരിച്ചു ചിണ്. ആരും അതു കാര്യമാക്കിയിരുന്നില്ല. പക്ഷേ തുടർന്നു മറ്റു പല പുരുഷന്മാരും തെരുവീഥികളിൽ വീണു മരിച്ചു തുടങ്ങി. തുടർന്നു സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും. അവരുടെ സംഖ്യ ദിനംപ്രതി വർദ്ധിയ്ക്കുകയാണ്. പട്ടിണി! ഏലും ഒരുമിച്ച് പത്തൊട്ടെട്ടുകയാണ്. ബുദ്ധന്തായ ഒരു ഹിമചിണ്ഡത്തിന്റെ പതനംപോലെ ഹിതമായ ക്ഷാമം നഗരത്തിനുമേൽ പതിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിമിതമായ ക്ഷാമം. നിയമങ്ങളെവിടെ? ക്ഷേത്രാസനങ്ങളെവിടെ? ക്ഷേത്രസന്ധനങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകാൻ വഞ്ചികളെവിടെ? വഞ്ചികൾ ഏവിടെ? അധികാരിവർഗ്ഗം അന്യഭാഗി. കുന്നുകളിന്റെ ഏഴുത്തിന്റെ കൂടെത്തന്നെ ഹേമകുന്ദ മരൊരു സാധനംകൂടെകിട്ടി. ബാലനായി ചേക്കേഴുന്ന ഒരു മണിയാർവർ തിരിച്ചുവന്നു. അപ്പോൾ ഗ്രാമങ്ങളിലും ഏതൊരു സംഭവിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഓരും മുഴുവൻ പട്ടിണിയാണ്. കൊടിയ പട്ടിണിയുടെ തിനാളങ്ങളിൽപെട്ട് രാജകുലക്കാരും ജനങ്ങൾ

ഉരുകുകയാണ്. രാഹുലൻ സർഗ്ഗശാലി കർക്കിടയിൽനിന്ന് ഭൂമിയിലേക്ക് വരണമെന്നു കർക്കിടയിലേക്ക് നക്ഷത്രലോകം അയാൾക്കുവേണ്ടി കുറച്ചുനാൾ കാത്തിരിയ്ക്കുകയില്ലേ? അയാൾക്കു ബുദ്ധിയുടെ വിശപ്പ് അല്പകാലത്തേക്കു മറന്നുകൂടേ? ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ—ജപിയ്ക്കുന്ന ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ—അയാൾക്കു മുന്നിൽ ഏറിത്തു നിൽക്കുന്നു.

കുറേകാലയുടെ അമ്മയ്ക്കു രാഹുൽ അയച്ച മണിയാർവർ എന്തുകൊണ്ടു തിരിച്ചുവന്നു? ആ കർക്കിടമാതാവിന് എന്തു പറി? ക്ഷാമബാധ സഹിയാതെ അവർ സ്ഥലംവിട്ടിരുന്നു. മരക്കാനുതാത്ത ആ ഭാരണമായ ചെലിതും നമ്മുടെ കൺമുന്നിൽതെളിയുന്നു. ക്ഷേത്രസന്ധനങ്ങളെല്ലാതെ വിഷമിച്ചു നാട്ടുകർ ഇലകളും വേരുകളും തിന്നുതുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. കുറേകാലയുടെ വീട്ടിലും ദുർഭിക്ഷതപടുന്നതുടങ്ങി. അവരും കാട്ടുപക്ഷികളും വേരുകളും തിന്നുതുടങ്ങി. ബംഗാളിലെ നിരായാസരായ ജനാവലി വിശപ്പിനെ തിരച്ചിടുന്നതും ചെയ്യുകയാണ്. കണ്ണുങ്ങൾ കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു മരിക്കുന്നു: എങ്ങും ഭക്ഷണമില്ല. അങ്ങുവെ ദുഃഖത്തിന്റെ ദീപസ്തം മോയനഗരം അവരുടെ ഭാവനയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം: ജനങ്ങൾ കൂട്ടം കൂട്ടമായി അങ്ങോട്ടുപുറപ്പെടുകയാണ്. ചെറിയപ്രാണികളെപ്പോലും ക്ഷാമംബാധിച്ചിരിക്കുന്നു: അവയ്ക്കു തിന്നുവാൻ വേരുകളും ഇലകളും ബാക്കിയില്ല. കുറേകാലം ഭാരമിച്ചു നട്ടുവളത്തിയ ചെടികൾ മുഴുവൻ: എറുമ്പുകൾ ആത്തിയോടെ തിന്നുതിർക്കുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ എന്തൊരു വികാരപോലെയുമാണെന്നോ? ചുറ്റിനും ഉഗ്രമായ ക്ഷാമം, കിശോർ ഏതോ അജ്ഞാതദേശത്തു്, അവരും കിട്ടി അഞ്ചാംമാസമാണ്, അല്പസന്താനത്തിന്റെ സ്പർശനമേൽക്കുവാൻ അവരുടെ മുഖക്കണ്ണുകൾ തരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ—

(തുടരും)

കേരളമഹാ ചരിത്രം

(എം. ആർ.)

നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള കേരളചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു മിക്കതിനും സാരമായ ഒരു പാകപ്പിഴ പറ്റിയതായി കാണാം. കേരളത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതവും അനുസൃതവുമായ ചരിത്രമല്ല അവയിൽ അധികവും. ചരിത്രത്തിന്റെ ചങ്ങിയുടേയും കിടന്നുറയുടേയും ക്രമാനുമാണ് അവയിൽ ഒർത്തിരിക്കാവുന്നത്. കേരളചരിത്രകാരന്മാരിൽ വമ്പനായ കെ. പി. പത്മനാഭമേനവൻ ഒരു വലിയ പാതിരിയുടെ ഏഴുതുകൾക്ക് വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തപ്പോൾ ചരിത്രസംബന്ധികളായ വിവിധ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലഭിക്കാവുന്ന വിവരങ്ങൾ സഞ്ചയിക്കുന്നതല്ലാതെ ക്രമാനുഗതചരിത്രം പട്ടത്തു കെട്ടുന്നതിന് പണിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു ഒരു പക്ഷെ അത്രമാത്രമേ സാധിക്കുമായിരുന്നുള്ളുവെന്ന് സമാധാനപ്പെടാം. ഒരു കളമൊരക്കലിനെ അന്ന് കഴിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അത് ആവും വിധം ഭംഗിയായി അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതിൽ

പിന്നീടും കേരളചരിത്രത്തിൽ കൈവെച്ചിട്ടുള്ളവർ സമഗ്രവും ക്രമാനുസൃതവുമായ ചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ പ്രായേണ വിമുഖനായി കാണുന്നു. ഇടയ്ക്കുള്ള പല കണ്ണികളും കണ്ടു കിട്ടാൻ വൈഷമ്യമുള്ളതായിരിക്കാം ഇതിനൊരു കാരണം. എല്ലാവിധത്തിലും വേണ്ട പ്രാരംഭഗവേഷണങ്ങൾ ഇതുവരെ നടന്നിട്ടില്ല. പ്രത്യേകകാലഘട്ടങ്ങളേയും സംഭവങ്ങളേയും നായകന്മാരേയുംപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉപന്യാസങ്ങളും ഏറക്കുറവു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേറെ ചിലർക്കേരളചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേക രീതിയിലും നെട്ടായമായി വിഹഗവിക്ഷണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട് - മർദ്ദിസ്തപഗ്രഥനരീതിയിലും വർഗ്ഗീയരീതിയിലും മറ്റും. 'കേരളചരിത്രവും' ഒരു തുടർച്ചയായ ചരിത്രമല്ല. ഈ 'ഗ്രന്ഥമൊഴി പ്രസ്ഥാനം' ആ വഴിക്കു ഒട്ടുംതന്നെ തിരിയുന്നതേയില്ല. ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽക്കു ഇന്നുവരെയുള്ള കേരളചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധഘട്ടങ്ങളെ ക്രമാനുസരിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉന്നമെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 'നോ.നം.മുനം' മുതൽ കടചാടിവരെയുള്ള കാല്പങ്ങളാണ് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഏതെങ്കിലും ചിട്ടയോ മുറയോ ലാഭിക്കാ പോകാത്ത സഭിക്കുന്നമില്ല. കാലക്രമമോ കാര്യക്രമമോ അതിനെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്നവെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ആദികാലം മുതൽ ക്രിസ്തുബുദ്ധ പതിനൊന്നാം ശതകം വരെയുള്ള ചരിത്രം രാജാധ്യക്ഷത്തിൽ ഒരു നന്മമാൻ ചാട്ടംകൊണ്ട് നിർവ്വഹിക്കുന്നു. 'മുഖമേറ്റിയും കവിവർഷഗണനയും' ഭൂമിയിലും ഭാഗ്യമായി വാഹനങ്ങളും ജാതികളും നാഗങ്ങളും രോഗങ്ങളും 'വിഷ്ണുഭാഗവതം'വും മറ്റുമെല്ലാം ഇതിന് അകമ്പടി സേവിക്കുന്നു.

കേരളമഹാചരിത്രം—ഗ്രന്ഥകർത്താ കറുപ്പം വീട്ടിൽ ഗോപാലപ്പിള്ള,
പ്രസാധകന്മാർ റെഡ്ഡർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

നമുണ്ട്. കടം പലയും ചപ്പം ചിപ്പം
 ഒട്ടും കുറവില്ല. ഈ കോലാഹലത്തിനിട
 യിൽ മാത്രം അമിതകൃഷി മറന്നുപോയി.
 ചരിത്രമില്ല, 'മഹാചരിത്രമേ'യുള്ളൂ. വര
 ുകൂട്ടുന്ന അല്ലവരിത്രംപോലും മുഴുവൻ
 യഥാർത്ഥ ചരിത്രമല്ല. വെറും കഥകളും
 കല്പനകളും ഉപാധോപാഹങ്ങളും ഐതി
 വ്യങ്ങളും ചരിത്രമാവില്ലല്ലോ. ചരിത്രകാര
 ന് യഥാർത്ഥ്യത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം
 ചില്ലറയൊന്നും കെട്ടുകഥകളും സങ്കല്പങ്ങ
 ലും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലാണു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ
 ചുമതല. കേരളോൽപ്പത്തി, കേരളമാഹാ
 തമ്യം എന്നു തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാ
 ലത്തിനുശേഷം ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ ക
 ല്യാണാവേശവും ഇത്രമാത്രം ചെന്നതായി
 വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഐതിഹ്യങ്ങളുടേയും
 കേട്ടുകേൾവിക്കളുടെയും സ്ഥാപനമൊഴ
 കൃതികളിലേക്കുമാത്രം അധികം കല്യാണസൃഷ്ടി
 ഇതിലുണ്ടു്. ഇന്നുവരെ ഭരണനും കേട്ടിട്ടി
 ല്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളും ദേശങ്ങളും ദേശനാമങ്ങ
 ലും സംഭവങ്ങളും ഇതിൽ ധാരാളമായി പ്രത്യ
 ക്ഷപ്പെടുന്നു. അവയിൽ അധികവും ഗ്രന്ഥ
 കർത്താവിന്റെ സങ്കല്പമുശയിൽനിന്നു് ഉട
 പെടുത്തവയത്രേ. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയ്ക്കടുത്ത
 'ചോററി' എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടായാൽ
 മതി. അപ്പോൾ 'പെരുന്തോറു' രാജ്യം പ്ര
 ത്യക്ഷപ്പെടും. ഒരു 'തേവര'യുള്ളതുകൊണ്ടു്
 കൊച്ചി രാജ്യം 'ദേവരാജ'മാകും. തിരുവ
 ല്ലാത്താലുക്കിൽ കുന്നത്താനത്തു 'കൊലപ്പ
 ക്കാവു' ക്ഷത്രമുള്ളതിനാൽ കോലപ്പുറവാർ
 മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു
 വെന്നു് ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അനുമാനിക്കും.
 ആലുവയ്ക്കടുത്തു് 'കൊടവക്കോട്ട' എന്നൊരു
 കരയുണ്ടായാൽ 'ചെങ്കുട്ടവൻ' 'ചെങ്കൊടുവ'
 നാകും. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതി നാമ
 മാരണെന്ന് അധ്യാഹരിക്കുകയും ചെയ്യും.
 'ചെങ്കൊട്ട വഴു' 'ചെങ്കവ' എന്ന വാദ്യോ

പകരണവും ഈ പെരുമാളിന്റെ കാല
 ത്തു് ആദ്യമായി നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു് സ്ഥാ
 പിക്ഷം. ഓണപ്പാട്ടിൽ:-

‘തൃക്കാക്കരഗ്രി-മഹാദേവന്റെ
 തൃപ്പാദസ്തവകൻ-രാജമാലി
 ജപ്പാദശേഷം-അടക്കി മന്നൻ
 മുപ്പാരിടത്തിലും-കേളിപൊക്കി’

എന്നു കണ്ടാൽ മതി. ക്രിസ്തബ്ദം നാ
 ലാംതരകത്തിൽ 'ഒരു മന്നരാജാവു്' കേര
 ളത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും സമുദ്രമുപ്പുച
 ക്രവത്തിയെ യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെടുത്തി
 അതിന്റെ സ്മാരകമായി ഓണമഹോത്സ
 വം നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യും. പോരേ
 കെട്ടുകഥകളും ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളും? ദേശനാ
 മങ്ങളെക്കൊണ്ടു നടത്തുന്ന ചെപ്പടിവിദ്യ
 കൾ അനന്യസൂക്ഷ്മങ്ങളാണു്. പ്രസ്തുത
 ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചരിത്രനിർമ്മാണരീതി ആ
 ളേയും അർത്ഥപ്പെടുത്തുകയും അമ്പരപ്പിക്ക
 കയും ചെയ്യും. ഇത്രമാത്രം ഭാവനാസമ്പ
 ന്നമായ ചരിത്രനിർമ്മാണംകൊണ്ടു് കേരള
 ചരിത്രം പൊളിച്ചെഴുതാൻ ഇക്കാലത്തു്
 കുറച്ചെണ്ണം ധൈര്യം പോരതാനും.

ഗ്രന്ഥകാരൻ ആ ഒരു സംഗതിയിൽ പ്ര
 ശംസാർഹനാണു്. അഭിപ്രായങ്ങൾ മുന്ന
 പിന്നുനോക്കാതെ തട്ടിവിടും. ആക്കർഷണി
 ത് തരിവും കൂസലില്ലതാനും. 'മുഖ്യ ഗമി
 ക്കണൊരു ഗോവ തന്റെ പിമ്പേ' ഗമിക്ക
 ന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു വൈമനസ്യമാണു്.
 പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധി വെറും ദാസ്യമാല്ലേ?
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്യാണാവേശത്താൽ
 രൂപമെടുത്ത നൂതനസൃഷ്ടികൾ പ്രസ്തുത
 ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആദ്യനും നടമാടുന്നതായി
 കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമാനങ്ങൾ
 ക് പലപ്പോഴും അവലംബം പുറപ്പെടുവിക്കു
 ന്നതും സ്ഥലങ്ങളേയും പറ്റി സ്വന്തമാ

യി നടത്തിയെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഗവേഷണമാണത്രേ. ആ കാഴ്ചയിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ചരിത്രരേഖകളിലും തത്ഫലങ്ങളും എന്തൊക്കെയായാലും ഗ്രന്ഥകർത്താവിൽ സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായമുണ്ട്. ആ ഹൈന്ദവന്മാരും, കേരളവും, ചേരവും രണ്ടു ഭിന്നരാജ്യങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹം ശരിക്കും മലവാരം സംബന്ധിച്ച പ്രദേശങ്ങളിൽ ചേരവും കടലോരം സംബന്ധിച്ച ഭാഗങ്ങളിൽ കേരളവും വ്യാപിച്ചു കിടന്നിരുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. ബി.സി. നാലാംശതാബ്ദത്തിനുമുമ്പ് ഫലിഷ്ഠ്യെട്ടിട്ടുള്ളവയെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്ന സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കേരളരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം, കേരളവും ചേരവും രണ്ടു ഭിന്നരാജ്യങ്ങൾ ആയിരുന്നുവെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത് വളരെ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. യവന സഞ്ചാരികളും പ്രാചീന തമിൾ സാഹിത്യകാരന്മാരും നരകിയിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളിൽനിന്ന് ചേരരാജ്യം പടിഞ്ഞാറെ കടൽ വരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നുവെന്ന് സൂച്യതമാണ്. ചേരരാജാവിന്റെ തുറമുഖങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അവരുടെ വിവരണങ്ങൾ മറ്റൊരു വ്യാഖ്യാനത്തിനും വഴികൊടുക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ ചില പ്രസ്താവങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ചെയ്യുന്ന ചില അനുമാനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഒട്ടുംതന്നെ സൂചികാർത്ഥമല്ല. യവനസഞ്ചാരികൾ 'ദ്രമിഡക', 'തമിഴകം' എന്നിവയെ സ്വന്ത ഭാഷയിലേയ്ക്ക് പകർത്തിയപ്പോൾ അവയുടെ രൂപങ്ങൾ 'ഡിമിരിക', 'ലിമിരിക' എന്നായിത്തീരുന്നു. 'ഇളമുകൾ', 'ഇളമുകിന', 'ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മനോധർമ്മപ്രസരമാണ്. വടക്കു മതൽ ഗോകർണ്ണംവരെ വ്യാപിച്ചു കിടന്നിരുന്ന ഇളമുകി നാടിന്റെ കടലോരം സു

ബന്ധിച്ചു നെടുനീളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചെങ്കുന്നിന്റെ അംശങ്ങളാണ് വടക്കുതന്നെ എഴിമലയും എന്നത് നിരവധി ചിത്രവും വിജാതീയത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പല അനുമാനങ്ങളുടേയും ഭഴിയാച്ഛായയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

കേരളവും ചേരവും പ്രത്യേക രാജ്യങ്ങളാണെന്നു പറയുന്ന ശാശ്വതത്വത്തെ, പ്രാചീന തമിൾ സാഹിത്യകാരന്മാർ അതുകീർത്തിനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉതിയഞ്ചേരൽ കേരളചക്രവർത്തിയായ 'പെരുഞ്ചോററി' ഉദയപ്പെരുമാളാണെന്ന് നിസ്സങ്കോചം പറയുന്നത് ആര്യം വിസ്മയിപ്പിക്കും. പുറന്നൂർ രണ്ടാംപാട്ടിലും ചിലപ്പതികാരത്തിലും അകന്നൂരിലും മറ്റും പ്രസ്തുതനായ ഉതിയഞ്ചേരൽ ചേരരാജാവാണ് നിസ്സംശയമാണ്. ചേരചക്രവർത്തിയായ ഇദ്ദേഹം തൃപ്പാപ്പി സ്വരൂപത്തിലെ മുപ്പമുറയായിരുന്നുവെന്ന് അധ്യാഹരിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് ഏതൊരുമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഉതിയഞ്ചേരലിന്റെ കാലത്ത് 'തൃപ്പാപ്പി സ്വരൂപ' ഉണ്ടായിരുന്നതായി കരുതുവാൻ പോലും തെളിവുകളില്ല. അനിഴംതിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവ് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി വരുത്തിയത് ഈ പൂർവ്വികന്റെ പാവനസ്മരണയാൽ പ്രേരിതനായിട്ടാണെന്നുള്ള അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കു മുമ്പത്രേ. പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളും നിരവധി ഭവങ്ങളുമായ് അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചരിത്രപ്രാമാണ്യത്തിന് ബാധകമായി നിൽക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെങ്കുട്ടുവെട്ടുതൊലി ചിർണ്ണോപാദാനം ചെയ്തിട്ടുവെന്ന് വിചാരിക്കുന്നതിന് യാതൊരു തെളിവില്ല. തുടക്കം

ത്താനും ക്ഷേത്രത്തിലെ നരസിംഹമുർത്തിയുടെ വിഗ്രഹം വിജയനഗരചക്രവർത്തിയായ നരസിംഹയെന്റെ കല്പനപ്രകാരം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായവും ശരിയല്ല. മദ്ധ്യ തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട അഞ്ചു വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളായ തൃപ്പൂലിയൂർ, തിരുവാറുള, തൃച്ചിററാറ, തിരുവന്മുള, തൃക്കോടിത്താനം എന്നിവ നരസിംഹയെന്തെങ്കിലും കാലത്തിന് ഏതാനും ശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ നമ്മുടെ വാർത്തകളിൽ ചില ആരംഭം നോക്കി സന്ദർശിക്കുകയും പല കീർത്തനങ്ങൾ അവിടുത്തെ മുർത്തികളെപ്പറ്റി ചെറിയതും ചെറിയതുമുള്ള നോക്കിയാൽ ഇതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം വെളിപ്പെടും. 'അമ്മകുന്ന്'നേയും 'വെമ്പി മല'യേയും കൃഷ്ണഭവനായെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഐതിഹ്യവും വിശ്വാസനിയമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

'കേരളമാധവലി'ത്തിൽ സഞ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സാമ്രാജികമായും മറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ കേരളത്തെപ്പറ്റിയുണ്ടായിട്ടുള്ള വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളവയത്രേ. അവയുടെ അടുക്കിലും വിന്യസത്തിലും യാതൊരു നവീനതയോ പ്രത്യേകതയോ ഒരർത്ഥമില്ല. കേരളത്തിലെ ചിറകു ചാലുകളെപ്പറ്റി നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങൾ പ്രായേണ അപൂർണ്ണവും പത്തനാമുനയെന്റെ ചരിത്രത്തെയും മറ്റും ഉപരിച്ചിട്ട് രചിച്ചിട്ടുള്ളവയുമാണ്. ഇന്ന് ലഭിക്കുന്ന രേഖകളെ പരിശോധിച്ചു കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നതിന് പറയത്തക്ക ഗ്രന്ഥം ചെമ്പുതായി കാണുന്നില്ല. അതു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ഒരു പന്തിരണ്ടിനു മുമ്പുതന്നെ തയ്യാറാക്കിയതിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം. എന്നാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന അവ

സത്തിൽ വേണ്ടത്ര പുനഃപരിശോധന ചെയ്ത് അതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുകളെ ആസ്പദമാക്കി നവീകരിക്കാമായിരുന്നു. ഏതായാലും ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതിന്റെ ഗവേഷണം പഴയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പരിധിയിൽനിന്നും വളരെയൊന്നും മുന്നോട്ടു പോയതായി കാണുന്നില്ല.

'കേരളചരിത്ര'ത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഒരു വലിയ നേട്ടമാക്കിയെന്ന് പറയാൻ വയ്യ എന്നാൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പല യാത്രകളും ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ച് ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥം ഇറക്കി വിട്ടത് ഇംഗ്ലീഷുകാരിയായ വയ്യാസ്സ വായനക്കാർക്ക് ഏറെ ഉപകാരമാണെന്നു സമ്മതിക്കാം. കേരളപരമേശ്വരൻ സാമാന്യവായനക്കാർക്ക് ഏതാണെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഇതു സഹായകമായിരിക്കും. 'കേരളചരിത്രപരങ്ങളായ ഉപരിഗവേഷണങ്ങൾക്കും ഉദ്ബന്ധന ഗവേഷണങ്ങൾക്കും ചരിത്രചിന്തകന്മാർക്കും ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും' ഇതു ഒരു വിധത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശകമായിരിക്കുമെന്നതിന് സംശയമില്ല. ചരിത്രപരമായ ഒരു ചിത്രവുമായും നിഗമനവൈദഗ്ദ്ധ്യവും സത്യസന്ദർഭങ്ങളും ഗവേഷണലീലകളും ഏതുതരത്തിലായിരിക്കണമെന്നു സൂതനകർ കൊണ്ടെങ്കിലും ഉദ്ബാധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇതു പര്യാപ്തമാണ്. ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചോദ്യം സമഗ്രവും അർത്ഥപൂർണ്ണമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പരിശ്രമശീലവും സ്വരാജ്യസന്നേഹവും ചരിത്രാഭിനിവേശവും സൂത്രാർത്ഥമത്രേ. കേരളാർത്ഥത്തിൽ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളോടൊണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന് കൂടുതൽ വേർപാടും സാദൃശ്യവും. ചരിത്രപരമായ അർത്ഥവും അർത്ഥകോശമെന്നു.

ഭാവരശ്മികൾ

എ. ജി കൃഷ്ണവായ്പർ

സാഹിത്യപഞ്ചനാനന്ദൻ തുടങ്ങിയ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ചെറുകൊണ്ട് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുള്ള പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായരുടെ ഏതാനും ലഘുലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് 'ഭാവരശ്മികൾ'. പുസ്തകത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ള പേര് ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലായിട്ടുണ്ട്. ഭാവനിബിഡമായ മീഖ സന്ദർഭങ്ങളുടെ അന്തർഭാവങ്ങളെ അനാഹാദനാ ചേയ്ത് അവയെ അനുവാചക ഹൃദയംഗമമാക്കുന്നതിനുള്ള യത്നമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ. സാഹിത്യസംസ്കാരപ്രവണതകളുടെ തരംഗമേകൾ, വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തോടു ഹാർദ്ദമായി തോന്നുന്ന ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനങ്ങളുടെ പ്രഭാപുരം, ആയുസംസ്കൃതിയുടെ പ്രാചീനതമിലും മനനീയതയിലും

അടിയുറച്ച വിശ്വാസഭാരങ്ങളുടെ ഉന്മേഷങ്ങൾ—ഇവയെല്ലാം ഈ രശ്മികളിൽ പ്രസരിക്കുന്നു. ചൊൽപോയ കാലങ്ങളോടും അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളോടും, പുരാഗതനത്തെ ചൊല്ലി, അക്ഷമയും അമർഷവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഈ കാലത്ത് പുരാതനമായ നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കു, സംസ്കാരമുല്പത്തിലേയ്ക്കും, ഉത്സാഹവായ്പോടെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചുവിടുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ധീരമായ ഒരു സേവനമാണിഗ്രന്ഥദാതാ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇതിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉപപത്തികളും, അമിതഭാവം സംസ്കാരഭേദവുകൊണ്ട്, അനുവാചകനാക്കൊക്കെ ഒരുപോലെ സമ്മതമാകണമെന്നില്ല. പക്ഷെ സമ്പൂർണ്ണമായ അഭിപ്രായൈക്യം, സാഹിത്യസംസ്കാരാദികളെ സ.ബന്ധിച്ചിടത്തോളം, സാധ്യമോ ദൈവികവഴനിയമോ അല്ലല്ലോ.

കുളിദാസഗ്രന്ഥിതമായ ഗ്രന്ഥസന്ദർഭങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ കാണുന്ന ആസ്വാദനപരമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെത്തന്നെ നോക്കുക. മാലിനിരീതിയിലെ മാൻപേട സഹൃദയലോകത്തെ ഒന്നാകെ ആകർഷിച്ച വശത്താക്കാൻ പോന്ന ഒരു കവിസ്സൃഷ്ടിതന്നെ. പക്ഷേ ആ മാൻപേടയും, അതിനിണങ്ങിയ ആ അന്തരീക്ഷവും, സാവധാനമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനരീതികൊണ്ടേ അവയുടെ ഉള്ളടക്കങ്ങളെ ചെളിപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ. മാലിനിരീതിയിലെ ആ അന്തരീക്ഷം സങ്കല്പിക്കുന്ന ദൃഷ്ടന്തന്റെ മനോഭാവം, മി. നായർ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നപോലെ, ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ നിണ്ണായകമായ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ശക്തനായോ, അവളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന മാൻപേടയോടോ ഉള്ള കലശലായ

അനുകമ്പകൊണ്ടെന്നു [തോന്നുന്നു—മി. നായർ ദുഷ്യന്തനെ “രാജധർമ്മത്തെയും മനുഷ്യധർമ്മത്തെയും വിസ്മരിച്ച്, പതിവുതൊറ്റും പ്രണയം അന്തരമായ പ്രിയയെ നിരാധാരമാക്കി നിർദ്വയം നിഷ്കാസനം ചെയ്തു ഗൃഹം സന്തതം മൂർത്തിയായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ദുർബ്ബലപക്ഷത്തോടുള്ള അനുകമ്പ മറുപക്ഷത്തോടുള്ള ധാർമ്മികരോഷത്തിനു കാരണമാകുക സാധാരണമെന്നു, പക്ഷെ ശ്ലാഘ്യമായ ഈ ദൈർബല്യത്തെ നിർദ്വയം അജഗ്രിഹ നീർത്തില്ലെങ്കിൽ ഭാവവേദികളായ മഹാകവികളുടെ ഹൃദയത്തിലോട്ട് എത്തിനോക്കുന്നതിന് കഴിയാതെ വന്നേക്കാം. കാളിദാസൻ ദുഷ്യന്തനെ മേൽക്കുറിച്ചു രീതിയിലോ വിഭാവനപ്പെടുത്തിയത്? ധീരദാരുണനായ ഒരു നായകനാണല്ലോ ദുഷ്യന്തൻ. മനുഷ്യധർമ്മത്തിൽ മികച്ച ഒരു വ്യക്തിയേ ധീരദാരുണനാകൂ എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദുഷ്യന്തന്റെ രാജധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി നിരൂപക കല്പനകൾ കാളിദാസൻ തെല്ലു പഴുതിട്ടിട്ടില്ല. അനപത്യനായി മരിച്ച ധനമിത്രന്റെ സമ്പത്തിനെ കുറിച്ചുള്ള തീർപ്പിൽ രാജാവു വിളംബരം ചെയ്യുന്നു:—“ബന്ധുരഹിതരായ പ്രജകൾക്കു നിഷ്പാചമാവണ്ണം ദുഷ്യന്തൻതന്നെ ബന്ധുവെന്ന്. സ്വസുഖനിലിലാക്കുന്നതി, സ്വയം വെയിലേറും പരന്മാർക്കു ശീതളമായ നൽകി ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ചോലെ ദുഷ്യന്തൻ പ്രജാപരിപാലനം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അഭിന്നസ്ഥിതിയത്രെ. ഈ തരത്തിൽ ചിത്രീകരണത്തിലെന്ന രാജാവു രാജധർമ്മരഹിതനാകയില്ലല്ലോ. സർവ്വോപരി ധരിക്കേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി. ശകുന്തളയെ ദുഷ്യന്തൻ സ്വീകരിക്കാത്തതുതന്നെ മനുഷ്യധർമ്മത്തെയും രാജധർമ്മത്തെയും മറന്നതുകൊണ്ടല്ല; രണ്ടും വേണ്ടവണ്ണം അർത്ഥമാണ്. അഞ്ചാം

കം സൂക്ഷിച്ചു വായിച്ചാൽ ഈ കഥ വ്യക്തമാകും. അക്ലിഷ്ടകാന്തിയും, സ്വയമേവാഗതയും ഗർവ്വേതിയുമായ ശകുന്തളയെ നോക്കി പത്നി ചിന്തിക്കുന്ന ദുഷ്യന്തനെ കുറിച്ചു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന “മഹാരാജാവിന്റെ ധർമ്മപക്ഷിത ധർമ്മാശ്രമമായ പെരമാറ എന്ന നിർബന്ധം, നോക്കണം! മറന്നു കളഞ്ഞ ഈ സൗന്ദര്യധാരണിയിൽ കമ്പമുണ്ടാകയില്ല!” എന്തിനായിക? ആറാം അങ്കത്തിലെ കരുണാനിർഭരമായ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ തത്ത്വം ദുഷ്യന്തന്റെ ‘ശ്രദ്ധഗതിയാൽ’ വന്നുകൂടിയ വമ്പിച്ച പ്രമോദത്തിലാണു തീരേണ്ടതു്. ദുരന്ത നാടകങ്ങളുടെ ഹെസ്തോദ്ദേശനം ചെയ്തുകൊണ്ടു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു, നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽ നന്മയ്ക്കു് ഇഹത്തിൽ പരാജയം തോൽവികളും അടുത്തുമാണ് അവയുടെ ജീവാനുഭവം. കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായ ഒരു കാഴ്ചയും അവകാശമുണ്ടു്. സഭാവഗതികൾക്കൊണ്ടു് പരസ്പരം ഇണങ്ങാത്ത നന്മകൾ തന്നെ ദയനീയമാവണ്ണം ഏറ്റിടുകയും ദുരന്തങ്ങൾ വരുത്തിവെയ്ക്കുകയും ജീവിതത്തിൽ അസാധാരണമല്ല. യഥാർത്ഥങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ യോജിച്ച കാഴ്ചയും ഇതാകുന്നു. വേറു കുറച്ചിലോ ശ്രദ്ധവെക്കുമ്പോൾ വർദ്ധിക്കുന്ന പാരമ്പരിതങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിലില്ല. ഇവ രണ്ടും കലർന്ന ചാർ നിറമാണു യഥാർത്ഥമനുഷ്യജാതിയു്. ശകുന്തളാ ദുഷ്യന്തന്മാർ ഈ ഉത്സർഗ്ഗവിധിയിൽ പെടുന്നവർ തന്നെ. അവരുടെ പ്രകൃതിക്കനുരണമായ സ്നേഹ പ്രവൃത്തികൾ-ദാശ്യാർ വൃക്കന്മാക്കിയിട്ടുള്ളതുപോലെ-ആശ്രയിച്ചവരുടെ ലംഘനം തന്നെ ആയിരുന്നു. സ്വാഭാവികമായി അതിരണമായ പ്രത്യാഘാതത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായി ദുർവാസാവിന്റെ ശാപത്തെ കരുതണം. ശാപഫലം ഇതുകൂടാതെ അനുഭവിക്കു

ന്നു. പശ്ചാത്താപാഗ്നിയിൽ വെന്തുനീറിയ കാര്യം രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളിലും പാവനമായ പ്രേമമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു കാളിദാസന്റെ വിവക്ഷ. എങ്കിൽ മാൻപേട്ടയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനം കറെക്കെങ്കിലും തെറ്റിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു വന്നു കൂട്ടമല്ലോ.

ശാകുന്തളത്തിൽ ഉടനീളം കാണുന്ന പ്രകൃതിപ്രഭാവത്തിന്റെ പ്രതിനിധീകരണമായി മുല്ലയേയും മാൻകിടാവിനെയും കണക്കാക്കാം. വിപുലമായ വിശ്വത്വത്തിന്റെ ഏകദേശം മാത്രമായ മനുഷ്യലോകത്തെ അതിൽനിന്നു് അവിഭാജ്യമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു കാളിദാസന്റെ ക്രാന്തദർശിത്വ സൂക്ഷ്മം വെച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മി. നായരുടെ പ്രസ്താവം ന്യായമാണെന്നു്. എന്നാൽ ഇത്രയും കൊണ്ടു തൃപ്തി അടയ്ക്കുന്നില്ല, ആദർശീകരണത്തിലുള്ള (idealisation) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്യന്താഹം. “വികാര ചോദിതവും സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു ജീവവിചാര”മാണത്രെ, കാളിദാസന്റെ പ്രകൃതി. ഈ പ്രേമയത്തിന്റെ തെളിവായി കണ്യാശ്രമത്തിലെ ചരാചരങ്ങൾ ശകുന്തളാ വിധേയഗുരുവത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ‘പല്ലിനെ മാൻതുല്യനും...’ എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഹൃദയമായ പദ്യം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇത്രശക്തിയേറിയ അനുഭവവും സ്നേഹപരവേശവും മനുഷ്യജീവികളിൽപോലും കടികൊള്ളുന്നുണ്ടോ എന്നു മി. നായർ ആവേശത്തോടുകൂടി ചോദിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭാവശാലികൾ കൊണ്ടു ദുർഗ്ഗന്ധമായ കവിഹൃദയം ഉദഭാസിതമാകുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഭാവചാലുത്തിന്റെ (sentimentality) ഉപജ്വലകളായിട്ടു് ഈ വ്യാഖ്യാനത്തെ ഞാൻ കരുതുന്നതു്. അനുഭവവും സ്നേഹവും തുടങ്ങിയ ഉത്കൃഷ്ടഭാവങ്ങൾ വെറും ജീവികളിൽപോലും കാണുന്നില്ല. വ്യത്പന്നമതികളുടെ ധർമ്മങ്ങളാണവ എന്നത്രെ ശാസ്ത്രജ്ഞി. ഇതിനുവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതു കാളിദാസന്റെ നിവ്യാപം. ആ കവികളാലുള്ള പ്രകൃതിയിൽ ഭാവം അല്ലെങ്കിൽ വ്യവഹാരസമാശ്വാസം എന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഒരു കവിസങ്കേതം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു്. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യലോകത്തിൽ Pathetic fallacy എന്നറിയപ്പെടുന്നതാണിതു്. ശകുന്തളാവിഹാരകാലമായ പ്രിയംവദാഹൃദയം നിറഞ്ഞു കവിതയെഴുതുന്ന സ്നേഹരസം ചുറ്റുമുള്ള വൃക്ഷജന്തുക്കളെയും പക്ഷികളെയും ആദരിച്ചു് അവയുടെ ചേക്കു കളെ ഭാവസുരഭിലമാക്കുന്ന കൗടുംഭയാണു് കവിസംഭാഷണമാകാം. എന്നാൽ ആ ശ്രമവാസികളായ ശകുന്തളാദികളെ എന്നു പോലെ ഗൃഹപക്ഷികളെയും പക്ഷികളെയും കണ്ടു കണ്യാശ്രമത്തിലുള്ള അഭൈതലീപ്രഭാവഹൃദയം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ വളർന്നവനായ ശകുന്തളാദികൾക്കും വനജ്യോത്സ്നയിലും മാൻകട്ടിയിലും മറ്റും സഹോദരിസ്നേഹവും പുത്രവാത്സല്യവും ഉണ്ടായതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഇത്തരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനരീതികൊണ്ടു നാലാമങ്കത്തിനോടു വേണ്ട നീതി അനുഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു സ്പഷ്ടം.

കമ്പ, സ്നേഹം തുടങ്ങിയ ഉത്കൃഷ്ടഭാവങ്ങൾ വെറും ജീവികളിൽപോലും കാണുന്നില്ല. വ്യത്പന്നമതികളുടെ ധർമ്മങ്ങളാണവ എന്നത്രെ ശാസ്ത്രജ്ഞി. ഇതിനുവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതു കാളിദാസന്റെ നിവ്യാപം. ആ കവികളാലുള്ള പ്രകൃതിയിൽ ഭാവം അല്ലെങ്കിൽ വ്യവഹാരസമാശ്വാസം എന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഒരു കവിസങ്കേതം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു്. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യലോകത്തിൽ Pathetic fallacy എന്നറിയപ്പെടുന്നതാണിതു്. ശകുന്തളാവിഹാരകാലമായ പ്രിയംവദാഹൃദയം നിറഞ്ഞു കവിതയെഴുതുന്ന സ്നേഹരസം ചുറ്റുമുള്ള വൃക്ഷജന്തുക്കളെയും പക്ഷികളെയും ആദരിച്ചു് അവയുടെ ചേക്കു കളെ ഭാവസുരഭിലമാക്കുന്ന കൗടുംഭയാണു് കവിസംഭാഷണമാകാം. എന്നാൽ ആ ശ്രമവാസികളായ ശകുന്തളാദികളെ എന്നു പോലെ ഗൃഹപക്ഷികളെയും പക്ഷികളെയും കണ്ടു കണ്യാശ്രമത്തിലുള്ള അഭൈതലീപ്രഭാവഹൃദയം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ വളർന്നവനായ ശകുന്തളാദികൾക്കും വനജ്യോത്സ്നയിലും മാൻകട്ടിയിലും മറ്റും സഹോദരിസ്നേഹവും പുത്രവാത്സല്യവും ഉണ്ടായതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഇത്തരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനരീതികൊണ്ടു നാലാമങ്കത്തിനോടു വേണ്ട നീതി അനുഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു സ്പഷ്ടം.

ശേഖിച്ചു രണ്ടു കാളിദാസസന്ദർഭങ്ങളെ കവി വിശ്ലേഷിക്കുന്നില്ല. രാജവംശത്തിലെ 18-ാം 6-ാം സർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഗദ്യപരമ്പരയെത്തന്നെത്തന്നെ ഗണിക്കേണ്ടവയെന്നു ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ. മുഖശ്ലോകങ്ങൾക്കുള്ള വ്യാഖ്യാനം, കല്പനാസംഗ്രഹം തുടങ്ങിയ കവിതാഗുണങ്ങൾക്കു പോലും വരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിലാണ് ഈ വകയ്ക്കുള്ള സാഹചര്യം. ലഭ്യമായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം.

യിലേക്ക് എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ കാളിദാസന്റെ കല്പനാശക്തിയാകുന്ന പുഷ്പകവിമാനത്തെ പ്രാചീന ഭാരതത്തിൽ വിമാനചിന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് നേരം പോക്കായിരിക്കാം.

സാഹിത്യവിഷയങ്ങൾ വിദ്യാമന്യ വാസുദേവയുടെ തോഴിയെ കുറിച്ചും രണ്ടുവാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. 'കരുണയിൽ' ആ വിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാന തത്ത്വം സാമൂഹികമായി എത്ര തരം വിലാപം മഹത്വത്തിന്റെ 'ബീജങ്ങൾ' മറഞ്ഞുകിടക്കാമെന്നതാണെന്നു മി. നായർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. നൂതനമായി ആവിഷ്കരണവ്യവസ്ഥകൾക്കുവണ്ണം ആധുനികഭാവത്തിലോ പ്രാചീന ഭാരതത്തിലോ തിടയാടിത്തന്നിട്ടില്ല ഈ തത്ത്വം. എന്തായാലും കനകൻ ഒരു തത്ത്വം തന്നെ ഇതു്.

ഈ തോഴി അന്യനിമിഷത്തോളം സ്വസ്ഥാനിയെ നിഷ്കാമമായി പരിചരിച്ചു എന്ന നിരീക്ഷണം വിചാരസമഹമല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മന്യു പറഞ്ഞതുപോലെ ഇവളും ഇണ്ടാഭാഷാസമ്മിശ്രമായ ഒരു സംഭാവന വ്യക്തിയാണ്. ഇവൾക്ക് കൃതജ്ഞതയുണ്ട്; പരദുഃഖത്തിൽ അലിയുന്ന ഒരു ഹൃദയമുണ്ട്; വിശേഷിച്ചും സ്ഥിരദാക്ഷിണ്യപൂർവ്വം തന്നെ വർത്തിച്ച വാസവദത്തയുടെ ദുരന്തത്തിൽ പിരിയാതെ പരിചരിക്കാൻ നിർബന്ധിച്ച മനുഷ്യത്വമുണ്ട്. ഇത്രയും ആയാൽ ഈ തോഴിയെ കുറിച്ച് പറയാനുള്ളതെല്ലാംതീർന്നു. പക്ഷെ ഇതൊക്കെ പറയത്തക്കവർത്തനമാണ് സംഭാവന ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുത്തു. ഒരു വന്യസംഭാഷണ ബഹുമാനിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയ മി. നായർ ഇവളിൽ കറെ അസാ-

ധാരണത കണ്ടു കഴിയും. അതിനാൽ അവളെ അദ്ദേഹം നിഷ്കാമകർമ്മത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട ഒരു ആത്മത്യാഗശീലയായി ആലോചനം ചെയ്യുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വേശ്യാവൃത്തിയെ കുറിച്ചു ചെയ്യുന്ന പർവ്വകളും, അതിൽ ഏകപുരുഷനിഷ്ഠമായ പ്രേമം അസ്ഥാനപ്പെടുന്ന പ്രസ്താവവും മറ്റും കോടതികളിൽ സുലഭമായ നിരീക്ഷണങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കും. കരുണയുടെ ഞായറാഭാഗം വായനക്കാരുടെ അനുകമ്പ തട്ടി ഉണർത്തുന്നതിൽ പ്രത്യക്ഷമായ വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആരാണ് ആ പ്രചുരമായ അനുകമ്പ അർപ്പിക്കുന്നതെന്ന വിഷയം വിവാദാസ്പദമായ അല്ല— 'സ്വന്തവാളാൽ സ്വയം വെട്ടി' മരിക്കുന്നതായ വാസവദത്തയല്ല അനുകമ്പനീയ എങ്കിൽ പിന്നെ ആർ? പക്ഷെ മി. നായരുടെ ദുഷ്ടിയിൽ ഈ തോഴിയാണ് വായനക്കാരുടെ അനുകമ്പ അർപ്പിക്കേണ്ട ഉത്തമപാത്രം.

ഇമ്മൂട്ടാതെ വിവാദാസ്പദമായ പല സംഗതികളും ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ നിവൃത്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു വിധേയമാകേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗാന്ധിജിയെയും നെഹ്റുവിനെയും സ്പർശിക്കുന്ന ഉപന്യാസത്തിലേക്ക് ഇനി തിരിയാം. ഇവയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളെല്ലാം ലോകോത്തമമായ ഈ വ്യക്തികളോടു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ കേന്ദ്രീകൃത വിനിമയകർമ്മമാണ്, സംശയമില്ല. പക്ഷേ ഈ കേന്ദ്രീകൃത നിരീക്ഷണത്തിലും വാസ്തവനിരീക്ഷണത്തിലും പ്രതിബന്ധമാകാറുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയുടെ മഹത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തോടു ചേർന്നുനോക്കിയാലെ തഥാർത്ഥവും പ്രാ-

ജനകരവുമായി കാണാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹത്തെ ജിതേന്ദ്രിയനും നിർവികാരനും സർവംസ്ഥാനം മററും മറ്റുമായി അമാനുഷികരിച്ചാൽ, അഥവാ അതിമാനുഷികരിച്ചാൽ, തീർന്നു ആ ഉത്തമകവും സദാ സ്മരണീയവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ നിതാരശ്രദ്ധയെ തുടങ്ങിപ്പോയവരായി മി. നായർ, ചിരസഹധർമ്മിണിയായ കസ്തൂർബാ മരിച്ചപ്പോൾ ഏതൊരു ഉലഞ്ഞു ഗാന്ധിജി വർഷിച്ച കണ്ണീർക്കണങ്ങളുടെ വീല കൂട്ടാൻ അദ്ദേഹത്തെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഏകീകൃതതയിൽനിന്നു സുദൂരം അകറ്റിക്കളഞ്ഞു. കണ്ണാലും ഉപഗൃഹം തുലോം മിന്നമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവയ്ക്കു നൂറ്റാണ്ടായി പ്രകാശിപ്പിച്ച ഭാവവായ്പിനും ഗാന്ധിജിയുടെ തികച്ചും മനുഷ്യസാധാരണമായ ശോഭകദേശത്തിനും തമ്മിലെത്തുവന്നു? അതു നിൽക്കട്ടെ.

നെഹ്റുവിന്റെയും കമലയുടെയും ഭാവനപ്രതിബിംബത്തിൽനിന്നുള്ള ലേഖനവും ഭാവനാപരവും കൊണ്ടു ചിലയിടങ്ങളിലും ലാക്കു തെറ്റിയിട്ടുണ്ട്. കമലയുടെ അകാല മരണാനന്തരം നെഹ്റുവിന്റെ പൊതുജീവിതം കൂടുതൽ ഏകാന്തമായിരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അവരുടെ ഭാവനപ്രതിബിംബത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു ഉത്തമനവും നിർവൃത്തിയും അരുളുന്നവ ആയിരിക്കണമെന്ന് അനുമാനിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ മഹനീയമായ ഭാവനപ്രതിബിംബത്തിന്റെ മറ്റൊരു കൂട്ടവാൻ, ചില സത്യങ്ങൾ തെറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. നെഹ്റുവിന്റെ ഗർഭകാലത്തുനിന്നു ഒരു നേരിയ ലേഖനമുണ്ടെന്നു എന്നു ലേഖകൻ പരിവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കുക. ആദർശനിഷ്ഠ കൊണ്ഡ് സുന്ദരവും ദീപ്യവുമായ ആ ജീവിത

ത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ നേരിട്ട വിചാരങ്ങൾ അതിന്റെ ഗാഢീകൃതതയും മാധുര്യത്തെയും വർദ്ധിപ്പിച്ചതെല്ലെ എന്ന കഴുപ്പായാണ് കൂടുതൽ സംഗതം. സന്നിഹിതമായ സംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ യഥാർത്ഥപ്രസ്ഥാനം കൂടുതൽ ശോഭിക്കും. അവയെ ആദർശീകരിക്കുകയോ അത്ഭുതകഥാവിവരണത്തിലായിരിക്കുകയോ ആശ്വാസ്യമല്ല.

ദേവീലത്തെ ഉപന്യാസമായ കാതീയ മഹർഷിമാരും ശ്രദ്ധയെന്നുപോലെ വിവാദാസ്പദവുമാണ്. മഹർഷിമാരുടെ തത്ത്വപ്രസ്താവനയിൽനിന്നു വിചിത്രമായ വിചിത്രമായ സാമ്പ്രദായത്തിന്റെ വിധാന്തി എന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്ന ലേഖനമാണ് കേരളകേരളംതന്നെ. പക്ഷെ ആ മഹർഷി പ്രഭാവകാലം പൊയ്പോയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ പരമമകിൽ അങ്ങോട്ടുള്ള മടക്കമാണ് കരണീയമെന്ന സൂചന ഒരു കാലത്തു പ്രചുരപ്രചാരമായിരുന്ന പ്രസംഗപരമ്പരയുടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭത്തോടു തൊട്ടുള്ള നേതാക്കളുടെ മിഥുനകാലം ഈ സമയങ്ങളിൽ ഒരു കാലം ചിത്രം വരച്ച നമുക്കു അഭിമാനം തട്ടിയുണർത്തിയിരുന്നു അതൊരു മാതിരി പലായന നയമെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നിപ്പോൾ ആ പരിപാടി അസ്ഥാനത്താണ്; ദോഷാവഹവുമാണ്. ഇതിലൂടെയൊക്കെ പൊതുവെയാണല്ല, അവരുടെ സാക്ഷാത്കാരങ്ങൾ വേണ്ടത്ര പ്രയോജനപ്പെടുന്നതല്ലെന്നു കണ്ടാൽ പക്ഷെ അത്ഭുതകരമായ വന്നു ചെന്നു, ആതെമകും, സത്യത്തിന്റെ ബഹുമാനത്തോടു കൂടിയ അർത്ഥങ്ങൾ മഹർഷിമാർ നമുക്കു വേണ്ടി നേടിവെച്ചു. പക്ഷെ അതുതന്നെ അനുശാസിച്ച വർണ്ണവ്യവസ്ഥ ക്രമേണ മറ്റു

കി ഇരുമ്പുകാട്ടുകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ജനകീയ വികാസം അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. വ്യവഹാരത്തിൽ സമത്വവും സാഹോദര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും കണികാണാൻ കിട്ടാതായി. അങ്ങനെ അതിപെരുത്തു. മേമ നശിച്ചു; അങ്ങനാട്ടുകുടി നമ്മുടെ സുസ്ഥിതിയും. ഈ വസ്തുസ്ഥിതി മറയ്ക്കാവുന്നതല്ല; വ്യാഖ്യാനിച്ചു് അന്യമാക്കിക്കത്തക്കതല്ല. 'പുരണ മിത്രേവ ന സാധുസർവം' എന്ന കവിദർശനം ലേഖകനോപ്പോലെ ചിന്തിക്കുന്നവർ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഗ്രാഹ്യത്വമുദേശങ്ങൾ വിവേചിച്ചു പഴമയെ പരിഷ്കരിച്ചോ വേണ്ടിവന്നാൽ ഉപേക്ഷിച്ചോ മുന്പോട്ടു നീങ്ങുകയാണ് ശ്രേയസ്സും; പ്രതിപ്രഭാവകാലത്തിലോട്ടു് പിന്മുറക്കുകയല്ല. ലോകത്തിന്റെ എന്നോടൊക്കെ ഭാരതത്തിന്റെയും സുവർണ്ണയുഗം ഭാവിയിലത്രേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിലല്ല.

വഞ്ചിവിശപ്പിപ്പടർച്ചയായി ശോഭിച്ച മാന്ത്വസംവത്സരങ്ങളുടെയും ധർമ്മരാജാവിന്റെയും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം പ്രകൃഷ്ടം യഥാർത്ഥമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന അഞ്ചാമത്തെയും

ഏഴാമത്തെയും ലേഖനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏറ്റവും നിർദ്ദോഷമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. കാർമ്മാതുപ്രസക്തമായ ഈ രണ്ടു ലേഖനങ്ങൾ കറുപ്പു കൊള്ളുന്നതല്ലതന്നെ. ഒരുപാലെ ബഹുമാന്യരെങ്കിലും സാമന്ത വ്യത്യാസങ്ങൾ കലന്ന് രണ്ടു രാജശേഖരന്മാരുടെ ഭാവകമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ഭാവനയുടെ പ്രകാശം ചൊരിയുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തമിഴേക്കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന പക്ഷാപതരങ്ങളെ തള്ളിനോക്കിയാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം ആലോചനാതൃതമായ ചില സാഹിത്യരംഗങ്ങളിലേയ്ക്കു് ജാഗരൂകമായ ശ്രദ്ധയോടും ആകാംക്ഷയോടും നമ്മെ തപരിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്ന് തീർച്ച. നമ്മുടെ പ്രാചീന സംസ്കാരത്തിലും അതിന്റെ മുന്തിരിവെള്ളായ മഹാവ്യക്തികളിലും ഈ കൃതി നൂറ്റാണ്ടായ അഭിമാനം കൊള്ളിക്കും. ഇത്രയും സാധിക്കുന്ന ഒരു ആധുനിക ഗ്രന്ഥം നിശ്ചയമായും സ്വാഗതാർഹമാണെന്നു്.

സോഷ്യലിസം

കെ. എസ്സ്. നാരായണപിള്ള.

സോഷ്യലിസം ഒരു മോഹന സ്വപ്നമായി സ്വീകരിക്കാൻ ഇന്നു മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകാൻ വൈകുന്നേരമില്ല. വർഗ്ഗസമരസിദ്ധാന്തം മാത്രം സോഷ്യലിസത്തിൽനിന്നു എടുത്തു കളയാമോ—എന്നുപോരോ. തികഞ്ഞ സോഷ്യലിസ്റ്റുകളായിക്കളയാമെന്ന് ബിർളായും ഭാൽമിയായും വരെ പക്ഷമുണ്ട്. (എങ്കിലല്ലേ പരിണാമപൂർണ്ണമായ ആധുനിക പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ അധികം ഭയാനകമായ ഒരു അവക്കൊന്നു ശ്വാസം വിടാനൊക്കൂ?) എന്തിന്?—അവരും സാഹാദരമായ നെഹ്റുവും പട്ടേലുമാക്കെ അല്ലേ ആർക്കു സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവായ ഗാന്ധിജിയുടെ കമണ്ഡലുവും ഭണ്ഡം വച്ചു പുലിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാർ? അങ്ങനെ, 'സോഷ്യലിസ്'ത്തിനകമെ ബിർളയെപ്പോലുള്ള മുതലാളിവരങ്ങളും സുരക്ഷിതാവസ്ഥ അംഗീകരിച്ചു കിട്ടാൻവേണ്ടി, ബുർഷ്വാസേനാക്കന്മാരും ചിന്തകന്മാരും ഗാന്ധിസത്തിന്റെ പുറത്തുതന്നെ ആ ലേഖനമെഴുതിച്ചു. ഈ വിധം ഭൂതകാലത്തിന്റെ കല്പ

റകളിലേക്കു യഥാർത്ഥ സോഷ്യലിസ്റ്റുകളെ തേടിയപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനെയും പിടികിട്ടി—'സോഷ്യലിസങ്ങളുടെ ചെറുതന്നെ!—ശരി, അവരല്ലാം ജീവകാരുണ്യത്തിന്റെ മൂർത്തികളെങ്ങരതന്നെ. എങ്കിലും സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ആകണമെന്നുണ്ടോ?—അവിടെയാണു കഴപ്പ്! "സോഷ്യലിസം ഒരു ജീവകാരുണ്യപ്രസ്ഥമല്ല" (സി. ജെ.) മനുഷ്യപരിത്രത്തിന്റെ ഒരൊരിച്ചറിഞ്ഞാനുവാത്തപരതമാണ്; വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ആത്യന്തികഫലമായ വർഗ്ഗഹിത സമുച്ചയവസ്ഥിതി. "ഫാക്ടറി പുട്ടിയിട്ട് ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികപ്രധാനമായ ഗാന്ധിമർദ്ദം സോഷ്യലിസമെന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടും മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമാണ് ഗണിക്കേണ്ടത്" (സി. ജെ.) വർഗ്ഗതാൽപര്യസംരക്ഷകരായ ബിർളായും പട്ടേലിനും സോഷ്യലിസവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാനും സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷെ ഇതു നിർദ്വയമായി അവരുടെ മുട്ടുപടങ്ങളെ വലിച്ചുകീറുന്നത് സുരക്ഷിതമാക്കുവാൻ കൃത്യമല്ല. അവരെ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ പ്രതികരണശക്തികളും താൽപര്യങ്ങളും സുശക്തങ്ങളാണ്. ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിന്റെ അധികാരം മുഴുവനും അവർക്കല്ലേ കയ്യടക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നത്? കീഴടക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ? ഒരൊറ്റ കമ്യൂണിസ്റ്റിനെപ്പോലും ഭരതത്തിൽ വെച്ചു വാഴിക്കയില്ലെന്ന പട്ടേൽ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഏതാനും കമ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാക്കന്മാരും പ്രവർത്തകന്മാരുമല്ല, കമ്യൂണിസത്തിന്റെ അസ്ഥിവാദം ഇന്നത്തെ മർദ്ദിതമനവിഭാഗങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമോ? അവർക്കു ചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനമാണ് കമ്യൂണിസത്തെ

അനിവാര്യമാണെന്ന്. ചരിത്രത്തിന്റെ തായ ആ മനസ്സുകൊണ്ട് നോക്കുക ചുട്ടുകരി ക്കുവാൻ എത്ര പാട്ടുകൾ അയ്യും തലയും മുറുകി ഇറങ്ങിയൊലും സാധിക്കുക. മർദ്ദിതജനങ്ങളാകെ ഉണർന്നു കഴിഞ്ഞു. അവരെ നേതാവെണ്ണം സംഘടിപ്പിച്ചു സമരത്തിലേക്കു നയിക്കണം ആവശ്യമെ വാക്കിയുള്ള, സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള പുരോഗതിക്ക്. അതൊന്നും. ശാസ്ത്രീയചിന്തയുടെ അഭാവമാണ് കമ്യൂണിസത്തെപ്പറ്റി സാധാരണജനങ്ങളിൽ ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് ഷാ. ശാസ്ത്രീയ ചിന്തയിലേക്കു ജനങ്ങളെ ഉയർത്തുന്നതെങ്ങനെ?—അതിനു വിപുലമായ പ്രചരണത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൊരു നല്ല പുസ്തകമാണ് സി. ജെ. തോമസ്സിന്റെ 'സോഷ്യലിസം.'

സോഷ്യലിസം ഓരവശ്യം

കേരളത്തിലെ ഓരോ മർദ്ദിതജനവിഭാഗത്തിനും സോഷ്യലിസമാണ് രക്ഷാകേന്ദ്രമെന്ന് ലളിതമായരീതിയിൽ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് സി. ജെ. യുടെ തുടക്കം. അവരുടെയെല്ലാം എണ്ണിയാലൊട്ടുണ്ടാത്ത ജീവിതശ്ലേഷങ്ങളെ അദ്ദേഹം തെല്ലൊന്നു വിഭജിപ്പിക്കാണിക്കുന്നു. ഇതിനൊരോറ്റു പരിഹാരമാർഗ്ഗമായി ലോകത്തിലെ ചൂഷിതവർ്ഗ്ഗാകെ കരുതുന്ന—സോവിയറ്റ് നാട്ടുതെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞ—സോഷ്യലിസത്തിൽ നിങ്ങളും ആശ അർപ്പിച്ചു പോകയില്ലേ? അതു കേവലമെരു ആശയമായി ഭൂതനുകൂലം, പ്രവർത്തനത്തിലേക്കു പകർത്തപ്പെടണം, അതിനുമുമ്പു സോഷ്യലിസം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും വേണം. 'സോഷ്യലിസം....ഒരു ശാസ്ത്രമാണ്' (സി. ജെ.) അത് ശാസ്ത്രീയമായി പഠിക്കേണ്ടതുമാണ്.

വ്യാജസോഷ്യലിസച്ചരക്കുകൾ ധാരാളം കടമ്പാളത്തിൽ വന്നിറങ്ങിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. സൂക്ഷിച്ച് അടിവസ്തുവാൻ സി. ജെ. അപേക്ഷിക്കുന്നു—ശ്രദ്ധിക്കണം!

ഒരു സ്വപ്നം

“മാതൃകാപരമായ ഒരു സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ സമുദായ വ്യവസ്ഥിതിയാണ് സോഷ്യലിസമെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ സാമാന്യമായി പറയുന്നു. അനന്തരം, അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കാണുന്ന സോഷ്യലിസം സമുദായത്തിന്റെ ഒരു വർണ്ണനയാണ്. ആ സാങ്കല്പിക സമുദായത്തിന്റെ സ്വഭാവനിർണ്ണയത്തിൽ പന്തികേടോന്നും വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും, ഒരു യഥാർത്ഥ സോഷ്യലിസ്റ്റിന്റെ കൃത്യം 'വാഗ്ദത്തലോകം'കൊണ്ടു ജനഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കണോ?—മതത്തിന്റെ ജോലിയാണത്. അത് ശാസ്ത്രീയ ചർച്ചയാവില്ല. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ അനിരീതികളുടെ നിരൂപണത്തിൽ നിന്നാണ് യഥാർത്ഥ സോഷ്യലിസം ഉത്ഭവിച്ചത്. ആരംഭിക്കുന്നത്, ഒരു മാതൃകാസമുദായ സ്വപ്നം പാവപ്പെട്ടവന്റെ മുന്നിൽ വെക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെയില്ല. “സംസ്കൃതമല്ലാത്തതൊന്നും സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന് നാം പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ഭേദമായ ഏതീനെയും സ്വാഗതംചെയ്യത്തക്ക സാഹചര്യങ്ങളാണ് നമുക്കുള്ളത്.” (സി. ജെ.)

എങ്കിലും ഈവിധമുള്ള തുടക്കത്തിന് സാധാരണ ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കാനുള്ള കെല്പ്. ഏറ്റവും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ കവർന്നുകൊണ്ട് പുരോഗതിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രതിപാദ്യത്തെ അടക്കി വക്കാൻ സി. ജെ. കള്ള പാടവം ഒന്നു വേറെതന്നെ. ഗഹനമായ വിഷയങ്ങൾ ഇതിലുപരികം ലളിത

മായി പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ സാധ്യമല്ല. ആദ്യത്തെ ഏതാനും പേജുകൾ മറിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനൽപമായ കൗതുകവും അർത്ഥം നിരാശയുമാണ് അനുഭവപ്പെട്ടത്.

സ്വപ്നത്തിന്റെ കഥ.

പ്ലേറ്ററോ, ക്രിസ്തു, മുൻ എന്നിവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നാണ് ആ കഥയുടെ ആരംഭം. അങ്ങനെ ഏതാനും മഹദ്വ്യക്തികളുടെ സ്വപ്നത്തിലൂടെയാണ് സോക്രട്ടീസിസം വളർന്നതെങ്കിൽ, അവരുടെ ഇഷ്ടങ്ങളിനോട് മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സ്വപ്നം 'സംക്ഷാൽ സോക്രട്ടീസിസം' ആയിരിക്കേണ്ടതല്ലേ? സി. ജെ. തന്നെ ആ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽനിന്നു നേരം പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. വായനയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സോക്രട്ടീസിസത്തെക്കുറിച്ചു തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഒന്നുമില്ല. അതിനെ ഒരു ലോകോദ്ധാരണ സംരംഭമായി നിർത്തിക്കണ്ടു, മറ്റു ലോകോദ്ധാരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കി—ആത്മാത്രം. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രപോദനം 'അന്തർവാണിയ'യെന്നെങ്കിൽ, മാർക്സിന്റെത് ചരിത്രത്തിന്റെ ആചാരനുമായിരുന്നു. ഒന്നിന്റെ വിമർശനംകൊണ്ടു ഇതരത്തിന്റെ മഹിമ തികച്ചും വ്യക്തമാവു. ഈ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുമ്പോൾ സാമാന്യ വായനക്കാരന് തോന്നിപ്പോകാ മാർക്സ് ക്രിസ്തുവിന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു പ്രവാചകനാണെന്ന്—മുൻപ് 'യൂടാപ്പിയ'യ്ക്ക് ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദർശത്തോളവും അർത്ഥമില്ല; അതിനെ പെരുമൊരു മസ്തിഷ്ക മദ്യമായിട്ടേ കണക്കാക്കുന്നു.

സൈമൺ, ഫുറിയർ, ഓവൻ എന്നിവരുടെ സ്വപ്നത്തെപ്പറ്റി സി. ജെ. യ്ക്ക് കുറ

ച്ചധികം പറയുന്നുണ്ട്: അവരിൽനിന്ന് നമുക്കു പഠിക്കാവുന്നതെന്തു? അവരുടെ ആശയങ്ങൾക്ക് അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യ ചലനങ്ങളുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ സോക്രട്ടീസിസ് ചിന്തയുടെ അപകുരൂപം കാണാം. പക്ഷെ അവരുടേതു് അശാസ്ത്രീയമായ ആദർശമായിരുന്നു—കേവലാദർശം. ഓവന്റെ പരാജയങ്ങൾ അനന്തരകാല സോക്രട്ടീസിസ്റ്റുകൾക്ക് ഒന്നാന്നും പാഠങ്ങളായി. "സ്വീകാർത്ഥസ്വത്തുടമ നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം യഥാർത്ഥമായ സാമൂഹ്യ പുരോഗതി സ്വല്പമല്ലെന്നു മുതലാളിവർഗ്ഗം ഏതായാലും മെടുത്തു. സ്വന്തം അർത്ഥപൂർത്തിയാക്കുവാൻ പോരാട്ടമെന്നും ലോകത്തിന് കാണിച്ചുകൊടുത്തതു് ഓവനാണ്. സമുദായ വ്യവസ്ഥിതിയെ സമൂലം ഉടച്ചുപാടുന്ന ഒരു വിപ്ലവത്തിനു മാത്രമേ ലോകം നന്നാക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് ഓവന്റെ പരാജയം കാണിച്ചുതന്നു."

ക്രിസ്തുവിന്റെയും ഓവന്റെയും പരിശ്രമങ്ങൾ ആത്മാർപ്പണങ്ങളായിരുന്നു; ആ ജീവനാത്മപരിശ്രമങ്ങളായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവർ പരാജയപ്പെട്ടതെന്തു്? ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിശ്രമത്തെപ്പറ്റി: "ഈ ആദർശങ്ങളൊക്കെ പുസ്തകത്തിലെ പത്രമായി ശേഷിച്ചു നേയുള്ളു. ഇവർ ആരംഭിക്കുന്ന ഈ ആദർശമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു സമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് പരിശ്രമിച്ചില്ല. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവും അവർക്കില്ലായിരുന്നു അന്ന് അതിനു കാലം തികഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല." പാത്തിടത്തോളം ശരി. പക്ഷെ ഇതത്രയുംകൂടി ചർച്ചാതയായിരുന്നു. അവരുടെ ലക്ഷ്യം, തികച്ചും സാമൂഹ്യമായിരുന്നില്ല; ധാർമികമാത്രമായിരുന്നു—വ്യക്തിയിൽ അധിഷ്ഠിതവും. തന്നിമിത്തം തന്നെ, അതു് അവയ്ക്കു മായിരുന്നു— തികച്ചും പുരോഗമനപരമല്ല.

വെന്റെ കഥയ്ക്ക്—“ഒരു വ്യക്തി .അയാൾ എത്രതന്നെ പ്രതിഭാശാലിയായിരുന്നാലും സമുദായത്തെ മാറ്റിനിർത്താൻ ശക്തനല്ലെന്ന വെന്റെ ജീവിതം തെളിയിച്ചു” പരമാർത്ഥം; പക്ഷെ ഈ പ്രസ്താവനയിൽ സന്നിഗ്ദ്ധത തിരക്കിയിട്ടില്ലേ? വ്യക്തിക്ക് ശക്തിയില്ല; ശരി, പിന്നെ ആർക്കാണ് ശക്തി? വസ്തുവുമാണ്. ചരിത്രത്തിനല്ലാതെ, മനുഷ്യ ബുദ്ധിക്ക് സാമൂഹവിപ്ലവം വരുത്തിയതിനാൽ സാമൂഹ്യം; തീർച്ചയായും മനുഷ്യസമൂഹമാണ് അതിന്റെ ശക്തി. എന്നാൽ ആ ശക്തി സ്വയംമേഖലയിൽ നിലനിൽക്കുന്നു; ജനീകൃത സാമൂഹ്യമല്ല. അതിനെ താഴെപ്പറയുന്നതുകൊണ്ട് വിപ്ലവപുഷ്പത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ആ ശക്തിയും സാമൂഹ്യങ്ങളും സംജാതമാകുന്നതിനു മുമ്പായി സാങ്കല്പികസോഷ്യലിസത്തെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടു. അവ സംഭവിച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ചരിത്രം വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിസന്ധിയിലെത്തിയപ്പോൾ, ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് കാര്യം മാർക്സിന്റെ നേട്ടം. അദ്ദേഹവും എംഗൽസും വർഗ്ഗസമരത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങി ചിന്തിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി അവർ പ്രപഞ്ചപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെയും കാര്യമായ തത്വങ്ങളിൽ എത്തിപ്പെടുകയും കഴിഞ്ഞു, (...Socialism no longer appeared as the accidental discovery of this or that brilliant mind, but as the necessary outcome of the struggle between two historically developed classes—the proletariat and the bourgeoisie—F. Engels, Introduction to Anti-Duhring) തത്ഫലമായിട്ടാണ് ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസം രൂപമെടുത്തത്.

വൈരുദ്ധ്യാത്മകരേതികവാദം.

മാർക്സിന്റെ പ്രതിരോധസാധനങ്ങളെ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യ ചലനങ്ങൾക്കും അതുപോലെയുള്ള പക്ഷ് വൈരുദ്ധ്യാത്മക രേതികവാദത്തിന്റെ ജനനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥം സി. ജെ. വിസ്കരിച്ചു. ഇന്നേവരെയുള്ള വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളുടെ (ജീവശാസ്ത്രം, നരവംശശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, ചരിത്രം) വളർച്ച മാർക്സിനും എംഗൽസിനും നൽകിയ സഹായത്തെക്കുറിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം സ്ഥിരീകരിക്കാത്തതെന്ത്?—അവർ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും ധനതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നെന്നുമാത്രമേ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സാധാരണ അർത്ഥത്തിൽ അവരെ പണ്ഡിതന്മാരെന്നു വിളിച്ചുകൂടാ. അതിരിക്കട്ടെ, ആ പാണ്ഡിത്യമെന്നല്ല, പ്രപഞ്ചമാകെ അവർ പരിശോധനാവിഷയമായിത്തീർക്കുകയാണെന്നതെന്ന കഥ മറക്കാമോ? അവരുടെ വ്യക്തിപരമായ ഗുണങ്ങൾ തന്നെ ഒന്നും എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവരുടെ ചിന്തയുടെ വിപ്ലവാത്മകതയും; അവർ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗങ്ങൾക്കുള്ളവായ ആത്മാർത്ഥമായ മാനസികപ്രയത്നം; അവർക്കു് അന്നത്തെ തൊഴിലാളിപ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനും, പാരിസ്കര്യങ്ങൾപാലുള്ള അപകടമായ വിപ്ലവത്തിൽനിന്നു പാർക്കാനും നേടാനും സിദ്ധിച്ച ആ നൂതനതും—ഇതൊക്കെ ഒഴിച്ചു നിർത്തിയത് രേതികവാദത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകതന്നെ സാധ്യമാണോ?—

വൈരുദ്ധ്യാത്മക രേതിക വാദത്തിന് മുമ്പാകെയായി ചില വിശേഷതകളുണ്ട്. പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി അത് കേവലമായ സിദ്ധാന്തമല്ല, സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്. അത് ആധുനികമാണ് രേതികവാദമെന്തെ; എന്നാൽ അത്

യാന്ത്രികഭൗതിക വാദത്തിന് വിപരീത വ്യക്തിയാണ്. ദൈവഭയരിത്വം പുരാതന നോമ്പുമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് ഭൗതികലോകം. തന്നിമിത്തം ചരിത്രം കൗശലത്തോടെ പുസ്തകമല്ല, നിയതമായി പുരാതനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ കഥയാണ്—ഇതൊക്കെ വിസ്തരിക്കാൻ സി. ജെ. ചിലവാക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലമെത്രയെന്നോ!—ഒരു ചെറിയ ഖണ്ഡിക. ഒരൊറ്റ ഉദാഹരണപോലുമില്ല. തെറ്റു സൂത്രങ്ങളിൽനിന്ന് സാമാന്യവായനക്കാരന് എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാകുമോ?

ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം.

ഇവിടത്തോളമാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രയാജനകരമായ ഭാഗം. 'സോഷ്യലിസം'ത്തിന്റെ ചരിത്രം ആര്യുന്നതു് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽതന്നെ വേണം. സാമൂഹ്യജീവിതചരിത്രത്തിന് മാർക്സിസത്തിൽ അഭിരീയസ്ഥാനമുണ്ട്. അതു് അംഗീകരിക്കുകയും മനുഷ്യവസ്തുചരിത്രത്തിന്റെ ഭാരോത്തരവായയും ശാസ്ത്രീയമായി പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ "ഇതുവരെ ചരിത്രം കറേ ചീനോരുടെ കഥകളായിരുന്നെങ്കിൽ, ഭൗതികവാദത്തിന്റെ കണ്ണിൽ അതു് ഒരു സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ കണക്കായിത്തീരുന്നു.... അതൊരു നീണ്ട കഥയാണ്." ആ കഥ ഒരു ലളിതസുന്ദരമായ ചെറുകഥയാക്കി സി. ജെ. നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുന്നു. കിരാതത്വം, അപരിഷ്കൃതത്വം പ്രാകൃത കമ്മ്യൂണിസം, ഫ്യൂഡലിസം, ക്ലാപ്പിറ്ററിസം—ഇത്രയും കടന്ന് മനുഷ്യൻ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പടിക്കലെത്തിയകഥ. അതു് ഔയത്താസുന്ദരമാണെങ്കിൽ ശാസ്ത്രീയവുമാണ്. ഹ്രസ്വമെങ്കിലും അപൂർണ്ണമല്ല, എന്നാലും ചില്ലറ

അബദ്ധങ്ങൾ (തെളിവില്ലാത്ത അനൗചാരികങ്ങൾ) ഇടയ്ക്കിടെ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടില്ലേ?—
 "വിവാഹം—ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീയും തമ്മിൽ സ്ഥിരമായ ലൈംഗിക—ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി കുടുംബവും ആരംഭിച്ചു. കുടുംബങ്ങൾ വികസിച്ചു വലുതായിത്തീർന്നുവന്നുവന്നു വംശങ്ങളും വർഗ്ഗങ്ങളും. ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടെങ്കിൽ, ആധുനിക കാൽത്തിലുള്ള കുടുംബങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ മനുഷ്യർ ഗുപ്പകളായി താമസിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ സ്വതന്ത്രമായി പരസ്പരം ബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഒരുതരം കുടുംബഐക്യവേണമെന്നുള്ള അവയെ പറയാം. ഈ ഗുപ്പ് (അഥവാ വംശം) ശിഥിലമായി പലപല പതനങ്ങൾ കടന്നുവന്നാണ് ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലുള്ള ഭാഗ്യഭർത്തൃബന്ധവും കുടുംബവും ജനിച്ചതുതന്നെ. (The evolution of family in pre-historic times consists in the continual narrowing of circle originally embracing the whole tribe within which marriage community between two sexes prevailed; and finally there remains only the unit, the for the mement still loosely united people, the molecule, with the dissolution of which marriage itself completely ceases—Engels, the Origin of Family, Private property and the state). കുടുംബം വികസിക്കുകയല്ല, മുതൽക്കിരിക്കുകയെന്നുവെച്ചതെന്നു ഏതെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കുന്നു. (2) "ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ (ഫ്യൂഡലിസത്തിൽ) ഏവിയോണു സ്വകാര്യസ്വത്തുടമസ്ഥനാകുന്നു?.... അതു മുതലാളിത്ത

ത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. ഒരു പുതിയ നിഗമനമാണിത്. (It the monogamian family-was the first form of family fased not on natural but on economic conditions, namely, on the victory of private property over primitive, natural common ownership-F. Engles-the Origin of Family) സ്വകാര്യസ്വത്തുടമ പ്രാകൃതകമ്യണിസം ശിഥിലമാകുന്നതോടുകൂടി ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്നത്തെ അർത്ഥത്തിലുള്ള കുടുംബത്തോടൊപ്പം സ്വകാര്യസ്വത്തും നിലവിലുണ്ടായി. അപ്പോൾ പിന്നെ ഫ്യഡലിസത്തിൽ അതില്ലാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ക്വാപ്പിററലിസം സ്വകാര്യസ്വത്തു സൃഷ്ടിക്കുമല്ല, അതിന്റെ കേന്ദ്രീകരണവും, അവസ്ഥാനം അതിന്റെ നാശവും (സോഷ്യലിസം വിപ്ലവത്തിൽ) ആണ് വരുത്തിവെക്കുന്നത്. ടി. “അങ്ങനെയങ്ങനെ യുഗാന്തരങ്ങളായി മനുഷ്യൻ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മോഹനസ്വപ്നം പടിപടിയായി യഥാർത്ഥമായിത്തീരുകയാണ്” ഇതുകേട്ടാൽ തോന്നും ആദിമമനുഷ്യൻ തൊട്ടിലങ്ങളിൽ മർത്യവസ്ത്രമാകെ സോഷ്യലിസത്തെ സ്വപ്നംകണ്ടിരുന്നെന്നും, അത് യഥാർത്ഥസ്വസ്ത്രമാകുന്നതാണെന്നും.

കൂന കണ്ണുതിരുമ്മിനോക്കാം.

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിലെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനക്രമത്തിന്റെയും ആഴവും പരപ്പും ഉള്ളൊരു നിരൂപണമാണ് അടുത്തത്. മുതലാളിത്തത്തിലെ ഉൽപാദനത്തിന്റെ റലക്ഷ്യം ഖാമോണ്; തത്ത്വം തൊഴിലാളിയുടെ പ്രയത്നമുക്തമാണ്; അതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്ന ‘മുലധനം’

ന്നെ കനുകൂട്ടപ്പെടുത്തുമാണ് (accumulated labour) ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യ ലക്ഷ്യമായതുകൊണ്ട് അത്യാവശ്യമായ ജീവിതോപകരണങ്ങൾ കിട്ടാതെ ജനങ്ങൾ വിഷമിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ (അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം തൊഴിലാളികൾതന്നെ) ലക്ഷകൾ വാങ്ങാനുള്ള കഴിവില്ലായ്മ മൂലം ഉൽപാദനത്തെ അസ്ഥിരവും അധഃപതനോന്മുഖവുമായിത്തീർക്കുന്നു. മുതലാളി വ്യക്തമാക്കിയ സർവ്വജ്ഞാതത്തിനായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഭാഗങ്ങളും ജനകീയാഭിമാനങ്ങളേ മർദ്ദിച്ചൊഴുക്കുന്നു. അസ്ഥിരത്തിൽ വ്യവസായം വീർത്തു, വീർപ്പുമുട്ടി മുതലാളിത്തരാജ്യം സാമ്രാജ്യരൂപം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ചെന്നുചേരുന്ന യുദ്ധങ്ങളുണ്ടാകുന്നു “ഇവയെല്ലാം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ കടമകളാണ്....പ്രേരകത്തിൽ നിന്നിറങ്ങുന്ന മെക്കിക് ഈ സമ്പ്രദായം പാടേമാറണം” “മുതലാളിത്തത്തിൽ ചെന്നുയരുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളാണ് മുതലാളിത്തം തകരുന്നത്, സോഷ്യലിസം വിപ്ലവം ജയിക്കാനുള്ള കാരണം. ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ കൂടാതെ മുതലാളിത്തത്തിന് നിലനില്ക്കുവാൻ സാധ്യവുമല്ല” എന്താണിവൈരുദ്ധ്യം? മുതലാളിത്വത്തിന്റെ അന്തകനായ തൊഴിലാളിയെ മുതലാളിത്തം തന്നെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, സംഘടനയിലെത്തിക്കുകയും സമരപരിശീലനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. “ഈ വിപ്ലവത്തിൽ തൊഴിലാളിയുടെ വിജയം അനിവാര്യമാകുന്ന മറ്റൊരു കാരണമുണ്ട്.....തൊഴിലാളി വിപ്ലവം ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ വിപ്ലവമാണ്”.....“തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഘടകമാണ് തൊഴിലാളികളുടെ സർവ്വലക്ഷ്യ കമ്പോളം” “മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം (വർഗ്ഗസമരം) കൂടാതെ കഴിക്കാമെന്ന വ്യാമോഹിക്കുന്നവരു

ണ്ടു്. മുതലാളിയുടെ മനഃപരിവർത്തനംകൊണ്ടു് സാമ്പത്തികനീതി സ്ഥാപിക്കാമെന്ന് ധരിച്ചിരിക്കുന്നവരും ഉണ്ടു്. ഇതെല്ലാം പരമാവധിമാണു്" അതായതു്, വർഗ്ഗസമരം, സംഘടിതവിപ്ലവം, മാത്രമാണു് സോഷ്യലിസത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം.

സ്വപ്നം യഥാർത്ഥമായി

സോഷ്യലിസ്റ്റെന്നു് ഭാവിക്കുകയും സോവിയറ്റുയുണിയൻറെ ചക്രവർത്തിയാകാമെന്നു് ഞ്ഞു നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലഘട്ടമായി സി. ജെ. യു. പരിചയമില്ല. ലോകത്തിലെ ഇന്നത്തെ ഏക സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രമായ സോവിയറ്റുനാടിനെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു നിറഞ്ഞ ആദരവുണ്ടാകുന്നു. സോവിയറ്റുയുണിയനെ അദ്ദേഹത്തെ പുതിയ ലോകമായി കരുതുന്നു. "സോവിയറ്റുയുണിയൻ ഒരു സ്വർഗ്ഗമല്ല.... ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു് ഭേദമായ എന്തിനെയും സ്വാഗതംചെയ്യത്തക്ക സ്ഥിതിയാണു് നമുക്കുള്ളതു്. റഷ്യ ചിലതൊക്കെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്." ആ ചിലതോ?—ലോകത്തിൽ മറ്റൊരാളും നടപ്പിൽവരാത്ത മനുഷ്യാവകാശങ്ങളും—വർഗ്ഗരഹിത സമുദായം, ജനകീയതാപദനം, തൊഴിലാളിയുടെ അവകാശ സംരക്ഷണം, ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസം, സാർവ്വജനീനമായ സംസ്കാരം, സ്പ്രിസമത്വം....ആ പട്ടിക അങ്ങനെ നീളുന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം അടിത്തറ ജനകീയ ഉൽപാദന ക്രമമാണു്: എന്താണു് ജനകീയതാപദനമെങ്കിലും? "....യന്ത്രം, ഫാക്ടറിസ്ഥലം മുതലായവ സമുദായത്തിന്റെ പൊതു സ്വത്തായി തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടും പോലും, മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ ഒരു പരിപാടി അനുസരിച്ചു് ഉൽപാദനം ക്രമീകരിക്കുകയും വേണം." (സോവിയറ്റ് പ്ലാനിംഗ്.)

റഷ്യയിലെ വിപ്ലവവും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സംസ്കാരവും മുതലാളിത്തത്തോടുള്ള വെല്ലുവിളിയാണു്. അതുവരെ മുതലാളിത്തരാഷ്ട്രങ്ങളെല്ലാം, ഫാസിസമുമായി കൂട്ടുപിടിച്ചു്, റഷ്യയെ തകർക്കുന്നതിനായി ഗൂഢാലോചനകളും യുദ്ധങ്ങളും നടത്തി: പക്ഷെ ചീഞ്ഞു നാറി സ്വയം ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുതലാളിത്ത ലോകത്തിനു്, മനുഷ്യത്വത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന റഷ്യയെ എങ്ങനെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. മുതലാളിത്തരാഷ്ട്രങ്ങളിലെല്ലാം സാമ്പത്തികാധിപത്യം (Economic crisis—1930) മുഴുറിച്ചുഴറി അടിമുഴുകാഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ റഷ്യ തന്റെ നൂതനസമുദായനിർമ്മാണത്തിൽ പുരോഗമിക്കുകയായിരുന്നു. സ്റ്റാലിൻ റഷ്യൻ ജനതയ്ക്കും അവർ അർപ്പിക്കുന്ന അടിനന്ദനം സി. ജെ. നൽകുന്നുണ്ടു്: "അഭിവിധിയായ ധീരതയോടെ റഷ്യൻ ജനത അക്രമിയെ പൊക്കുവാൻ ഉണ്ടായ കാരണം അവർക്കു് എന്തിന്റെയൊ സന്ദർശനത്തിനുവേണ്ടി സമരംചെയ്യാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണു്. ആ അമൂല്യവസ്തുവാണ് സോഷ്യലിസം."

നമുക്കും ഒരു സ്വപ്നം

"സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലേയ്ക്കുപോലെ ഒരു വ്യവസ്ഥിതി നമ്മുടെ നാട്ടിലും നടപ്പിൽവരുന്നതു് നിങ്ങൾക്കും ഇഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലോ" സി. ജെ. ചോദിക്കുന്നു: "പക്ഷെ അതു് തനിയെ വന്നുചേരുകയില്ല. വിപ്ലവികപ്പെട്ട ഒന്നും പ്രയത്നാക്രമേ ലഭിക്കുകയില്ല." പല അഭിധനികൾ കടമകളും അദ്ദേഹം മുന്നിൽ വയ്ക്കുന്നു. "ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റിനു് സ്വപ്നംകണ്ടുതന്നെ ജീവിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. കർഷകന്റെയും തൊഴിലാളിയുടെയും ഭരണത്തിന പ്രശ്നങ്ങളിൽ സഹകരിക്കാനും അവന്റെ സമരത്തെ സംഘടിപ്പിക്കാനും മാത്രം സോഷ്യലിസ്റ്റിനും ചുമതലയു

ണ്. അതിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു വിപ്ലവം പ്രസംഗിക്കുന്നവർ പ്രസ്ഥാനത്തെ സഹായിക്കുന്നില്ല—ആ അവസാനവാചകം ഹൃദയത്തിൽ എത്തേണ്ട പതിക്കേണ്ടതാണ്. തൊഴിലാളിസംഘടന—അതു മാത്രം മതിയോ? പോരാ, ഇടത്തരക്കാരെ തൊഴിലാളിസമരത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളണമെന്ന് സി. ജെ. അപേക്ഷിക്കുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ നിലയിലേയ്ക്കു ഭിന്നപ്രതി വഴുതി വീണു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവർ; തൊഴിലാളികളെ വെറുക്കുന്നത്, എത്രമെത്രാപമാണ്. അവരും വർഗ്ഗസമരത്തിലേ ആഗ്രഹിക്കേണ്ട. ആഹ്വാനം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും മുക്തവാഞ്ചോധവും വ്യക്തമാക്കുന്നില്ലേ?

ചില ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം

സോഷ്യലിസത്തെ വലയംചെയ്തുകൊണ്ടു അതിന്റെ വിമർശകന്മാർ എഴുതിയതിനേക്കാൾ അധികമായിട്ടുള്ള ഉത്തരങ്ങളാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗം. ചോദ്യങ്ങളെ വക്രിപ്പിക്കുകയോ, ഉത്തരത്തിൽ മറിമായങ്ങളും അവ്യക്തതകളും കൊണ്ടു നിറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ഗ്രന്ഥകാരന് വന്നിട്ടില്ല. —എല്ലാം സ്പഷ്ടവും കഠിനം കൊള്ളുന്നതും. എന്താണീ സോഷ്യലിസവും കമ്മ്യൂണിസവും അതിലൊക്കെയും?—“സോഷ്യലിസം റഷ്യയിൽനിന്നു. ഇറക്കുമതിചെയ്യരുതല്ലേ?”—“തൊഴിലാളി സ്വ്യാധിപത്യമെന്തു?” സോഷ്യലിസം മതത്തിനെതിരാണ്—എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തമ ഉത്തരങ്ങൾ ആഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്ന ക്ഷമ സി. ജെ. യുണ്ട്.

1. “സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സ്ത്രീകളെ പൊതു മുതലാക്കിയില്ലേ?”—ഒരു വലിയ ചാർജ്ജ് അതാണ്—“ചോദ്യത്തിന്റെ മൗഢ്യം ചോദ്യത്തിനുള്ളിൽതന്നെയാണ് കിടക്കുന്നത്.....സോഷ്യലിസത്തിൽ സ്വത്തുടമസ്ഥത പൊതുവുമാക്കുമെന്ന് ഈ വിമർശകന്മാർ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരൊന്നെങ്കിൽ അവരുടെ സ്ത്രീകളെ സ്വത്തായി (മറ്റു സുഖാചകരണങ്ങൾപോലെ) ഗണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രീകളെ ദേശീയവൽക്കരിക്കുന്നു എന്നു തിരുമാനിക്കുവാൻ അധികാര വിഷമവും ഉണ്ടായില്ല....മനുഷ്യത്വത്തെ അധീക്ഷേപിക്കുന്ന ഈ നീചമനസ്ഥിതിക്ക് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നിയമസാധുത്വം ഇല്ല....അവിടെ സ്ത്രീ പൊതു മുതലാളി, മുതലാളി.”

2. * ദ. “സോഷ്യലിസത്തിൽമാത്രമാണ് പരിപൂർണ്ണമായ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളത്. അത് ഒരു ചെറിയ വിഭാഗത്തിനു മാത്രമല്ല; എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ് സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.”

3. * b, പണ്ഡിതനെന്റവിന്റെ ഗവണ്മെന്റിന് ഉള്ളിടത്തോളം സമാധാനാഭിമാനമേ സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെന്റിനുള്ളു. സമാധാനത്തിനും അത്രമാത്രം—അതു സമുദായമോഹമാണോ?

ഇത്രയുംകൊണ്ട് എന്തു തോന്നുന്നു? നിശ്ചയമായും ശാസ്ത്രീയമായും ചരിത്രപരമായും ഇത്രത്തോളം വിശദമാർച്ച നടത്തുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം സോഷ്യലിസത്തെ അധികരിച്ചോ, മറ്റൊരറിനെക്കുറിച്ചും അധികരിച്ചോ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. സി. ജെ.

* ദ. “സോഷ്യലിസത്തിൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ?”

* b “സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സമുദായമോഹമാല്ലേ?”

എലിപാണം

ശ്യാമളാലയം കൃഷ്ണൻനായർ

നിങ്ങളും കേട്ടുകാണും പലരും പറയുന്നതു്, ഈ. വി. യും സത്ജയരും വെട്ടിത്തെളിച്ച ഫലിതമാറ്റത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കാൻ പിന്നീടധികംപേർ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ വന്നിട്ടില്ലെന്ന്. കാര്യം ശരിയാണു്. തിരോധാനം ചെയ്ത ആ വിനോദചതോമസ്സിന്റെ 'സോക്രട്ടീസ്', 'ചന്ദ്രവംകമുണിസവും'—ഒന്നിനുംകൂടെ മലയാളത്തിലൊരു പ്രത്യേകസ്ഥാനമുണ്ടു്. സുപിന്തിതവും പ്രയോജനകരവുമായ പ്രതിപാദ്യം, സാധാരണക്കാരനും സുഗ്രാഹ്യവും കുറമറ്റമുമായ പ്രതിപാദനം.

കുറുപ്പു കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ചിന്താമണ്ഡലവുമായി ഇതിനെ ഒന്നു തട്ടിച്ചു നോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധവും സിദ്ധാന്തപരവുമായ ചിന്ത സി. ജെ. ക്ഷേത്ര സാധിനമല്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ പ്രായോഗികവും വിശദവുമാണിതു്. സി. ജെ. തോമസ്സ് നമുക്കൊരു നേട്ടമാണു്. കമുണിസ്സ് പാർട്ടിയുടെ പേരിൽ ഒരു നിരൂപകൻ ഇതിലെ ചില പദങ്ങളുടെ നേരെ ദുർബല

കുവർത്തികളുടെ മഹാസമസ്തിൽ 'ഷാൽ' മഴക്കിയിട്ടു് പലരും കേവലം തറയിൽ ഇരിക്കുന്നതായാണു് ഇന്ന് നാം കാണുന്നതു്. ഈ. വി. കൈവിട്ട 'പോയിൻറിൽ' വച്ചു വേറൊരൊരു അതേര വാങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് കാണുമ്പോൾ തകരാറിലായ ഒരു റിപ്പോർസിന്റെ പ്രതിരീതിയാണു് ഉണ്ടാവുക. തികഞ്ഞ കൈമിടുക്കാരും മെയ്വഴക്കത്തോടും ഫലിതത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടോടി ചെന്ന ഈ. വി. യുടേയും, എ. ആർ നായരുടേയും വിദഗ്ദ്ധഹസ്തങ്ങളിൽനിന്നു് ആ സാധനം ഏറ്റവും വാങ്ങി ഓട്ടം മുഴമിക്കാൻ പലരും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോവൂർ, പുത്തഴം, പി. കെ. ഓജാജവർമ്മ മുതലായവർ. അവരിൽ ചിലർ പകുതിവഴിയിൽ വീണിട്ടുണ്ടു്. ചിലർമാത്രം മുന്നോസ്ഥാനവും നാലാം സ്ഥാനവും ഒക്കെ കൈക്കലാക്കത്തക്കവണ്ണം ഓടിയെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഫലിതത്തിന്നു് ഈ.വി.യുടെയും സജ്ജയന്റെയും

മായ ആക്ഷേപങ്ങളും, ദുർ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. നിരന്തരവാദങ്ങളായ ഇത്തരം വിമർശനങ്ങൾ ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്കോ, ഭാഷയ്ക്കോ ഭൂഷണമായി ഭവിയ്ക്കുകയില്ലെന്നുമാത്രം.

(പ്രവാചകൻ 5)

കുറുപ്പും കുറവുകളും ഉണ്ടു്. എങ്കിലും സോക്രട്ടീസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ജിജ്ഞാസ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു്, കേരളീയരായ സാധാരണ ജനങ്ങളെല്ലാം അവരും വായിച്ചിരിക്കേണ്ടൊരു പുസ്തകം സി. ജെ. തോമസ്സ് സഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയും—അതുത്തോളം പ്രാധാന്യമുണ്ടു് 'സോക്രട്ടീസ്'ത്തിന്നു്.

കാലത്തിനിന്ന് അഴുപ്പു തന്നെയാണു സഭയിലുള്ളതു് പൊതുജനമില്ലാത്ത ആദർശങ്ങളുടേയും ജീവിതക്ലേശങ്ങളുടേയും ഉൽക്കടനസംഘട്ടനങ്ങൾ എന്നാലും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഫലിതകാരന്റെ ധർമ്മബോധം ചിന്താധൃതരയിൽ അടിക്കു പോകുന്നു. അപ്പോൾ മുകളിൽ പറഞ്ഞ അപകർഷം കരയെല്ലാം അനിവാര്യമാണെന്നതും, എന്നാൽ മുറുപ്പാടുകൾ നിരന്ദരങ്ങളായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു് ഫലിതത്തെ വിസ്മരിക്കുകയെന്നതു് 'കാര്യ'ത്തോടുതന്നെ ചെയ്യുന്ന ഒരു കെട്ടുതീയാണു്. പ്രാചീന മീനസംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്ന 'ലിൻ യു ടാൺ' പറഞ്ഞതുപോലെയാ തുടങ്ങി വിളിപ്പെട്ട കേര ഫലിത മമ്മത്തനാശംയാണു് രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇന്നു കാണുന്നത്ര അസഹിഷ്ണുതയും, കലാപങ്ങളാലേകാത്തിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. കഴഞ്ഞ കുറേയറിയ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി—അതിലും കഴഞ്ഞ ദിനയിൽ ചിന്തിക്കുന്നതു് രോഗം അറിയാതെ ചികിത്സാവിധി കുറിക്കുന്നതുപോലെ ആവർത്തമാണു്. എന്നാൽ എത്ര പ്രശ്നങ്ങളും ലളിതമായും നിർമ്മലമായും ചികിത്സിക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ കാര്യപ്രസക്തി കേരളയികൾ അനുഭവ്യമല്ലെന്നും, അങ്ങനെ അതിൽനിന്നും ഉദയംചെയ്യുന്ന അനാശാസ്യതകളാലു കഴഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങളായി രൂപമെടുത്തു വിഷം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതെന്നും നാം സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ആ ചിന്ത അവിടെ നിൽക്കട്ടെ!

ഫലിതത്തിന്റെ അപകർഷം ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യത്തിന്റെനാമം കാര്യമല്ല.

പൊതുവായ ഒരു സംഗതിയാണു്. ഫലിതത്തെ കാര്യപ്രസക്തി തള്ളിമാറുന്ന കാര്യം എല്ലാ സാഹിത്യത്തിലും നാമിന്നു കാണുന്നുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ പല കവികളും—നോബൽപ്രൈസ് കിട്ടിയ റി. എസ്. ഇഖിയത് മുതൽ ഇങ്ങോട്ടു്—'കരയും ഞാൻ' എന്ന ദുഃഖവൃത്തത്തോടുകൂടി നിഖം കവിത നിസ്സഹായരായി നിൽക്കുന്നതു് കാണുമ്പോൾ വേണ്ടാത്തിടത്തും വിഷാദത്തെ ക്ഷണിച്ചിരുത്താൻ ചിന്തകന്മാർക്കു് എന്തുവകാണാണിത്ര ആവേശം എന്നു നാം അമ്പരക്കുന്നു. വിഷാദത്തിൽനിന്നും, പരാജയബോധത്തിൽനിന്നും ഫലിതം ഉദയംചെയ്തു വിഷമവുമാണു്. ലോകത്തിലെ കഴപ്പുകളുടെ പേരിൽ ഇപ്പോഴൊക്കെ കരയാനാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളില്ല. ചിലിക്കാൻ ഞങ്ങളും കൂടാം എന്ന മാത്രമേ ഇവിടെ പറയാനുള്ളൂ. ശ്രീമാൻ ഡി. സി. കിഴക്കേമുറിയുടെകൂടെ ചിലിക്കാൻകൂടാമോ എന്ന് ഇതിനു പരിന്ദോക്കണം.

ഏതാനും വിനോദലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു്, ശ്രീ. ഡി. സി. യുടെ "എലിവാണ്" മുഖവുരയായി ഒരു 98 പേർമാരും ഈ എലിവാണ്ങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചാൽ മതിയെന്നു് അദ്ദേഹം ഏറ്റവും ആശ്വാസകരമായ ഒരു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നുണ്ടു്. ആ ലിസ്റ്റിൽപ്പെട്ടവരെല്ലാം തന്റെ എലിവാണ്ത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗനസൃഖം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് അദ്ദേഹം അപകരപ്പെടുന്നതു്. ഈ എലിവാണ്ത്തിന്റെ 'മേന്മ'കൾ ചില രാഷ്ട്രീയ ഫലിതഭാവനകളും ചില ഹാസ്യാനുഭവങ്ങളും ചില വിനോദചിന്തകളും ആണു്. രാഷ്ട്രീയഫലിതഭാവനകളിൽ മിക്കവയും സർ. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യരുടേയും, ശ്രീ. പട്ടത്തിന്റെയും നേരെ ചിരിപ്പാഞ്ഞുകൊണ്ടവയാണു്. ഹാസ്യാനുഭവങ്ങളിൽ പ്രധാന

മായവ ഞ്ജാക് ഓസ്സിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പാറ
പുസ്തകത്തിൽ ഡാക്ടർ ഗോദവർമ്മ, ശ്രീ തുറ
ന്നുട്ടു കണ്ണൻപിള്ള, എ. എൻ. സത്യനേ
ശൻ, എ. നീ. വർ. എ. ഏ. തു. വാ. നി. ട
യു. ജി. പാ. ഞ്ജാക് മാനുക്കളാണ്: ഡാക്ടർ
ഗോദവർമ്മയുടെ എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന പാറ
ത്തിൽ അദ്വൈതത്തിന്റെ സംസ്കൃതബാഹ്യ
ലമായ ശൈലിയെയും ശബ്ദവ്യക്തപത്തിയി
ലുള്ള പ്രതിപത്തിയെയും സമർത്ഥമായി അ
നുകരിക്കാൻ ഡി. സി.-ക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
എങ്കിലും വായിച്ചതിനുപോലും ഒരു സംശ
യം. ബാലനാമകളെ ഭാഷ സംസാരിക്കുവാൻ
ഡാക്ടർ ഗോദവർമ്മക്ക് കേവലം അറിഞ്ഞു
കൂടാതെ വരുമോ എന്ന്. പക്ഷേ സത്യനി
ഷ്ഠ് അത്രയ്ക്കു പാലിക്കാൻ ഫലിതകാരന്
എടുത്തുപോയിരിക്കാം. ശ്രീ. . തുറന്നുട്ടു
കണ്ണൻപിള്ളയുടെ 'കേരളം' എന്ന പാറ
ത്തിൽ ഡി. സി. അദ്വൈതത്തിന്റെ തുലിക
കടം വാങ്ങുകയല്ല, എടുത്തുപോയിരിക്കുക
യാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ അനുകർത്താ
വിന്റെ ഭാഷാഭിനിമിതത്വം അനുകർത്താവി
നോളം ക്ലിഷ്ടത കൈ വന്നിട്ടില്ല. 'കണ്ണൻ
പിള്ള' എന്ന്, പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെപ്പ
റ്റി' എന്ന ലേഖനമാണ് എന്ന് ഏറ്റവും
കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചത്. കണ്ണൻ
പിള്ളയെന്ന് എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ
മനോഹരമായ നാം ആ നാമധേയത്തോടു
നുബന്ധിച്ച് പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്നു
കൂടി കേൾക്കുമ്പോൾ തീർച്ചയായും ചൊട്ടി
ച്ചിരിച്ചുപോകും. ഒരു വ്യാവസായികബുദ്ധി
യിൽകൂടി സാഹിത്യകാര്യങ്ങൾ കടന്നുപോ
കുമ്പോൾ അതിൽ അവ പ്രതിഫലിക്കുന്ന
ത് എങ്ങിനെയാണെന്നും ഒരു യാഥാസ്ഥിതി
കൻ പുരോഗമനപാഠങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെ
വീക്ഷിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്നും ഈ
ലേഖനത്തിൽ രസാത്മകമായ രീതിയിൽ
പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഗുണമോക്ഷന് കഴി

ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്വൈതത്തിന്റെ വിചിത്രത
യായ അഭിപ്രായങ്ങൾ നേർത്ത ഒരു മനോ
സം അനുഭവചരിതൽ ഉള്ളവർക്കു. ലാലും
ക്ഷേപത്തിന് ഉത്തമ നിർദ്ദേശമാണ് പ്ര
സ്തുത ലേഖനം. എന്നാൽ 'പുരോഗമനസാ
ഹിത്യം'പോലെ അന്യസ്തം, ആദർശവും ആർ
ജ്ജ്യാപുന മറ്റൊരൊരുതെ 'ലാലാണ്' ഇ
ന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ളത്' എന്ന് അദ്വ
യം ചോദിക്കുമ്പോൾ പുരോഗമനസാഹിത്യ
ത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവുകൾ അദ്വൈ
തത്തിനുണ്ടെന്നു് സിദ്ധമാകുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ പത്രങ്ങളുടെ നയ
ങ്ങളെപ്പറ്റിയും രീതികളെപ്പറ്റിയും എന്താ
ണ് ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ എഴുതിയിട്ടുള്ളവ
യാണ് 'ഗവർണ്മെൻറ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ' അ
ഭിപ്രായങ്ങളും' എന്ന ലേഖനം. സർ. സി.
പി., ശ്രീ. പട്ടം. എന്നിവരെ വ്യക്തിപര
മായി കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് മി. ഡി. സി.
കരുപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളെപ്പറ്റി
അധികമൊന്നും പറയണമെന്നു വിചാരി
ക്കുന്നില്ല. ആ ലേഖനങ്ങൾ വായിച്ചുകഴി
യുമ്പോൾ മിഷ്യനുകളെപ്പറ്റി വ്യക്തിവിഭേ
ഷം തലചൊടുന്നതും, അതോടൊപ്പം ഫ
ലിതം പിൻവലിക്കുന്നതും കാണാം. 'സർ.
സി. പി.-യുടെ 'സാഹിത്യവും വേദാന്തവും'
എന്ന അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രസംഗത്തിലും പട്ട
ത്തിന്റെ 'പ്രസ്കാർഷ്മാൻസി'യും ഗ
ന്മകാരണ ഈ ദുർബ്ബലം പിടികൂടിയി
ട്ടുണ്ട്. സർ. സി. പി.-യുടെ മർദ്ദനത്തിനി
ര യ ര യ വി ത് വി ഭേ ഷാ ഗ് നി
കത്തിജ്ജ്വലിപ്പി ക്ക ക യാ ണ് ഗ ന്മ
കർത്താവിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ മറ്റൊരുതെങ്കി
ലും മാറ്റം സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നു. അതുപാ
ലെയതന്നെ 'പട്ടത്തിന്റെ പ്രസ്കാർഷ്മ
ാൻസി.' അദ്വൈതത്തിന്റെ രാജ്യസ്ഥം
പോലെയെന്നു, കൂട്ടപ്പിറപ്പായ മുൻകോപ
വും അധികാരപ്രമത്തതയും വളരെ അധി

കും വളർത്തിക്കാട്ടി കുറെ പേജുകൾ എഴുതി
 അമ്മിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതിനെ ഹഖിത
 ത്തിന്റെ ഉടയോട ചാർത്തിക്കാട്ടു വൻ ലേഖ
 കൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഹഖിതദിക്കുടയോ,
 കലാത്മകതയോ പ്രസ്കാഷ്‌ഫറൻസിൽ
 ലൈത്തു കണ്ടെത്തുന്നില്ല. സജ്ജൻ ഏ
 താനും വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഏറ്റവും സെ
 നിഷ്ഠനിയായി പറഞ്ഞുവെച്ചുകേട്ടപ്രകാരം
 നെക്കൊതുക്ക സാമജ്ജനത്തിൽ ഡി. സി.
 അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ സജ്ജൻ
 കൊതുക്കൾ ഡി. സി. യുടെ കൊതുക്കളെ
 കാരം കാര്യവാസനയുണ്ടുവെന്നു തോ
 ന്നുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ സമ
 പ്ലാനം 'അനുപിജ്ജസാറിൻ' എന്ന് തല
 തിരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് തീർച്ചയായും
 ഒരു ഹഖിതമല്ല, ഏറിയാൽ ഒരു ചാപല്യ
 മെന്ത പറയാം.

വ്യക്തിവിഭേദവും, ആശയവിഭേദ
 വും കൊള്ളത്തിട്ടു പിടിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഒരു ഹ
 ഖിതകാരൻ വേണ്ടതുണ്ടാകും പലതും
 ഡി. സിയുണ്ട്.

ഇരട്ടുകയറി ചീറിപ്പാഞ്ഞു വരുന്ന
 എലിവാണങ്ങൾ ഡി. സി. ഇനിയും നൽ
 കുമെങ്കിൽ നാം തീർച്ചയായും അവയെ സ
 ഹർഷം സ്വീകരിക്കും. എറിഞ്ഞടങ്ങിയ രാ
 രംഭിയ ഹഖിതങ്ങളാണെങ്കിൽ കാലംചെ
 ല്ലമ്പോൾ അവയുടെ വീഴും എങ്ങോ ഏശാ
 തെപോകും. പക്ഷേ എലിവാണത്തിന്റെ
 ലക്ഷ്യവും അതയ്ക്കല്ലേ ഉള്ളൂ എന്ന് സദാശാ
 നിക്കാം. എറിഞ്ഞടങ്ങുമ്പോൾ കുറെ കരി
 യും ചാമ്പലുമല്ല അവശേഷിക്കൂ.

നാസീര

കേസരി

★

മാതൃ എം. കുഴിവേലി

അറയിൽ സാഹിത്യസമിതിയുടെ ആ
 ഭിമ്യത്തിൽ നടന്ന കവനകലാമത്സര
 ത്തിൽ നേരംസമ്മാനത്തിൻഹമായ ഒരു
 ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് നാസീരകേസരി. ഒരു
 വൈഖിരം കഥയെ ആസ്പദമാക്കി ആം
 ഗലേയ മഹാകവി മിർട്ടാന്റെ 'സാംസൻ
 അഗോണിസ്സസ്സിനെ' ഉപജീവിച്ചാണ് പ്ര
 സ്തത കാവും രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. മനോഹ
 രമായ ഈ കാവ്യത്തിൽ കവിയുടെ സ്വത
 സ്സിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവവും; തന്മയ
 ത്വവും, ആദ്യതം പ്രസ്‌പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ കാവ്യരംഗി പുതുമ കലൻ
 നോണ്. ഭാഷയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭി
 കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾമാത്രമേ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങ

ളായിത്തീരുകയുള്ളു. പൗരാണിക കഥാനായകന്മാരെ ആസ്പദിച്ച് കവിതാചെമ്പനടത്തുന്നത് ഏതാണ്ടൊരു പ്രതിചോമ പ്രസ്ഥാനമായി ചിലർ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ജീവിതസത്യങ്ങളെ നഗ്നമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവയും ഭൗതികപുരോഗതിയെ സാരമായി സഹിക്കുന്നവയും ആയ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കവിതകളാണ് ആധുനികരിൽനിന്ന് അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്രബലമായ ഒരു വകുപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതിനൊരു മറുപടിയുണ്ട്. പ്രാചീനകാലമുതൽ ഇന്ത്യവരെയുള്ള വിവിധഭാഷകളിലെ ഉത്തമ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ അഥവാ 'ക്ലാസിക്സുകൾ' ചില പ്രത്യേകഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഉള്ളവയാണ്. സ്ഥായിയായ മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളും ആശയഗതികളേയും ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൗരാണികകഥകളെ ഉപജീയിച്ചായാലും ആധുനികതയിലുള്ളവയെ അപമാനിച്ചായാലും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. ശാശ്വതമായ പ്രശ്നങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഉത്തമമാകുന്ന ഭാവനാവിഖാസങ്ങൾ ശാശ്വതമായി നിലനിൽക്കുകയെന്നുചെയ്യും.

കവിതയുടെ മെച്ചവും മേന്മയും പ്രതിപാദ്യവസ്തുക്കളേക്കാൾ പ്രതിപാദനരീതിയിലാണല്ലോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഈ തത്ത്വത്തെ ആസ്പദമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ 'നാസിംകേസരി'യ്ക്ക് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനം നൽകാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ നായകൻ ഒരു വിരനായകനാണ്. നാസിംകേസരി എന്ന പേരുതന്നെ അതിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വിദ്യാശാലിയായ സാംസൺ ടൈലാഭേദത്താൽ ഇന്ത്യയേലിനെ കെജിയ്ക്കാൻ അവതരിച്ച ആളാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യമാപലും സ്വന്ത അധഃപതനത്തിനു മേന്മ

വാചിത്തീയം. വീട്ടുശുശ്രൂഷി പല മഹൽഗുണങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഉത്തുഗനമായ ഒരു വ്യക്തിയാണ് സാംസൺ എങ്കിലും അയാളുടെ സകല ശക്തികളും കഴിവുകളും കിനമായ ഒരു മനോഭാവമുള്ളവനാണ് അസ്സംഗതമായിത്തീരുന്നത്. ഇത് ഏകാലവും മനുഷ്യൻ ഒരു ഗുണപരമായിരിക്കും; ഇത് ശാശ്വതമായ ഒരു സത്യമാണ്. അമ്മന്റെ ഇംഗിതത്തിൽ വിപരീതമായി സാംസൺ ശത്രുഗണത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു കന്യകയെ വിവാഹംചെയ്തു. അതാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യം ബലനാകാരുള്ള കാരണം. പിന്നീട് ചില വേശ്യകളുമായി അദ്ദേഹത്തിന് വേശ്ചയുണ്ടായി. 'ദലീഖ' എന്ന വേശ്യയുടെ വഞ്ചനയിൽപെട്ട് അദ്ദേഹം വീണ്ടും ബന്ധനത്തിലായി. അനിതരസാധാരണമായ കായികബലം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കേവലം സാധാരണമായ മാനസികബലംപോലും ഇല്ലാതെ അദ്ദേഹം നാശഗർഭത്തിൽ പതിച്ചു. അനേകം മഹൽഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന എങ്കിലും സ്ത്രീശിരസ്സ് എന്ന ഏക ബലഹീനത ആ വിരകേസരിയെ അധഃപതിപ്പിച്ചു. അവകടത്തിൽപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം വേദനിപ്പുവാൻ അനുതപിച്ചുവാനും തുടങ്ങി.

“ഇന്ദ്രിയഗ്രാമസംയമശക്തിയില്ലാത്തൊരിവന്തവന്നൊരി ദുരിതമെല്ലാം സുമുചിതങ്ങൾ”

എന്ന വരികൾ ഈ അനുതാപത്തിന്റെ സൂചനയാണ്.

അവസാനമായി സാംസൺ കാരാഗൃഹത്തിൽ ബലനായകനായ മരുമാണ് കഥയാരംഭിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ നായകൻ തന്റെ ജീവിതകാലത്തെ ഒരു ചെമ്പിച്ചുരുട്ടലായി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ജീവിതം അത്ര ഏറ്റു

മായി അദ്ദേഹത്തിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഉഷ്ണസ്വയം ആ ചങ്ങലയിലെ ഓരോ കണ്ണിയാണ്. ഈ ഭാഗങ്ങൾ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് വളരെ ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്ട്.

വീരസെപ്രധാനമായ ഒരു കൃതിയാണിതെന്ന് അവതരികകാരനായ ശ്രീ. ഒ. എം. ചെറിയാൻ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അംഗംഗിരസുക്കളെ അവഗ്രഹനം ചെയ്ത നോക്കുമ്പോൾ വീരമല്ല കരുണസെപ്രധാനമാണ് ഈ കാവ്യമെന്നു കാണാം. അംഗിയായ സം കരുണയും അംഗം വീരവും ആണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. നായകൻ വീരനായതുകൊണ്ട് കാവ്യത്തിലെ രസം വീരമാകണമെന്നില്ല. നായകൻ ബന്ധിയാണ്. തന്റെ പൗരജനവും വീര്യവും പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവിടെ രംഗമില്ല. പഴയ വീരകൃത്യങ്ങളെ ഓർത്ത് അദ്ദേഹം വിഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്. ഒടുവിൽ വിജയം കിരവിവുമായി ദാശോക്ഷേത്രത്തിലെ മണ്ഡപം നിർവ്വഹിച്ച് ശത്രുക്കളെ അതിൽ കുടുക്കി നശിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതിയും അവിടെ ഈ വീരനായകൻ ഉന്മീലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ സ്ഥായിയായി ഉത്തമമായി കാണുന്ന സം കരുണയെന്നാണ്. ശ്രംഗാഞ്ജിതാദികളുടെ മനോഹരമായ പോഷകരസങ്ങളായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

കരുണസെപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യം, ശോഭകാദ്രി പഞ്ചമയ മൃദുപദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശാന്തസുന്ദരമായ ശൈലി വിഖ്യാതമാകാൻ കാര്യം കവിയെന്നു കർണ്ണാനന്ദകരമായ താളലയങ്ങൾ കൊണ്ടും പ്രത്യേകമായൊരു വൈശിഷ്ട്യം ഉള്ളതായിരിക്കണം. ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു പരിപൂർണ്ണത ഈ കാവ്യത്തിന് സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുവാൻ വഴിയില്ലെങ്കിലും ഇതിലെ പദവിസ്താരം കരുണരസത്തിനും ഒരു വിധത്തിലും അവകർഷമായി നിൽക്കുന്നില്ല എന്ന് ഇത് പ്രസ്താവ്യമാണ്.

സദാപാരത്തിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യനെ ഉന്മീലനമാക്കുക എന്നത് ഉൽകൃഷ്ട കാവ്യത്തിന് ഭരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു ഗുണമാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന വികാരങ്ങളെ അമൃതമായ ഒരു രത്നപഥമെങ്കിലും ഒരു ഉൽകൃഷ്ട കാവ്യത്തിന് ഉപദേശിക്കുവാൻ കാണാം. സർവ്വഗുണസമ്പന്നനായ ഒരു വീരനായകൻ ഇന്ദ്രിയസംയമശക്തിയില്ലാതെ ആത്മനായി അധഃപതിക്കുന്ന കഥ മനുഷ്യനെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുകയും ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

വാസനാസമ്പന്നനായ ഈ കവിയുടെ രൂപികയിൽനിന്നും വിശ്വവിഖ്യാതങ്ങളായ ഇതിവൃത്തങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചുള്ള കവിതാപ്രബന്ധങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടാകട്ടെ.

വിചാരവേദി

ബി. പത്മനാഭപിള്ള എം. എ.

വിമർശനസാഹിത്യത്തിന്റെ വിരളതയിൽ നിന്നും കൈരളി ഇതുവരെ കരകേറിയിട്ടില്ല. വിമർശകന്മാരുടെ അഭാവംകൊണ്ടല്ല, വിമർശനത്തിന് ഒരു സാഹിത്യസ്വരൂപം നൽകാൻ ആത്മാർത്ഥമായി അധികംപേർ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു വിമർശനസരണിയുണ്ട്. അത് സ്പഷ്ടീകരമാണ്. ആചാര്യപരമ്പരകളുടെ പരിലാഭനമനുഭവിച്ച് പ്രസ്തുത സരണി ഇന്നും അഭികാമ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ബഹുമാനമായ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചിലപ്പോൾ സമ്പാദിച്ച പരസ്പരോപദേശങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വിരളമല്ല. സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് ഉപകരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ വിജ്ഞാനഭംഗംഗമത്തെ കൈരളിക്ക് ഭാഗം ചെയ്യുന്നില്ല എന്നുള്ളത് പരിതാപകരമാണ്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചിരോത്സാഹിയായ ശ്രീ. ബാലരാമപ്പണിക്കരുടെ സാഹിത്യസേവനങ്ങളിൽ എനിക്ക് ബഹുമാനമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

“വിചാരവേദി” എന്ന വിമർശനാത്മകമായ ഗ്രന്ഥമാണ് ഇവിടെ ചർച്ചാവിഷയം. നളിനി, കരുണ എന്നീ രണ്ടു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ പരപക്ഷഖണ്ഡനത്തിനുള്ള പ്രത്യുത്തരങ്ങളും സ്വമതസ്ഥാപനവുമാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം.

ആക്ഷേപികങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ ആശാൻ ചില സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്, അത് ആഖ്യാതചിന്തത്താപിനകൊണ് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

ഭീചിതത്തിന്റെ ക്ഷണികത മനസ്സിലാക്കാതെ ലൗകികവിദ്യാങ്ങളിൽ മനംമയങ്ങി ഗതിമുട്ടുന്ന മാനവജാകത്തിനു ഒരുക്കം ആവശ്യമാണ്. അത് തത്ത്വദർശനങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചതുകൊണ്ട് ഫലപ്രദമാകുന്നില്ല. ആകർഷണീയമായ സൗന്ദര്യശില്പങ്ങളിൽ ആസ്വദിക്കുന്ന ഒരുവന് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഗുളികപ്രമാണമായി ലഭിക്കുന്ന തത്ത്വചിന്തകൾ വികാരനിർഭരങ്ങളായ സംഭവങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിസ്മരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കാവ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ പ്രയോജനം ഇവിടെയാണ് നിർവഹിക്കുന്നത്. ഇക്കാലത്തിൽ വിജയശ്രീലാളിതനായ ഒരു മഹാനുഭാവനാണ് കഥാരംഗശാൻ. ആശാന്റെ നായികാനായകന്മാർ സാമാന്യമനുഷ്യരാണ്. ഗതിവിഗതികളുടെ പോരാട്ടത്തിൽ അകപ്പെട്ടു നട്ടംതിരിയുന്ന ഇക്കൂട്ടർ പല ദുരന്തദശകളേയും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇത്തരം ഘട്ടങ്ങളെ കാവ്യസരണിയിൽ സന്നിവേശം ചെയ്യുന്ന വ്യഗ്രതയിൽ ആചാര്യനിഷ്ഠമായ ശ്രവണശക്തിയിൽ അവ മെരുങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ കലയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഹാനികരമാണ്. വിമർശകന്മാർ സൗജന്യമനോഹരി അവലംബിച്ചു

* ഗ്രന്ഥകർത്താ: പണ്ഡിതമഹോപാദ്ധ്യായ ശിരോമണി കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ.

ഉമാഭട്ടെവില്ലാസം പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് പേട്ട, തിരുവനന്തപുരം. വില 1-8-0

വേണം ഉൽപതിക്കു്ണക്കളായ ഇത്തരം ക
ലാകാരമാരെ വിമർശിക്കാൻ.

“വിചാരവേദി”യിൽ മുന്നഖ്യായങ്ങളാ
ണുള്ളത്. ഒന്നാമഖ്യായത്തിൽ നളിനിയി
ലെ അംഗിയായസെന്തെപ്പറിയുള്ള പപേ
ക്ഷ നിരൂപണങ്ങളെ വ്യാഖ്യാച്ച് സ്വമതം
സ്ഥാപിക്കുന്നു. ശ്രംഗാരമാണ് നാളിനി
യിലെ അംഗിയായ സെം എന്ന് അവതാ
രിക്കുന്നത്വായ എ-ആർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള
രേ കൂട്ടരുടെ വാദത്തെയും അവപ്രധാനമാ
ണ് എന്നുള്ള മറ്റൊരു വാദത്തെയും വ്യാ
ഖ്യാനിച്ചിട്ട് നളിനിയിലെ സ്ഥായിയായ
സെം ശാന്തമാണ് എന്ന്. മി. പണിക്കർ
വിധി കല്പിക്കുന്നു. കാവ്യമീമാംസകന്മാരു
ടെ ശാസ്ത്രരീതി അവലംബിച്ചുള്ള വാദഗതി
കളെ ആധാരമാക്കി സെനിക്പത്തികൃതം,
വീരോധിസെന്തെപ്പറിയുടെ അംഗംഗീഭാവം മുത
ലായവ പ്രഗല്ഭമായി പ്രതിപാദിച്ചുകൊ
ണ്ടാണ് മിസ്റ്റർ-പണിക്കരുടെ പോക്ക്.
വിമർശനസാഹിത്യരചനകളിൽ വിഹാരി
ക്കാൻ മോഹമുള്ളവക്ക് കല്പം മുളക്കും നിറ
ത്ത കാന്താരപ്രദേശങ്ങളെ അഭിമുഖീകരി
ക്കേണ്ടിവരും എന്ന് മി. പണിക്കരുടെ
അഭിപ്രായം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

“ഹൈന്ദവതത്വവിൽ നിന്നു ജടയും നഖ
ങ്ങളും പുണ്ടു രേ നഗ്നയോഗിയെ അവ
ലംബിച്ചു” ഗുന്മാലോകത്തിൽ ശ്രംഗാരസെ
ന്തീൻ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സഭവിക്കുന്നതുകൊ
ണ്ടും തപസ്വിനിയും ശോകാധിഷ്ടയുമായ
നളിനിക്കു് ഗുന്മാലത്തിൽ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠ
ന്റെ സവിധത്തിൽവെച്ച് കൈവലും സി
ലിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഗുന്മാലത്തിലെ സ്ഥാ
യിയായ സെം ശാന്തമാണെന്നാണ് മിസ്റ്റർ
പണിക്കരുടെ വാദം. അഭിപ്രായവ്യത്യാസ
മുള്ള ഈ തീരുമാനത്തെപ്പറിയുള്ള ഉപരി
ചർച്ച ഒട്ടുമിക്കാകാം.

“നളിനിയും അമളിവാദവും” ആണ്
ഒന്നാമഖ്യായത്തിലെ വിഷയം.
ഇവിടെ,

“സ്വാമിയം വെിയെനോക്കി
നില്ക്കുമെൻ
താമരേ! തരളവായുവേറു നീ
ആമയം തടവിടായ്ക, തൽക്കര
സ്തോമമുണ്ടു തിരിയുന്ന ദിക്കിലും.”

എന്നുതുടങ്ങുന്ന മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളുടെ
വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ശ്രീ. വി. എൻ. ഗോപി
നാഥൻനായർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന അർത്ഥ
സ്പഷ്ടത വൈകല്യങ്ങൾക്ക് സ്പോഷപാ
ദനംകൊണ്ടു് സമാധാനം പറയുകയാണ്
ഉത്തര നിയമങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളുമെല്ലാം സം
സ്കൃതസാഹിത്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയു
ള്ളവയാണ്. ഈ വിമർശനഗതി, പണ്ഡി
താഗ്രണിയായ ശ്രീ. ശ്രീനാട്ടു് കണ്ണൻപി
ള്ളത്താർക്കര പ്രാരംഭത്തിൽ ആശംസിക്ക
ുന്നതുപോലെ പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായത്തെ
കുറിച്ചു് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന പാണ്ഡിത്യ
പ്രഗല്ഭതയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

കുലംകുലമായ ചർച്ചയിൽ ചില ആവ
ർത്തങ്ങൾ സംഭവിച്ചുപോയതു് “സിദ്ധാന്ത
സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചും” കൊണ്ടാണ് എ
ന്ന് മി. പണിക്കർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.
എങ്കിലും അവയെ പുറത്തോളം നിങ്ങളു
ടെന്ന പ്രസ്തുത പ്രത്യാഖ്യാനം സമാന്യ
ജനങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ സുഗമമാകത്തക്കവ
ണ്ണം നേരിട്ടുവാക്കാമായിരുന്നില്ല, എന്ത
തോന്നുന്നു. സമാന്യം ദീർഘമായ ഈ ലേ
ഖനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധ
മായ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനം സവിശേഷം നി
വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യാസന
കളുകൾക്കു് പല വിജ്ഞാനശകലങ്ങ
ളും ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ഇതിൽ പല വിഷ

യങ്ങളും സമാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഹൃദയനുഭവങ്ങളായ “ശക്തി നിപുണതാഭ്യാസങ്ങൾ” കാവ്യകർമ്മം, കവിമര്യാദ, കവിസങ്കേതങ്ങൾ, കവിസമയം, വാച്യാത്മത്തിന്റെ ബാധിതാബാധിതഭാവങ്ങൾ, വ്യാഗ്രമര്യാദ, മുതലായവയുടെ പ്രതിപാദനം ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. “സ്വാമിയം റവിയെ എന്ന ശ്ലോകം പൂർവ്വപക്ഷം അനുസരിച്ച് അലങ്കാരമല്ല അപ്രസ്തുതപ്രശ്നം പ്രസ്തുതാങ്കുരത്തിനോ ഉദാഹരണമായി എടുക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നാണ് മി. പണിക്കരുടെ വാദം. നേരേമറിച്ച് വാച്യാർത്ഥം ബാധിതമായിട്ട് ശബ്ദാങ്കികൊണ്ടു മറ്റൊരാൾ അർത്ഥത്തെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയോ ധ്വനിപ്രധാനമാണ് ഈ പദ്യമെന്ന് തീർപ്പു കല്പിക്കുന്നു. ഈശ്വരനായ സൂര്യനെ തപസ്സുചെയ്യുന്ന താമരപ്പൂവും ഈശ്വരസേവചെയ്യുന്ന “നളിനി”യും തുല്യമാണ്. താമരയ്ക്ക് തളവായുകൊണ്ട് ആമയം—നളിനിക്ക് പ്രിയസ്മരണകൊണ്ടും. സൂര്യന്റെ കർണ്ണോദം സർവ്വത ഉള്ളതുകൊണ്ട് താമരയ്ക്ക് നളിനിയെക്കാൾ ആമയം കുറവാണ്. കുമ്പകളണ്ണി വരാത്തതുകൊണ്ട് നളിനി കൂടുതൽ ഭാഗ്യവീനയാണ് എന്നതാണ് ധ്വനിവിശേഷം.

അലങ്കാരം, ധ്വനി, സം എന്നീ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അനുക്രമമായി സംസ്കൃത സാഹിത്യലങ്കാരികന്മാർ ഓരോരുകാലത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ധ്വനിയനുക്രമമായ കാവ്യത്തിന് മാറുകൂട്ടാൻവേണ്ടി അലങ്കാരത്തിന് ഭാഗ്യമായ (Subsidiary) സ്ഥാനം കല്പിക്കുകയും തന്മൂലം അർത്ഥപുഷ്ടിക്ക് മാറുകൂട്ടുന്ന ധ്വനിപ്രസ്ഥാനത്തിന് പ്രഥമമെന്ന നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കേവലം നിയമാനുഹിത ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങൾക്ക് പ്രാസ്വിവു

കന്മാരുടെ തീരുമാനം പ്രതികൂലമായി വരുമിടയില്ലല്ലോ. സ്വാമി എന്ന പദത്തിന് താമരയുടെ പ്രാണശൻ എന്നർത്ഥം കൊടുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. (P-51) എന്നുള്ള വാദം ചിന്തനീയമാണ്. സ്വാമി എന്ന പദത്തിന് ഭക്താവ് എന്നർത്ഥവും കേൾത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. “സ്വാമിത്വിശ്വരഃ” എന്ന ശബ്ദകുശലപനം അനുസരിച്ച് ഈശ്വരൻ എന്ന പദത്തിന് ഭക്താവ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ട്. ഉദാ:-

ഉച്യതാം സ വചനീയമശേഷം
 നേശ്വരേ പരേഷതാ സഖി സാധി
 ഞനഭയനമനനീയ കഥം വാ
 വിപ്രിയാണി ജനയന്നനുനയഃ
 (കിരതാർജ്ജുനീയം 9-89)

താമരയുടെ ദൈവമായി മാത്രമേ സൂര്യനെ കരുതാവൂ എന്നുള്ള മി. പണിക്കരുടെ വാദത്തിന്റെ സാധുതം ഉപരിമർച്ചയ്ക്കു വിഷയമാണ്.

മുന്നാമധ്യായം മുഴുവനും കരുണയെപ്പറ്റി ശ്രീ. പി. ദാമോദരൻപിള്ള അവർകൾ നടത്തിയിട്ടുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കു മറുപടിയാണ്. “വാസവദത്തയുടെ പരിവർത്തന”മാണ് ഈ ലിംഘലഖനത്തിൽ വിഷയം. വാസവദത്ത നിർവ്വാണപദം പ്രാപിച്ചു എന്നത് യുക്തിവിഹീനമാണ്. വാസവദത്തനിർവ്വാണം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതായി കവി വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ലെന്നും തുഷിതസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചതായി മാത്രമേ കവി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നുമാണ് മി. പണിക്കരുടെ സമർത്ഥനം.

ബൗദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ മേൽ ഗുഹിച്ചുകൊണ്ട് ഏതായാലും അമൂല്യപരാനിഭയ

ഒന്നു സമാധാനിക്കാം. ഇവിടെ ചർച്ചാ വിഷയമായ പദം “പരിനിർവാണ”മാണ് “ബുദ്ധമാതാവെഴുപ്പുണ്യലോകംപുക” എന്നും കവി മറ്റൊരിടത്തു പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിന് പണിക്കർ പറയുന്ന സമാധാനം ഇപ്രകാരമാണ്. “വാസവത്തേ” ബുദ്ധമാതാവെഴുന്ന പുണ്യലോകത്തെ—ദേവലോകത്തെയാണ് പ്രാപിച്ചതെന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ആ ലോകം തുഷിതസ്വർഗ്ഗം മാത്രമാണെന്നതിനു തെളിവായി Begandet-ന്റെ “The life or legend of Gautama Buddha” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഒന്നാം വാല്യം നാലാമത്തെ ഏഴാം പേജിൽ “Seven days after her confinement Maia (മായ) died and by the virtue of her merits migrated to the Seat of Toocita (തുഷിത) and became the daughter of Nat (ദേവൻ) എന്ന പരാമർശത്തെ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ തുഷിതലോകം ബുദ്ധമതപ്രസിദ്ധങ്ങളും വിദ്യാവിധേയരായ ജീവികളുടെ ആവാസസ്ഥാനങ്ങളുമായ ലോകങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രവുമാണ്” നിർവാണപദത്തിന് കീഴുള്ള ഒരു ലോകമാണുവോൽ തുഷിതം. ഈ പരാമർശം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം തുഷിതസ്വർഗ്ഗം—പുനർജന്മത്തിന് അവകാശം നൽകുന്ന ഏതൊരു സ്ഥാനമാണ് വാസവത്തെയ്ക്ക് ലഭിച്ചതെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. അതുകൊണ്ട് മി. പണിക്കർ പറയുന്നതുപോലെ ശ്രീ. ബുദ്ധൻ ശാരീപുത്രൻ തുടങ്ങിയ അർഹതന്മാക്ക് ലഭിച്ച നിർവാണപദമല്ല വാസവത്തെയ്ക്ക് ലഭിച്ചതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“വാസവത്തെയ്ക്ക് നിർവാണം കിട്ടിയിട്ടു പോലും ശ്രീ ബുദ്ധൻ, ആനന്ദൻ, ഉപഗു

പ്തൻ മുതൽപേർ അതു കിട്ടാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നുള്ള മി. പിള്ളയുടെ വാദം അത്ര സമഞ്ജസമായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ജീവൻമുക്തരായ ജനകാദികളെപ്പോലെ ബുദ്ധാദികളും നിർവാണപദപ്രാപ്തിക്കുശേഷം ലോകസംഗ്രഹാത്മം ജീവിതം നയിക്കുന്നു എന്ന് എന്തുകൊണ്ട് വിചാരിച്ചുകൂടാ? എന്തായാലും ആശാന്റെ “പരിനിർവാണ” പദപ്രയോഗം പലരെയും വഴിതെറ്റിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. സംശയം തീർക്കാനിനി സാധ്യമല്ലല്ലോ; സാധ്യമായാൽത്തന്നെ കേവലം അഭൗമമായ അവസ്ഥകളെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകൾക്ക് അനുഭവസ്ഥന്മാരുടെ വാക്കുകളെ വേണമെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കാമെന്നല്ലാതെ അവയുടെ സൂക്ഷ്മബോധം സാമാന്യ ജനങ്ങൾക്ക് ഗ്രാഹ്യമല്ലാത്ത കാലത്തോളം ഉത്തരം വാദഗതികൾക്ക് ഭാവസാന്നിദ്ധ്യം കല്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലതന്നെ. നിർവാണമോ; പരിനിർവാണമോ, ജീവൻമുക്തിയോ അടയുന്ന ഒരുവന്റെ അവസ്ഥ അനുഭവൈകവേദ്യമാണ്. അവർ ഹജ്ജാക്കിയിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ ആധാരമാക്കി യുക്തിവാദംചെയ്യാം. അത് മി. പണിക്കർ നിപുണമായി നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശാൻ പരിനിർവാണപദത്തിന്റെ അർത്ഥഗർഭം അത്രത്തോളം ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ, പ്രയോഗിച്ചതെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലൗകികഭോഗങ്ങളുടെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ട് ദുർവൃത്തി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർക്ക് പാപനാശമാണെന്നുള്ള ശിക്ഷ ഇജ്ജന്മത്തിൽതന്നെ അനുഭവിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ പ്രാണന്യോഗത്തിനു മുമ്പ് പശ്ചാത്താപത്തിന് മനസ്സുമുട്ടുന്ന ഒരുവനും പരഗതിയടയാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. ഈ തത്ത്വം ഒരു കാവ്യശില്പമുഖേന അവതരിപ്പിക്കണം എന്നുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് കരുണയുടെ നിമ്മിതിക്കു ഐതു എന്ന് സൗജന്യപൂർവ്വ

വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു സഹൃദയനായവിമർശകൻ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. . ആചാര്യവ്യായനയ ശ്രീ. എൻ. ഗോപാലപിള്ളയെക്കുറിച്ചു അപരാധികയിൽ “പരപക്ഷവണ്യനത്തിലും സ്വമതസ്ഥാപനത്തിലും വിവേകികൾ കാട്ടുന്ന വ്യഗ്രതയെല്ലാം സിദ്ധാന്തസാധ്യത എങ്ങനെയായാലും—അനുവാചകർക്ക് ആത്മഭയം നകമാണ്, മാനസോല്ലാസകമാണ്, ശ്രേയോദായകമാണ്.” എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് ശ്രേയോദായ നത്തിനുമേൽ ചില സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായങ്ങൾ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തണമെന്നു കരുതുന്നു.

നളിനീതിലെ സ്ഥായിയായ രസം ശാന്തമാണെന്നുള്ളതിന്നു പണിക്കരുടെ തീരുമാനത്തെപ്പറ്റിയും അത്പരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സെഷന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ശാന്തരസത്തെ ഒരു പ്രത്യേക സമയം ഗണിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രാചീനരചനകളിലുള്ള ഇടയിൽ പല വാദമുഖങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാട്ടുശാസ്ത്രത്തിൽ ഭരതൻ ശാന്തരസത്തെ ഒരു പ്രത്യേകരസമായി അംഗീകരിച്ചുകാണുന്നില്ല. അത് അഭിനയയോഗ്യമല്ല എന്നാണ് ഭരതരസയോക്താക്കളുടെ വാദം.

“ശാന്തസ്വ ശാസാഖ്യത്വാത്
നഭേ ച തദസംഭവോത്
അഷ്ടാവേവ സോ നാഭ്യേ
ന ശാന്തസ്തത്വ യുജ്യേത്”

എന്നാണ് പ്രമാണവചനം. സംസ്കൃതം ലക്ഷ്യംകരുതിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ ജഗന്നാഥ പണ്ഡിതർ ഈ വചനത്തെ സയുക്തികരവണ്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. “ശാന്തത്തെ ഒരു പ്രത്യേകരസമായിക്കരുതാൻ നിർവചനത്തെ അതിന്റെ സ്ഥായിത്വമായി അർത്ഥം കരുതുന്നു. ലൗകികസുഖപരാദോഷമുള്ളവയെക്കാൾ ഉന്നതമായതായി കരുതുന്ന ഭാവനാവിഷയമാണ് നിർവചനം.

നിർവചനത്തിന് അടിസ്ഥാനമായ വിഭാവനഭാവോദികൾ സംസാരഭാവത്തിലുള്ള അനൗചിത്യം, പൂർണ്ണാത്മാഭിപ്രായം, തീർത്ഥാടനം, പുണ്യം ശ്രമദർശനം മുതലായവയാണ്. ഇപ്രകാരം സംസാര നിത്യത്വവിഭാവനഭാവോദികളെ ശാന്തരസനിഷ്പത്തിക്ക് ആശ്രയിക്കുന്നതിന് പക്ഷം “നളിനി” എത്രത്തോളം അതിനു പാത്രമായിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് ചർച്ചാവിഷയം.

യൗവനയുക്തനായ നളിനി നടുവിട്ടു പോകുന്നതിനു കാരണം നിർവചനമല്ല. ശൈശവത്തിൽ നടുവിട്ടുപോയ സഹചാരിയെ ഓർത്തു അനുഭവപരമായി വെറുപ്പുമാണ് അവളെ അതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. യോഗിനിയുടെ ശിഷ്യയായി തപശ്വര്യ അലംബിച്ചതും പ്രിയദർശനപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണ്. ഇക്കാരണത്താൽ അറിയാത്ത പ്രാമുഖ്യം നേടിയെടുക്കാനായി ഒടുവിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്നു. പൂർവ്വകഥകൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

“എന്റെയക ധനമെടു, ജീവനും
ഞെന്റെറ ഭോഗമതുമെന്റെറ മോക്ഷവും
എന്റെറ കീഴ് ദ്രവ്യമീ പദംബുജ-
ത്തിന്റെറ സീമ; ഇതുപോകിയില്ല, ഞാൻ”
എന്നു പറഞ്ഞു വീണുകേണവേകുപ്പി.

“മോഹനം ഭവനസംഗമിഷത്തിൽ
സ്നേഹമുഖമമല ചെടിഞ്ഞു ഞാൻ”
എന്നാണ് മറുപടി.

പിൻതിരിഞ്ഞുപോയ യതിയോട്,
“പ്രാണനെന്നെ വെടിയുന്നിതേ, ജലം
താണുപോം ചിറയെ മത്സ്യമെന്നുപോൽ”
എന്നുള്ള ഉള്ളിനിറുന്ന പ്രാമുഖ്യം വിചലമെന്നു കണ്ടുകണ്ടത്തിൽ നളിനിയുടെ പ്രാണത്യാഗം സംഭവിക്കുന്നു. ഇതിൽ അസംഭവികതയൊന്നുമില്ല എന്ന് മനസ്സുതൃപ്തശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമ്മതിക്കും, കാദംബരിയിൽ

പുണ്യലീകരം ഉണ്ടായി ഇതുപോലൊരവസ്ഥ. ഏദയസ്സംഭവംകൊണ്ടു മരണമുണ്ടാകുമെന്നതിന്നു വേറെയും തെളിവുകളുണ്ടു്. നളിനിയുടെ പ്രാണത്യാഗം മുനിയുടെ മടിയിൽവച്ചാണ് സംഭവിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് പ്രാണന്റെ ഉൾബാഗതി മോക്ഷപ്രാപ്തിയിലേക്കാണ് എന്നു വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിച്ചാൽ മരണവും നളിനിയുടെ നിർദ്ധവദം സംസാരദുഃഖത്തിലുള്ള അനാസ്ഥകൊണ്ടല്ല; നേരമറിച്ച് ജീവിതയാത്രയിൽ സംതൃപ്തി അഭയാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തിനു വിഷ്ണുനമുണ്ടായതാണു് ഹൃദയഗുഹ്യാഭിമുഖത്തിന്നു് കാണണമായിത്തീന്നതു്. ഇപ്രകാരം വിഭാവാനഭാവോദികൾക്കു് വൈരമുപുവരുന്നതുകൊണ്ടു് ശാന്തസേനീഷ്വരത്തിന്നു് നളിനിയിൽ സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നു പറവപ്പെടേണ്ടുന്ന ചെട്ടേണ്ടതാണു്. നേരമറിച്ച് ഭാവശാന്തി ഭാവോദയം, ആദിയായ നിയമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്തിയായിരിക്കാം. നളിനിയെ ഭാവോദമകമായ ഒരു കവ്യമായി മറു ചിഹ്ന വ്യാഖ്യാനിച്ചു കാണുന്നതു്. അതിൽ വലിയ അസാധാരണമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഒരു കാവ്യത്തിൽ സേനീഷ്വരത്തിയെന്നതു് ഒരു സഹൃദയനാണെന്നു ഭാവമുണ്ടു്. സന്ധ്യാരമ്പത്തുകൊണ്ടു് പകരയും സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തെ ആസ്പദിക്കാത്ത സന്നദ്ധതയും. ത്യാഗവിവിശിഷ്ടമായ ഹൃദയവും ഉള്ള ആളിനെയാണു് ഇവിടെ സഹൃദയൻ എന്നു പദംകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ദുഷ്കന്തൻ ശകുന്തളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന രതിഭാവം ഒരു സഹൃദയന്റെ മാനമുകുരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ ആ നിമിഷത്തിൽ ദുഷ്കന്തനും ശകുന്തളും തമ്മിലുള്ള “രതി” എന്ന അവസ്ഥവിട്ടു് ലോകസാധാരണമായ ഒരു രതിഭാവത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉളവാകുന്നു. ഏകാഗ്രതയോടുകൂടി ഈ പ്രതീതിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്തവൃത്തി ഉത്തരകണ്ഠത്തിൽ ലൗകികനിബന്ധമായ ആ

വരണം അകന്നു് പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നു് ഉയന്നു് ആനന്ദസ്വരൂപമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയാണു് അലൗകികമായ സൗന്ധവദനം. ഇതുബ്രഹ്മാനന്ദത്തിന്നു് സുദൃഢമാണു്. ഇപ്രകാരം ആനന്ദത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്തവൃത്തി ശോകത്തിനോ ഭയത്തിനോ രതിക്കോ വിധേയമാകുന്നില്ല. ശാന്തിയുടെ അവസ്ഥയും ഇതിൽനിന്നും ഭിന്നമല്ല. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്ന ഉള്ള എന്നും അതിന്റെ സ്വഭാവം ശാന്തമാണെന്നും വന്നുകൂട്ടുന്ന സ്ഥിതിക്കു് കേവലചിത്തവൃത്തിയിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണാഹ്ലാസാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശാന്തത്തെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു് ന്യായമല്ല എന്നും വന്നുകൂട്ടുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഭാരതമുനി ശാന്തത്തെ ഒരു പ്രത്യേകരസമായി പരിഗണിക്കാതിരുന്നതു് എന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“സ്വം സ്വം നിമിത്തമാസാദ്യശാന്താത് ഭാവ പ്രവർത്തനേ പുനന്നിമിത്താപായേ തുശാന്ത എവ പ്രലീയതേ”

എന്നുള്ള അഭിപ്രായമാലോചനം മേൽക്കാണിച്ച അഭ്യന്തരത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

അഭിപ്രായത്തിന്നു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യകൃതികൾ—

1. വിരകകളം.—കേശവൻനായർ.
2. നിർദ്ധനൻ.—പാലാ.
3. പാദമുദകൾ.—രാമവർമ്മ.
4. വിശ്വാസഗീലാപം.—കെ. എം. കോശി.
5. പൈലാധി.—കൃഷ്ണ വേണുജി.
6. കണ്ണിർപ്പുഴ.—കാസ്തൂർനായർ
ടി. എസ്.
7. സുദർശനപ്പാദകൾ.—കെ. വി.
ജോർജ്ജ്.

ഞാൻ കഥാ കാരനായ കഥ

★

കാരൻ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള

[ഇതൊരു പുതിയ പംക്തിയാണ്. കേരളത്തിലെ പ്രമുഖനായ കഥാകൃത്തുക്കളോടൊപ്പം ഈ പംക്തിയിലെഴുതാൻ ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ലക്കത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു ശ്രീ പി. കേശവദേവിന്റെയും തകഴിയുടെയും കഥ പ്രതീക്ഷിക്കാം.]

പത്രാധിപർ.

പ്രിയസുഹൃത്തേ,

ഗ്രന്ഥലോകത്തിൽ തുടങ്ങാൻപോകുന്ന ഒരു പുതിയ പംക്തിയിലേക്ക് ഒരു മേഖല നാം—ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥ എഴുതണം അല്ലേ? അതൊരു നല്ല പംക്തിയായിരിക്കുമെങ്കിലും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പന്തികേടു തോന്നുന്നു. എന്താണെന്നോ? ഞാനൊരു കഥാകാരനായിത്തീർന്നപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർക്കു സ്പെഷ്യലായ പ്രയോജനമോ ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും പറയാനില്ലെങ്കിൽ. തന്നെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ വാക്കുകളുടെ തുക്കം ശരിയായിരുന്നില്ലെ

ങ്കിൽ പോഷിച്ചുമാണെന്നു മീഖർ പഴിച്ചെന്നുവരും. ലോകത്തിലെ മുന്നാഹാസത്തിൽ ഒരാൾ താനാണെന്നു ബർണാഡ്ഷായ്ക്കു പറയാമെങ്കിലും താനൊരു കവിയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ കഥാകൃത്താണ് എന്നെന്നും നമുക്കൊക്കെ പറയാൻ പാടില്ല. ഈ വാക്യത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്നു അനുകാരത്തിന്റെ മഴക്കം ഇല്ലേ? ആകട്ടെ സരമില്ല. ഞാനൊരഹംഭാവിയാണെന്നാക്കെക്കൊണ്ടും പറയിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, വല്ലവരും അങ്ങനെയൊന്നു പറഞ്ഞുപോയാൽ അതു വെറും പൊളിയായിരിക്കണമെന്നില്ല.

ലോകത്തിലെ മറ്റൊരു ഭാഷയുടെ മുൻപിലും തലയുയർത്താനില്ലാത്തവണ്ണം ചെറുകഥാസമ്പത്തുണ്ടെന്നു മദ്ധ്യമുണ്ടാക്കി. ആ സമ്പത്തു തേടിപ്പു ചെന്നെവകൾക്കുവെട്ടുന്ന മുരുകൾ മിലരിച്ചൊരാളാണു ഞാനെന്നു നിങ്ങളു വിശ്വാസമുണ്ടു്. ആ നിലയിൽ ചെറുകഥകളെക്കുറിച്ച് എന്തസംബന്ധങ്ങളും എന്തിന്നു പറയുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ, ഏറെ താമസിയാതെ അതിന്റെ ചെമ്പു തെളിയാതിരിക്കയില്ല. ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥ പറഞ്ഞാൽ അതിൽ വളരെ ഭാഗവും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാൻപാതയില്ലാതെ സ്പെഷ്യലായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് എന്റെ ചേലനവിഷയം എന്തിന്നു നേ പി ടി ചു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു കളവുപറയാൻ പററിയതായി ഒരു വിഷയമേ എന്റെ ഓർമ്മയിലുണ്ടാകൂ വരുന്നള്ള— 'ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നം.'

അങ്ങനെ അങ്ങാട്ടുചിങ്ങാട്ടും നോക്കാതെ, ആരെയും കൂടാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങുകയാണ്, ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥ.

ആറിയെഴുമാണ്ടു് എന്റെ ഒന്നാമത്തെ കഥയെഴുതി. അതു മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അന്നയച്ചുകൊടു

ത്തതല്ല, ആ പത്രത്തിന്റെ കരുതാഗ്രസ്സുള്ളിയിലെ ഏജൻ്റ് ശ്രീ. മാധവൻപോറ്റി എന്റെ കൈയിൽനിന്നു വായിക്കാനിടയാകയും അതിനോടുകൂടിയോണി എന്നൊട്ടാക്കെ അയച്ചുകൊടുക്കുകയാണുണ്ടായത്. 'ഭൂതവാത്സല്യം' എന്ന പ്രസ്തുത കഥ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി രണ്ടുനാഴ്ചകഴിഞ്ഞ് മാത്രമേ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ശ്രീ ഭക്തപ്പുരയ്ക്കരിയ്ക്കെ ലേഖനത്തിൽ, പാവങ്ങളുടെ കയ്യുപ്പുകൾക്കുറ്റിപ്പറഞ്ഞുകൂട്ടത്തിൽ ഈ കഥയിലെ മിഥ്യവരികൾ ഉദ്ധരിക്കുകയുണ്ടായു. ഇപ്പോൾ പേരാമ്മിക്കുണിപ്പാത്തതും, ഒരു ലേഖനവും ശേഷമെല്ലാം പരസ്യവുമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതുമായ ഒരു മലബാർ മാസിക 'ഭൂതവാത്സല്യം' മാ. ഭൂ.യിൽനിന്നു പകർത്തി. പിന്നീട് കോട്ടയം നാഷണൽ ബുക്കഡിപ്പോക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പഞ്ചരത്നങ്ങൾ എന്ന ചെറുകഥാസമാഹാരത്തിൽ എന്റെ സമ്മതത്തോടെ 'ഭൂതവാത്സല്യം' ചേർത്തു. ഇങ്ങനെ മൂന്നുതവണ അച്ചടിയറക്കിൽ കയറിച്ചിറങ്ങിയ എന്റെ ആദ്യകഥാസമാഹാരത്തെ ആവശ്യസ്ഥായപ്പോൾ, ഒരു ബുക്കിംഗിറക്ടർ പകർത്തിയെഴുതി, എന്റെ പേരിന്റെ സ്ഥാനത്തു് അയാളുടെ പേരുവെച്ച്, പരമ്പര പത്രക്കാർ നടത്തിയ ചെറുകഥാ മത്സരത്തിനായെച്ച് സമ്മാനവും മേടിച്ചു. അങ്ങനെ ഒന്നാമത്തെ കഥകൊണ്ടുതന്നെ ഞാനൊരു കഥാകാരനായി. 'കാതുർ കഥ' കളിൽ 'അന്നത്തെ കൂലി' എന്ന പേരിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന കഥയാണിപ്പറഞ്ഞത്. പുസ്തകത്തിൽ വന്നപ്പോൾ മിഥ്യവാദങ്ങൾ വെട്ടിമാറുകയും അല്ലമെന്നോ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ ഈ കഥ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു മുൻപ് ഒരു സാഹിത്യകാരനും അതു

കാണാനിടയാകില്ലെന്നുള്ളതായിരിക്കണം അതിന്റെ നിർവാധമായ മുന്നൊറ്റത്തിനു കാരണം. അല്ലെങ്കിൽ പെട്ടാ തിരുത്തും മാറിയെഴുതും അവസാനം ചിതലു പിടിക്കും ഒക്കെ അനുഭവിച്ച് അതു് അന്തരിച്ചേനെ. എന്നെ ഈ വഴിയിലെങ്ങുവെച്ചു നിങ്ങളാൽ കാണുകയുമില്ലായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടായില്ലല്ലോ; ആ കഥ ഏഴുതാ.വിടയായ പരിതസ്ഥിതി, അതിനു പ്രചോദനം ലഭിച്ച വിധം, അതിനു മാതൃകയായിരുന്ന കഥകൾ മുതലായി മിഥ്യവരികൾ പറയണം. യാതൊരു ചുമതലയുമില്ലാതെ അല്ലലെന്നെന്നറിയാതെ, വേണ്ടുവോളം വിശ്രമമുണ്ടായിട്ട്, സ്വസ്ഥമായ മനസ്സോടുകൂടി, ധാരാളം സമയവും ഏകനായി ഞാൻ കാരനാൾ പാർത്തിരുന്നു. അന്ന് മനോരാജ്യംകൊള്ളുകയെക്കാൾ വല്ലതും വായിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടാനില്ല. ഒന്നാന്നരവും രണ്ടാന്നരവും കവിതകൾ, മൂന്നാന്നരവും നാലാന്നരവും നോവലുകൾ, അവയുടെ പുറകിൽ നിൽക്കുന്ന വല്ല മാസികകളും പിന്നെ പഞ്ചാംഗം, വിജയിവർഷപ്പട്ടിക, പത്രങ്ങളിലെ കോർട്ടപരസ്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പോകും വായന. സാമാനം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്ന ഒരു പത്രമെങ്കിലും കിട്ടാതിരുന്ന ഒരു രാത്രി, മനോരാജ്യം വിചാരിക്കാനുള്ള മടികൊണ്ട്, എന്തെങ്കിലും ഏഴുതാമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. എന്തെഴുതാൻ? ഒരു ചെറുകഥതന്നെയാകാം. ഏഴുതുക. ഉറക്കംവരുമ്പോൾ കിറിക്കളഞ്ഞിട്ടു കിടന്നൊഴുക. അതിനപ്പുറത്തെയ്ക്കു നോട്ടമില്ല. കഥയെഴുത്തു പ്രയാസം കുറഞ്ഞ പണിയാണെന്നെനിക്കു തോന്നിയെന്നു. ലേഖനവൃത്തിയിൽനിന്ന് വിരമിച്ച സമാധിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മിഥ്യ ഇപ്പോൾ ചെ

കുമാരനാഥൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ
ല്ലോ; അവർക്കു തോന്നുന്നതുപോലെ എനി-
ക്കും തോന്നി കഥാരചന സുകുമാരനാണ്.
കെ. സുകുമാരൻ, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള
തുടങ്ങിയ ചില വാസനാസമ്പന്നന്മാരുടെ
കഥകൾ വായിച്ചിട്ട് എനിക്കുണ്ടായ സുഖ
മായിരിക്കണം ചെറുകഥയെഴുതാമെന്നൊരു
വിശ്വാസമുണ്ടാക്കിയതെന്നു തോന്നുന്നു. ക-
ഥകളോടുള്ള പ്രവണതയിൽ നിന്നൊരു വി-
ശ്വാസമുണ്ടായി. കേസരിപ്പത്രത്തിൽ വാ-
യിച്ച മോപ്പാസാങ്ങിന്റെ ചില കഥകളുടെ
വിവർത്തനവും ഒരു കഥയെഴുതി നോക്കാൻ,
എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കണം. അതൊന്നും
നിഷ്കർഷിച്ചു പറയാനിപ്പോൾ നിർദ്ധ-
നമില്ല. ഒരൊറ്റ കഥയെഴുതണമെന്നേ എ-
നിക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു കഥ എഴു-
താനല്ലാവർക്കും കഴിയും. അതിനൊരു ക-
ഥാഖിജം എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടെന്നു കിട്ട-
ന്നിരുന്നു. കഥയെഴുതുന്നതിനു പത്തുകൊ-
ല്ലുമുൻപ് എന്നോടൊരു സ്നേഹിതൻ പ-
റഞ്ഞ ഒരു സന്ദേശം—അതിഥിക്കു ചോറു-
കൊടുക്കാൻ ഒരു സ്ത്രീ വിളവു കട്ടുകൊണ്ടു-
ന്ന്. പല കഥകൾ വായിക്കുമ്പോഴും ഈ
സന്ദേശം ഞാനോർക്കുമായിരുന്നു. കഥയെഴു-
താൻ കടലാസും ചെൻസിലുമെടുത്ത ഉട-
നെ വിളവു മോഷ്ടിച്ച സ്ത്രീ, കൊയ്തൊഴ-
വയല്ല, അതിന്റെ കരയ്ക്കൊരു ചെറുവിട്ട്
സ്ത്രീയുടെ രേതാവിൻ അന്നത്തെ കൂലികി-
ട്ടാതിരുന്നത് ഇങ്ങനെ എനിക്കു സുപരി-
ചിതമായ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കരേ ചിത്ര-
ങ്ങൾ എന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു. അവയ്ക്കു
മോഷ്ടെങ്കിലും എത്രയോ തവണ അതേ
ക്കു മനസ്സിൽകൂടി ഇതിരുമുന്ദ കടന്നു
പോയിരുന്നു! എന്തായാലും ഞാൻ ആ രാത്രി-
തന്നെ 'ഭൂതവാത്സല്യം' എഴുതിത്തീർത്തു.
ഏകദേശം ആ രണ്ടുപറഞ്ഞ സ്നേഹിതൻ
പിന്നിട്ട് കഥവായിച്ചിട്ട് അതുകൊണ്ടു

ന്ന ഖിജം തന്നെ പരിചിതമാണെന്നറി-
ഞ്ഞില്ല. അത്രമേൽ അതു മറിച്ചപ്പോയിരി-
ക്കുന്നു കഥയിൽ പദങ്ങൾക്കു കിലുക്കവും,
വാക്യങ്ങൾക്കു താളവും കഥാഗതിയിൽ ലയ-
വുക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു കരുതിക്കൊ-
ണ്ടാണെഴുതിയത്. എഴുതിത്തീർന്നു വായിച്ചു-
പ്പോൾ അതു കീറിക്കളയേണ്ടെന്നുതോന്നി.
അടുത്ത ഒരുദിവസം, സാഹിത്യത്തോടു
ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു സ്നേഹിതനെന്ന അ-
തു വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം പറ-
ഞ്ഞു, അതു പത്രത്തിലേങ്ങനും പ്രസിദ്ധ-
പ്പെടുത്തണമെന്ന്. അതിനെക്കുറിച്ചു വളരെ
മോശപ്പെട്ട കഥകൾ ഞാൻ പത്രങ്ങളിൽ
വായിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, എന്റെ കഥ വല്ല
പത്രാധിപരും സ്വീകരിച്ചേക്കുമെന്നു നി-
ക്കുറയായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർ-
ദ്ദേശം അംഗീകാരമായിട്ടെനിക്കു തോന്നി-
യില്ല. ആരു ആവശ്യപ്പെടുന്നെ ഞാനൊരു
കഥയെഴുതി. ഇതൊന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്ത-
ണ എന്നു എന്റെ ആ അപരായത്തി-
നൊരു തരത്തിലും ഉത്തരവാദിയില്ലാത്ത
ഒരു പത്രാധിപരോടാവശ്യപ്പെടുക എന്നതു്
കേവലം അനാവശ്യമാണെന്നു നി-
ക്കുറയായിരുന്നില്ല. കൈയുടെ കരുക്കുപ്പു തിക്കാൻ ഭാരോ-
യത്തരേറ്റുന്നതൊക്കെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി-
ക്കൊള്ളാമെന്നു പത്രാധിപന്മാർ ഏറിട്ടില്ല
ല്ലോ. പിന്നെ എന്റെ കഥ പ്രസിദ്ധപ്പെടു-
ത്തണമെന്നു ചശ്വപ്പെടുന്നതിന്റെ അർത്ഥം,
ദയവു ചെയ്യണ എന്നാണ്. എന്തിനാണ്
ഞാനങ്ങനെയൊരു കടപ്പാടു വലിച്ചു തല-
യിൽ വയ്ക്കുന്നത്? അന്നുവരെ ഞാൻ വാ-
യിച്ചിട്ടുള്ള കഥകളെയെക്കൊക്കും ഏറ്റ-
വും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന എന്റെ കഥ, ഒരു ലി-
ക്കുചാത്രവുമായി, ജോലിത്തിരക്കുള്ള പ-
ത്രാധിപരുടെ മുൻപിൽ തികിക്കുവാനു സൗ-
ജന്യപ്രാഥമികമുള്ള കൂട്ടത്തിൽ, കേവലം
അപരിചിതമായ സ്ഥാനത്തു്, ചെന്നു നി-

ന്നു യാചിക്കുക. 'ഇവനൊക്കെ തൊഴിലി
ല്ലാത്തതിനീയുടേതാണത്രേവണം!' എന്ന
ഭാവത്തിൽ പിടിച്ചുകീറി ചവറുകൾക്കു കൂട്ട
ത്തിലേക്കു റിയുക. ഏതെന്നീ നാണക്കേടി
നു പോകുന്നു? ഞാൻ അതാക്കും അയച്ചു
കൊടുത്തില്ല. ഒരുമാസമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ
പ്പോഴാണ് മുൻപറഞ്ഞ സ്നേഹിതൻ അ
തു വാങ്ങി മാതൃമൃതിയെ ചുരുക്കുകയെന്നത്. അ
തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേ
ഹം ശുപാർശചെയ്തു എന്നു വരാം. അക്കാ
ലം എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഒന്നോരമൊരു കഥ എഴുതാൻ കഴിയു
മോ എന്നു പരീക്ഷിക്കാതെയും എഴുതണ
മെന്നശ്രീകാതെയും നാലഞ്ചുകൊല്ലം കട
ന്നുപോയി. കോട്ടയത്തുനിന്നും പ്രസിദ്ധ
പ്പെടുത്തിയിരുന്ന എം. എൻ. നായർ മാ
സികയുടെ വിശേഷാൽപ്രതിയായ ചി
ത്തിരഞ്ജനത്തിൽ ചേക്കാണൊരു കഥ എ
ഴുതിക്കൊടുക്കണമെന്ന് അതിന്റെ അധി
പരായ ശ്രീ. എം. എൻ. ദാമോദരൻ നാ
യർ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. 'ഭൂതവത്സലം'
വായിച്ചിട്ടു തൃപ്തി തോന്നിയതുകൊണ്ടു മാത്ര
മല്ല, പേരെടുത്ത ലേഖകന്മാരുടെ പന്തിയി
ലെന്നിടം ഒരു സ്ഥാനം തരാനുള്ള സൗമന
സ്യംകൊണ്ടും ആണദ്ദേഹം അങ്ങനെ ആവ
ശ്യപ്പെട്ടതെന്നു ഞാൻ അന്നത്തെപ്പോലെ
ഇന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. അന്നെഴുതിയത്
'കാരൂർ കഥകളിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഓ
ണം എന്ന കഥയാണ്'. കേരളീയരുടെ പ്ര
ധാനാഘോഷമായ ഓണത്തിന്റെ വിശേഷ
ങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കണമെന്നും അതിൽ
മാദാമിപ്പയുടെ കാലത്തിനു നേർ വിപരീ
തമായ ഇന്നത്തെ വിഷമാവസ്ഥ പ്രതിഫ
ലിപ്പിക്കണമെന്നും ഉള്ള ഉദ്ദേശ്യം എനിക്കു
ണ്ടായിരുന്നു. അതിനെ തുടർന്നു മേൽപറ
ഞ്ഞ മാസികാധിപരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം
മാത്രം ഞാൻ പത്തിരുപതു കഥകളെഴുതി.

ആരേങ്കിപ്പും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴല്ലാതെ ഇ
പ്പോഴും ഞാൻ കഥകളെഴുതാറില്ല. അതു
നിമിത്തം എന്റെ കഥയൊന്നു പ്രസിദ്ധ
പ്പെടുത്താൻ ആരുടെയും സൗജന്യം അപേ
ക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.

ആരേങ്കിപ്പും ആവശ്യപ്പെട്ടാലുടനെ കഥ
യുണ്ടാകുമോ? ആന്തരികമായ പ്രചോദന
മുണ്ടാകുമ്പോഴല്ല കഥയെഴുതുന്നത്? ഈ
ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയുവാൻ ഞാൻ
കഥാകാരനായ കഥ സാമാന്യം വെളിവാകും.
എം.എൻ. നായർമാസികയാണെന്നു ഒരു
കഥാകൃത്താക്കിയത്. അതിൽ പതിവായി
കഥയെഴുതണമെന്നു വന്നപ്പോൾ പൂർവ്വകാ
ലാനുഭവങ്ങളെ മികഞ്ഞു നോക്കിത്തുട
ങ്ങി, ഒരു കഥയ്ക്കുള്ള വക കിട്ടാമോ എന്ന്.
കാണുന്നവയെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി
ത്തുടങ്ങി. കേൾക്കുന്നതൊക്കെ ശ്രദ്ധിച്ചു
തുടങ്ങി. അങ്ങനെ കഥാബീജങ്ങൾ, പ
ശ്ചാത്തലങ്ങൾ, സംഭാഷണങ്ങൾ, കഥാപാ
ത്രങ്ങൾ മുതലായവ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ എ
ന്റെ ബുദ്ധി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അ
ത്രെ പ്രയാസമുള്ള കാലമല്ല. നമ്മുടെ ചുറ്റി
ലും കാണുന്നതെന്തും കഥയ്ക്കുകൊള്ളാം. വിഭ
വങ്ങൾ സുലഭമായതുകൊണ്ടു മതിയായില്ല.
അതുപയോഗിച്ചു കുറിവയ്ക്കാൻ അറിഞ്ഞിരി
ക്കണം. ഓടാനും ചേരുന്നതിനോട്, ഒരു
കണക്കിനു ചേർത്തുവണം കുറിവയ്ക്കാൻ.
അതുപോലെ കഥയ്ക്കുള്ള വിഭവങ്ങൾ ചേര
ുന്നത് പാകത്തിനു ചേർത്തു കഥ ചെിക്കും.
കടലാസിപ്പേയ്ക്കു പകരുന്നതിനു മുൻപുത
ന്നെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു പുഷ്പപ്രാപിച്ചു" സാ
മാന്യം വ്യക്തമായ രൂപംപുണ്ടു കഥകൾ
ഉണ്ടാകും. അത്തരം കഥകൾ, കവികളുടെ
യും സാഹസ്യന്മാരുടെയും കൈവശം കാണാ
തിരിക്കയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള കഥയെഴുതുകാ
രുടെ, ഹൃദയം എപ്പോഴും കഥാസൃഷ്ടിയിൽ
ആർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും, അങ്ങനെയൊരു

തന്നെ അതു തങ്ങളുടെ ഒരു ശീലമായിപ്പോയി എന്ന് താല്പര്യം. പൊട്ടിയത്, മുട്ടുങ്ങിയത്, രംഗികെട്ടത്, അംഗരംഗമുള്ളത് ഇങ്ങനെ പ്രദർശനയോഗ്യമാല്ലാത്ത പലതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ലക്ഷണമാത്തതു മിവതുണ്ടാകും. ആവശ്യക്കാർ ചോദിച്ചാലുടൻ ഉള്ളതിൽ ഭേദപ്പെട്ട ഭാഗത്തു് പശ്ചാത്തലവുമായി കൂട്ടിയിണക്കി മിനുക്കുപണി തീർത്തു കടലാസിദ്ധാക്കുകയാണു് ഞാൻ ചെയ്യാറുള്ളത്. ആവശ്യക്കാർ പലലാകുമ്പോൾ ലക്ഷണമൊക്കത്തും പുറത്തുടക്കം, മിനുക്കുപണിയും പന്തിയായില്ലെന്നു വരും. മിഖർ ചോദിക്കാറുണ്ട്. ഒരു കഥയെഴുതാനെത്ര സമയം വേണമെന്ന്. നൂറുകല്പ ചെത്തിപ്പണിയാനത്ര സമയം വേണമെന്നു ചോദിക്കുന്നതുചോലെയുള്ള ഈ ചോദ്യം സാഹിത്യകാരന്മാരാടു് ചോദിക്കുന്നതു ഒരു കടംകൈയാണ്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറയാൻ ഞാൻ അശക്തനാണ്. ഇപ്പോൾ എത്ര കഥകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ രൂപം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. പതിനെട്ടോ, അറുപത്തിയേഴോ, നൂറോ ഒരു തിട്ടുപിള്ള ഇതിൽ പലതും പൂർണ്ണമായില്ലെന്നുവരും. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണകൊണ്ടു് മിഖരു പെട്ടെന്നു പൂർണ്ണരൂപം പ്രാപിച്ചെന്നു വരും. അങ്ങനെയൊരാൾ പിന്നെ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള സമയം മതിയാകും. ഒന്നു മാറി എഴുതണം ആവശ്യം പോലും. ഉണ്ടാകയില്ല. പക്ഷെ, അങ്ങനെ രൂപം പൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുൻപു ബലപ്രയോഗം നടത്തി വെട്ടിയും തിരുത്തിയും മാറിമാറിച്ചും രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുക അപൂർവ്വമല്ല. അതു് പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ പ്രേരണകൊണ്ടല്ല, ആവശ്യക്കാരുടെ നിർബന്ധംകൊണ്ടു്; ഉറപ്പികയുടെ പ്രേരണകൊണ്ടെന്നതന്നെ വ്യക്തമല്ല.

ഞാനൊരു കഥാകൃത്തായതെങ്ങനെയെന്നിയും വ്യക്തമായില്ല. അതു വ്യക്തമാക്കാൻ പറ്റാമെന്നു തോന്നുന്നമില്ല. എന്തായാലും കുറെക്കൂടിപ്പുറം. കരുക്കുപിണ നൂലുചോലെയുള്ള പ്പോട്ടുണ്ടാക്കാൻ ഞാൻ പണിപ്പെടാറില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം കഴിയുന്നതു കുറഞ്ഞിരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ കരുതൽ. വാക്കുകളും പരിമിതമായിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ഒരു കഥയെഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതു വെട്ടി പൊതുക്കു ന ഒരു ശീലമുണ്ടെന്നിട. പിന്നെയൊരു നോക്കിയാലും ഒരു വാക്കെങ്കിലും അധികം കാണരുതെന്നുവെച്ചു്. അതെത്രത്തോളം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നറിയാൻ നിശ്ചയമില്ല. സംഭവിച്ചതല്ലെങ്കിൽ സംഭവിച്ചവയെന്നതെങ്കിലുമായിരിക്കണം കഥ എന്ന താല്പര്യം കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഭീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'വായുധർ കഥകൾ' ഉൾപ്പെടെ എന്റെ എല്ലാ കഥകളും മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണു ഞാനിതു പറയുന്നതു്. നല്ലതുപോലെ അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കഥയെഴുതാറുള്ളു. പുസ്തകങ്ങളെക്കാൾ പരിസരങ്ങളെയാണ് ഞാൻ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മിഖ നിരൂപകന്മാർ എന്റെ കഥകൾക്കു് മിഖ പാശ്ചാത്യകഥാകൃത്തു കളുടെ കഥകളോടു സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് സ്തുതിയോ നിന്ദയോ എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരുടെ കഥകളെ നീക്കം മറയോക്കുകയുമാണ്. ഒരു സാങ്കേതിക മാർഗ്ഗവും അറിഞ്ഞുകൂടാത്തപ്പോഴാണ് ഞാനെഴുത്തു തുടങ്ങിയതു്. ഇപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെയാണ് നില്ക്കുന്നത്. വായനക്കാരെ രസിക്കുന്ന മട്ടിൽ വേണം കഥയെഴുതാൻ. പക്ഷെ ഞാനങ്ങനെയല്ല, എനിക്കു രസിക്കുന്ന വിധത്തിലാണെഴുതുന്നതു്. സമയം കിട്ടുമ്പോൾ എന്റെ കഥകൾ വായിക്കാൻനിന്നു സംഭവിക്കാറുണ്ട്.

എന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ മിക്കവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ്. അവർ വായിച്ചാൽപോലും അറിയാത്തവണ്ണം ഞാനത് മറച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഹൃദയത്തിനു വേദനയുണ്ടാകരുതെന്ന് പ്രത്യേകം കരുതിയിട്ടുണ്ട്. ആ വ്യക്തികൾ എനിക്കുപകർപ്പെട്ടതിന് അവരെ വേദനിപ്പിക്കരുതല്ലോ. പൊതിച്ചോര് കട്ടെട്ടനു അധ്യാപകനും, വാസ്തവത്തിലുണ്ടോ എന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു അല്ലേ? ഉണ്ട്. കട്ടു പൊതിച്ചോരില്ല, ഒരു കുട്ടി കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ഒരുതൊണെന്നുമാത്രം ഭേദം. ചെകുത്താനിലെ ഞെത്തിച്ചേടത്തിയും ഉണ്ട്. ജാതിയും പേരും മറിയെന്നേയുള്ളൂ. ഒരു വ്യക്തിയെ വേദനിപ്പിക്കരുതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അസാമാന്യതകളിൽ പ്രവണതയുണ്ടാകരുതു വായനക്കാരെന്നും ഞാൻ കരുതാറുണ്ട്. എത്രത്താളം ഫലിക്കുന്നുണ്ടോ!

ഇടക്കാലത്തു് ഞാൻ ചെറുകഥയെഴുത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. ബ്ലേവർഷിക്കാലം ഒന്നും എഴുതിയില്ലെന്നതെന്നെല്ല, ഇനി എഴുതുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു. ആരോടും പിണങ്ങിയിട്ടില്ല. എനിക്കു കഠിനമായ മലേറിയ വന്നു. അതിൽ നിന്നു മുക്തനായപ്പോൾ ശാരീരികമായും മാനസികമായും ഞാൻ വളരെ തളന്നിരുന്നു. ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചാൽ സിറിക്കാൻ പോലും എനിക്കു കഴിവില്ലായിരുന്നു അന്ന്. മലേറിയ വന്നാൽ ചിലക്ക് ചെവി കേൾക്കാനെയും കണ്ണു കാണാനെയും ഭക്ഷണ ആഹാരം പോലും എന്റെ കണ്ണു ചെവിയുംപോയില്ലെങ്കിലും കലാപരമായി വലിയ സ്മൃതസംഭവീച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി. കഥയെഴുതാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കിയിട്ടു പററിയില്ല. അതങ്ങു വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. രണ്ടുവർഷ

ത്തോളം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുപോലും തോന്നാതെ.

അന്നു ശ്രീ. തങ്കലി വീട്ടിൽവന്നു. കറേക്കാലമായിട്ടു കഥകളെഴുതാത്തതിനെപ്പറ്റി എന്നെ കുററപ്പെട്ടത്തി. അതിനി ഉണ്ടായില്ലെന്നു ഞാൻ കട്ടായമായിപ്പറഞ്ഞു. 'അങ്ങനെയൊന്നും പറഞ്ഞാൽ പറകില്ല. രാഷ്ട്രപതികൾ ഒരു കഥയെഴുതി ആനന്ദക്കൂട്ടനെ എൽപ്പിക്കണം.' എന്നു സ്നേഹപൂർവ്വം ഒരു സൂചനയ്ക്ക് ആശ്ചര്യമായി. അങ്ങനെ അന്നുതന്നെ തമ്മിൽകാണുന്നത്. എനിക്കു തകഴിയോടുള്ള ആദര്യം എത്രയെന്നു പറയാൻ പാടില്ലാത്തതാണെങ്കിലും ആ സന്ദർഭം ആദ്യത്തെതല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ നിരാശപ്പെടുത്തിയേനെ. ആ അനുഗ്രഹിതകാഥികന്റെ പ്രേരണ മായികവില്ലുപോലെ ഫലിച്ചു. രാഷ്ട്രപതികൾ ഒന്നല്ല, 'ഇതുപോലെ കിണറും', 'അയ്യോടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും' മറ്റൊന്നും അങ്ങനെ മൂന്നു കഥകളെഴുതാൻ കഴിഞ്ഞു. പുറകെ അഞ്ചു കഥകൾക്കൂടി എഴുതി. അക്കാലത്താണ് കോട്ടയത്തു് സാഹിത്യസഖ്യം ഉണ്ടായതു്. പണ്ഡിതന്മാർ, കവികൾ, വിമർശകന്മാർ, കഥാകൃത്തുകൾ, സഹൃദയന്മാർ ഇങ്ങനെ അൻപതാളം അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു സംഘം ആശ്ചര്യമായിക്കൊണ്ട് സമ്മേളിക്കുക. ഒരു പുതിയ കവിതയോ, കഥയോ, ഉപന്യാസമോ ആരെങ്കിലും വായിക്കുക. മറ്റുള്ളവർ വിമർശിക്കുക. ഒരു കൗപ്പികിയും. ഒരാളു് മുടങ്ങാതെ അതു നടന്നു. ആ രാജകുമാരൻ കൂടാത്തതെന്നോ? ശ്രീമാന്മാർ എം. പി. ചോൾ, പി. ദാമോദരൻ പിള്ള, സീതാമന്തൻ, എസ്. കെ. നായർ, സി. ഐ. രാമൻനായർ, ആനന്ദക്കുട്ടൻ, വർക്കി, ദേവ്, ബേക്കർ, പീറ്റർ ജോൺ, എ. എസ്. കുമാരൻനായർ, ഇങ്ങനെ ഒരു കൊഴുപ്പുള്ള സാഹിത്യസമ്മേളനത്തെപ്പറ്റി

ബേവർ പലതും പിന്നെ അന്നും. അവിടെ എന്റെ കഥകളും ചർച്ചചെയ്തിരുന്നു. എന്റെ കഥകളെക്കുറിച്ചെന്തിനെയെ വിശ്വാസമുണ്ടായതു അന്നാണ്. എന്റെ ആദ്യകഥാസമാഹാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനിടയായത് ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ വിചർശകന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ച പ്രോത്സാഹനം കഥാസരണിയൽ ധൈര്യത്തോടെ സഞ്ചരിക്കാനെന്നിരിക്കെ വിശ്വാസമുണ്ടാക്കി.

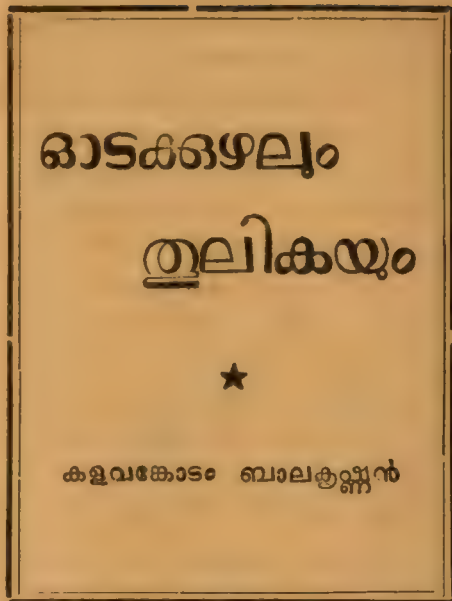
അന്നാലും സുവിഷ്ടിച്ചതുപോലെ, എന്റെ ഈ പ്രസ്താവനയിൽ പൊങ്ങച്ചമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന വല്ലാതും കൗതുകമുണ്ടുതോന്നുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെല്ലാം തോന്നുന്നതിൽ കവിഞ്ഞൊരു ഫലമുണ്ടാകാനില്ല ഈ ലേഖനംകൊണ്ട്. ഞാൻ കഥാകാരനായതെങ്ങനെയെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിരിക്കയില്ല. എനിക്കു മനസ്സിലാകാത്തത് ഞാനെങ്ങനെ മറുത്തുവെക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കും?

സ്പേനപ്പുറം
കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള.

അഭിപ്രായത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യകൃതികൾ—

1. അൻകണ്ട സാഹിത്യകാരന്മാർ.
എസ്. കെ. നായർ
2. നിർദ്ധനൻ—ചെങ്കൽ തോമസ്
3. സമതപവാദി—മതിൽക്കാശം,
4. മങ്ങിയ ചിത്രങ്ങൾ—സി. ബി. കുമാർ.
5. ചിതറിയ ചിത്രങ്ങൾ D.O.
6. എബ്രഹാം മാർത്തോമ്മ—കെ. എം. കോരി.
7. സംഭാവന—മി. ബി. ബി. പിള്ള.
8. അടയാളം—ടി. എസ്. മോനാൻ.

പെരുങ്കഥ.

പതിവിന് വിപരീതമായി ഒന്നാം തരം പോയിൽ ഷർട്ടും, ബനിയനും ഇട്ട് ഒരു ചേഷ്ടയുണ്ടാണു് അന്നു് ഞാൻ സായഹ്ന സവാരിക്കിറങ്ങിയതു്. ഷേവ് ചെയ്ത മുഖത്തു് ആലും പോഷ്സ്ക്രിട്ടും അതിന്റെ പുറമേ കുട്ടിക്കറ പഴുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതാണു് ഞാൻ പൂർവ്വധികം സുന്ദരനായി എന്നെനിക്കു തോന്നി. ഒരു നല്ല കൈലാസ് വലുത്തുകൈയിൽ അലക്ഷ്യമായി പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോൾ എന്നു കണ്ടാൽ എന്തു തോന്നുമെന്നോ, ക്ലേശങ്ങളുടെ നിഴലുപാലുമുൾക്കാത്ത ഒരു പരിഷ്കാരിയായ മാനു യുവാവു്!

പക്ഷേ എന്താണെന്നറിയില്ല, ഇത്തരം സഞ്ചാരവേളകളിൽ എന്റെ അന്തരം ഗംഭീരമായിരിക്കുകയില്ല. പ്രസന്നതയുടെ ഒരു ചിഹ്നമാണു് പോലും എന്റെ മുഖത്താണു് മനസ്സിലാ ഉണർവു കൈ

ദൂപിണത്തെ ഭായിം പ്രശ്നങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ കിടന്നു മറിയുകയായി. ജീവിതത്തെ ഒരു സുന്ദരസ്വപ്നമായി കാണാൻ എന്തിനാവേണ്ട കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞാൻ തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു, ഞാൻ ഒരു വിഷാദാത്മകസ്വഭാവക്കാരനാണെന്ന്. കാരണമുണ്ട്. എനിക്ക് ബഹുദുഃഖങ്ങളായ ക്ലേശങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്റെ സഹജീവികൾ കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ സഹാനുഭൂതിയോടുകൂടിയല്ലാതെ നോക്കിക്കാണാൻ എനിക്ക് സാധ്യമല്ല. ഞാൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനായതുകൊണ്ടാണോ ഇതിങ്ങനെ പിണഞ്ഞത്? അതോ, ഇങ്ങിനെയുള്ള മാനുഷാവസ്ഥയോ എന്നെ ഒരു സാഹിത്യകാരനാക്കിത്തീർത്തത്?

നടന്നു തമ്പാത്തുരഞ്ഞിയപ്പോൾ എവിടെനിന്നോ ഒരു മുറുപ്പിനാദം കേട്ടു. അഭിതപ്തമായ എന്റെ മനസ്സിൽ സംഗീതത്തോടു അതിരറ്റ അഭിനിവേശം തോന്നി. ഞാൻ ചുറ്റും നോക്കി. എവിടെനിന്നാണ് അതു കേട്ടത്? ആരാണ് അത് പുറപ്പെടുവിച്ചത്?

ആ റോഡിന്റെ കീഴക്കു അരുകിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു ചെറുമരം കണ്ടോ; അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരിക്കുകയാണ് ആ മുറുപ്പിധാൻ. ഞാൻ അടുത്തുചെന്നു. എന്റെ ചില പരിചയക്കാർ അവിടെ നിൽപ്പുണ്ട്. വേറെ പല വഴിപാക്കാരും. ബസ്സുകാത്തു നിൽക്കുന്നവരും, സാധാരണസർവ്വീസുകാരും, കൂലിവേലക്കാരും. തെരുവുതെങ്ങികളും ആ മുറുപ്പിധാനെ വട്ടമിട്ടു നിൽക്കുന്നുണ്ട്.

അയാളെ ഞാൻ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു. മുടിയും മീശയും ക്രമാതീതമായി വളർന്ന് അലക്ഷ്യമായി കിടക്കുന്നു അന്തിമരം

ത്തേറത് ആ ചെമ്പിച്ച മുതലുമുട്ടികൾ പാറിക്കളിക്കുന്നു; തികഞ്ഞ ഉത്സാഹത്തോടെ ആ ഉത്സാഹചക്രങ്ങൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിനുണ്ടാവുമോ എന്നോ?

കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ കലിനിഴലുകളെപ്പോലെ ആ മുഖത്തു് കറുത്ത പാടുകൾ ധാരാളമായി കാണാം. മുഖത്തെ എല്ലു കളെല്ലാം ഉന്തിനില്ക്കുന്നു. കണ്ണിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു കഴിയുണ്ട്. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ, ബീഭത്സമായ ആ മിഴികൾ കിടന്നു ലക്ഷ്യമിനമായി ചലിക്കുന്നതു കാണാം.

സാമാന്യത്തിലധികം മുക്കിത്തു് അവിടെവിടെ കീറിയ ഒരു വസ്ത്രമുടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു കീറിയ കാക്കിക്കർട്ടാൺ അയാൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ ജീർണ്ണിച്ച വസ്ത്രങ്ങളിൽ പൊതിഞ്ഞ ആ ശുഷ്കിച്ച ശരീരത്തെ ആഹുതിചെയ്തിട്ടാണു് അയാൾ നിത്യവൃത്തിനേടുന്നത്.

എന്താണു് ഒരു പത്തുരുകാലത്തിനുമുമ്പു് ഞാൻ ഈ നായകനെ എവിടെയോ വെച്ചു കണ്ടു ഓർമ്മ! കൊച്ചി എറണാകുളം കടത്തു ബോട്ടിൽ വെച്ചാണു്. അന്ന് അയാൾ ഇന്നത്തേക്കാൾ ആദോഗ്യവനായിരുന്നു. ഇതിനെക്കാൾ ശുചിയുള്ളതും പഴക്കം കുറഞ്ഞതുമായ വസ്ത്രങ്ങളാണു ധരിച്ചിരുന്നതു്. എപ്പോഴും ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത ഒരു പുഞ്ചിരി ആ മുഖങ്ങളിൽ വിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. ഒരു ശുഭാപ്തി വിശ്വാസക്കാരന്റെ പ്രസന്നത ആ മുഖത്തു് ഓളം തുളുമ്പി നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അന്ധനെന്നു കിഴു സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവു്!

ആ ബോട്ടിൽ വെച്ചു് അന്ന് അയാൾ പാടി; ഓടക്കുഴലായി; ശിന്ധോന്മാദം ചെയ്തു, മുഖശുദ്ധി വായിച്ചു, കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന പൂപ്പുത്തരിയില മുരട്ടിയെടുത്തു്

അതുകൊണ്ട് നാദസ്വരം റായിച്ചത് ഞാൻ ഇന്നും വൃക്കമായി സ്ഥലിക്കുന്നു. സംഗീതത്തിന്റെ പല ഉപവിഭാഗങ്ങളിലും പ്രാവിന്യം നേടിയിരുന്ന ആ അപൂർവ്വകമാകാരനോട് എനിക്ക് അതുവരെ ആദരവും സ്വല്പം അസൂയയും തോന്നാതിരുന്നില്ല.

അന്ന് ഒരു സെമുണ്ടായത് ഞാൻ കാക്കുന്നു. വേറൊരു സ്ത്രീ പാട്ടുപാടി അങ്ങനെയായിരുന്നു. അതേ മോട്ടിൽത്തന്നെ. അവളുടെ സംഗീതം മീമെ വിരസമായിരുന്നതിനാൽ, അവൾക്കു വളരെ കുറച്ചു മന്ത്രമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ എന്നാൽ അന്യനായ ആ യുവഭാഗവതന്മാരെ വേണ്ടതില്ലാതെ പണം കിട്ടുകയുണ്ടായു. ഇത് ഊഹിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു, അയാൾ തന്റെ പാത്രത്തിൽനിന്ന് രണ്ടുമൂന്നു നാണയങ്ങളെടുത്ത് ആ പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീക്കു കൊടുക്കുകയുണ്ടായി...

അന്നുത്തരത്തിൽനിന്ന് ഏതുമാറ്റം അയാൾക്ക് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ പത്തുകൊല്ലത്തിനിടയിൽ, ആളിനെ അറിയാത്തവണ്ണം മാറിപ്പോയി. ആഭോഗ്യം ദയനീയമാവുവാൻ അധഃപതിച്ചു. ആ പുഞ്ചിരിയും പ്രസന്നതയും ഏവിടെ? ആ ജീവിതമാത്രം, ആ സംഗീതസാമ്പ്യവും!

ആ അന്യനായ മുളിയാൻ തന്റെ വേണവിൽക്കൂടി തികച്ചും അർഹതയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതും ആയ ഗാനങ്ങൾ കേൾക്കുകയാണ്. വളരെ ആയോസപ്പെട്ടതാണ് അയാൾ ആ സമസംഗീതം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത്. മുഖത്തെ മാംസപേശികൾ ഇല്ലാത്തതിൽ ഇളകുന്നുണ്ട്. കർഷ്ക ഇല്ലാത്ത ആ കണ്മിഴികൾ ദൃഢതരം ചലിക്കുന്നു. ജനനാൽ

ത്തന്നെ അന്ധകാരനിമിഡമായിത്തീർന്നിരുന്ന ലോകത്തെയും, അതിലുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സുന്ദരവസ്തുക്കളെയും കാണാനായിരിക്കാം-ആ കരുക്കൻ മിഴികൾ തുറച്ചിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് ഈ പ്രപഞ്ചം ഏതെങ്കിലും പരയുന്നതു് വെറും ശബ്ദാത്മകവും ഗന്ധാത്മകവും മാത്രമാണ്. അത് രൂപാത്മകം കൂടിയാണെന്ന് പലരും പറയുന്നുണ്ട്. അത് അനുഭവപ്പെടാത്ത ആവേശംകൊണ്ടോ വരും ആ കണ്ണുകൾ തുറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്!

ശ്വാസവിട്ടത്തത്തിന്റെ വിഷമം സഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ആ ശുഷ്കിച്ച ശരീരം ഉള്ളതും കത്തുകയാണ്. അയാളുടെ ആ രോഗാധഃപതനത്തിനു കാരണം ഈ അവിശ്വസ്യമായ ആയാസമായിരിക്കാം. ആ ആയാസത്തിന് അർഹമായ പ്രതിഫലം കിട്ടുന്നുണ്ടാവില്ല. ആ ജീവിതം തന്നെ ഒരു നഷ്ടമുള്ള വ്യാപാരമാണ്. ആ ജീവിതം തന്നെ അടുത്ത ഒരു ദിവസം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴോ. അത്? കലാലോകത്തിൽ, ശോകാത്മകമായ ആ ജീവിതപര്യവസാനത്തെപ്പറ്റി അയാൾക്ക് അറിയുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷെ, പാവം-വല്ലഭം കിട്ടുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ, തന്റെ ദയനീയസ്ഥിതിയിൽ അനുകമ്പ തോന്നുന്ന മാനുഷൻ തനിക്ക് വല്ലഭം ദാനം ചെയ്യുമെന്ന ആശയോടെ, ആ സംഗീതംകേട്ട് നന്ദുഷ്ടചിത്തരകനായ സഹൃദയൻ വല്ലഭം സംഭാവന ചെയ്യുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ അയാൾ വേണ്ട ഗാനമാവാപിക്കുകയാണ്. വിശ്വസമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നന്ന് പ്രയത്നിച്ചു മരിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി മുളിയാനവും മുളിയാനത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ ജീവശക്തിയും അയാൾ ആറ്റിയിട്ടു ചെയ്യുന്നത്.

വിവിധ ഗാനങ്ങൾ ആ മുളിയിൽനിന്നു വഴിഞ്ഞു, ഓരോ ഗാനവും അയാളുടെ കലാശബ്ദത്തെ പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ആ അപരിഷ്കൃതൻ—ആ വികൃത സത്വത്തിന്—ഇത്രമാത്രം സന്തോഷം വോധം, ഇത്രമാത്രം കലാപ്രസന്ന ഉണ്ടെന്ന് ആക്കം ഉറപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അത്രയ്ക്ക് സുഖസന്തോഷമായ വിധത്തിൽ, അത്രയ്ക്ക് മധുരമായിട്ടാണ് ആ അന്ധൻ ഓടക്കുഴൽ വായിക്കുന്നത്. നാദബ്രഹ്മത്തിൽ നമുക്കു ചേരുന്ന ചെന്നു ചയിക്കുന്നതായി തോന്നും. ആനന്ദത്തിന്റെ അതിരില്ലാത്ത അലയഴിയിൽ നാം കൂടുന്ന കൂടുന്ന ചയിച്ചുചേരുന്നതായി തോന്നിപ്പോകും.

അടുത്തുതന്നെ അർദ്ധനഗ്നനായ ഒരു ബാലൻ ഉദിച്ചു. കരുന്റെ മകനായിരിക്കാം. അവൻ ഗിഞ്ചറ വായിക്കുകയാണ്. അവന്റെ മുഖഭാവം കണ്ണിൽ നമുക്കു മനസ്സിലാകും, ആ പിഞ്ചു ബാലകന്റെ വിഷാദഗരിമാവ്. മററുള്ള ബാലന്മാരെപ്പോലെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകാനോ, ആനന്ദത്തിന്റെ ഒരു കൊച്ചുതരംഗംപോലെയോ ഓടിച്ചുടനീളക്കാനോ ഉള്ള അവകാശം അവൻ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് അവൻ അക്കാലത്തിൽ അന്യസയില്ലാതില്ല. ആരോടൊക്കെയോ അവൻ വിദ്വേഷമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടേന്തോ ഫലമാണാവോ!

ഉച്ചയ്ക്കു തുടങ്ങിയതാണ് ആ ഗാനാലാപം. ഇരുവരെയും കിട്ടിയ തുക അയാൾ ചെലവഴിച്ചു ജീവശക്തിയെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ എത്രയെത്ര തുച്ഛം! അഭിമുഖീകൃതമായിത്തീർന്നു. ശരീരമാകെ ഒരു ചോരനിറം വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഴുത്തിലെയും നെറ്റിയിലെയും തെന്തുകൾ വീർത്താണ് ഇരിക്കുന്നത്.

അതിനിടയ്ക്ക്, അതാ, ആ പരിഷ്കൃതമായ റസ്സാറണിലെ റേഡിയോവിൽനിന്ന് ശബ്ദശക്തികൂട്ടുമുള്ള സംഗീതം നിർദ്ദിഷ്ടം. മുളിയാന്റെ വേഷംഗാനം ആ ശബ്ദപ്രവാഹത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയി. ആക്കം അതു കേൾക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എനിക്കു നിരാശയാണിത്. സമ്പന്നൻ ഒരിടത്തു ഉപദ്രവിക്കുന്നതും കഷ്ടപ്പെടുന്നതും ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിൽ ഒരു നിതിമാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതാ, സമ്പന്നസുഖമുള്ള ഒരു യന്ത്രസാമഗ്രി—ആനിർജ്ജീവ യന്ത്രംപോലും എളിയവന്റെ നേരെ ദ്രോഹം കാണിക്കുന്നതു കണ്ടോ. ആ അപേതനായന്ത്രത്തോടും അതിനെ പ്രചർത്തനാലു കരുമായിത്തീർത്ത റസ്സാറണു മാത്രമേ അയാൾക്ക് അസാമാന്യമായ വിരോധം തോന്നി.

സ്വഭാവികമായി ആ മുളിഗാനം നില്ക്കൂ. ജീവിക്കാൻ—പോകട്ടെ,—പ്രയത്നിക്കുന്നെങ്കിലും അനുവദിക്കാത്ത നഗരത്തിലെ നാന്നു അന്തരീക്ഷത്തോട് എനിക്കുള്ളിടത്തോളം വിദ്വേഷം ആ ഗാനകര കാണുകില്ലായിരിക്കാം. അയാൾ അപ്പോഴും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ വികാരവികാസം നായതുകൊണ്ട് എന്തുപ്രയോജനമാണുള്ളത്? അഥവാ—ആ നീണ്ട കഷ്ടത നിറഞ്ഞ ജീവിതം അയാളെ ഒരു പക്ഷമതിയാക്കിത്തീർത്തിരിക്കാം.

“ശാസ്ത്രീയമായി വളരെ തെറ്റുള്ള സംഗീതത്തിൽ; താളവചിതമുള്ള യാതൊരു—ആരോ ഓരോ അഭിപ്രായം പാസ്സാക്കി. ആ കരുതൻ ശാസ്ത്രീയമായി പഠിച്ചിട്ടില്ല. പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ ഇങ്ങനെ ഒരു രുവുനീളെ നടക്കുമായിരുന്നോ? പഠിക്കാൻ സാധിക്കാതിരുന്നത് അയാളുടെ കുറവോണോ? പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ആ സംസാരം

ഗിതം എത്രമേൽ ചെയ്തായിരുന്നെന്നോ—അതും സമ്മതിക്കാം. പക്ഷെ ആ വാസനാ ബലത്തെ—ആ കലാഭിരുചിയെ—അഭിനയിക്കാതിരിക്കാൻ ആക്കണം കഴിയുക? ആ നിസ്സപന്റെ വേണുഗാനത്തെ തേൻ ശഃസ്ത്രീയനായുടെ ഭൂതക്കണ്ണടയിലൂടെ പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല, സഹൃദയത്വത്തെ അതേതു തോളും ആത്മഭാവിപ്പിക്കുന്നു, അതല്ല ആ അശിക്ഷിത സംഗീതത്തിന്റെ സ്വാഭാവും.

ആ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞയാൾ ഒന്നും കൊടുക്കാതെപോയി. ഏതാ അത്യാവശ്യത്തിനു പോകുകയാണെന്നു തോന്നാം. മറ്റു ചില മാനുഷരും അവരവരുടെ പാടു നോക്കിപ്പോയി. ആ പയ്യൻ ആ ഗിഞ്ചറും നീട്ടിക്കൊണ്ടു് ഓരോരുത്തരുടേയും മുമ്പിൽ യാചനാനിർഭരമായ നയനങ്ങളോടെ ചെന്നു. പലരും പറഞ്ഞു ചില്ലറയില്ലേന്ന്. ചിലർ ഓരോ നാണയങ്ങൾ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ജോലിക്കാരും തെങ്ങിപ്പിള്ളേരുമായിരുന്നു അധികവും.

ആ ബാലകൻ എന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു. ആദ്യം ഞാനതു കണ്ടില്ല. വിവിധ വിചാരങ്ങളാൽ എന്റെ മനസ്സു പതറുകയായിരുന്നു. “സാരേ”—അവൻ എന്നെ വിളിച്ചു. ഞാൻ നോക്കി. എന്റെ മാനുഷതയിൽ അവനു സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്ന ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ എന്റെ കൂട്ടുകാരന്മാർക്കെന്നും എന്റെ മേൽമിശ്ര എന്റെ മിശ്രാഭാത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യം മാത്രമാണെന്നും അവനറിയാമോ?

ഇളകൃത നിറഞ്ഞ മുഖഭാവത്തോടെ ഞാൻ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. “എന്റെ കൈയിലൊന്നുമില്ല.” അവൻ

അതു് വിശ്വാസമായില്ല. വീണ്ടും അവൻ എന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു. ഞാൻ എന്റെ പോക്കറു് വെളിയിലേക്കെടുത്തു കാണിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ ഏതുധരിച്ചാലും വേണ്ടില്ല. എന്റെ ആത്മാർത്ഥത അവനറിയാമെന്നേ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആ അന്ധന്റെ സുമാധുരമായ വേണുഗാനം വേണ്ടുവോളം ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു. അതിന്റെ കൂലി ഞാൻ കൊടുത്തില്ല. മനഃപൂർവ്വമല്ലെങ്കിലും ഞാൻ ആ കർത്തവ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തെറ്റുകാരനായിപ്പോയി.

എല്ലാവരും പോകുന്നതുവരെ ഞാനവിടെ കാത്തിരുന്നു. ഞാൻ ആ അന്ധനെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു. “ഞാൻ കുടുംബനുമായി നിങ്ങളുടെ സരസമായ മുഖമിതാനം കേട്ടുകൊണ്ടു് ഇവിടെ നിൽക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്. എനിക്ക് നന്നേ പിടിച്ചു. പക്ഷേ ഒന്നും താങ്കൾക്കു തരാൻ എന്റെ കൈവശം ഇല്ല. അതുകൂടി നിർബനനാണു ഞാൻ. മറ്റൊരന്തിനേക്കാളും ഒരു സാധുസാഹിത്യകാരനായ ഞാൻ, ആത്മാർത്ഥതയെ വിചമയിക്കുന്നു. നിങ്ങളും ഞാനും ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ തുല്യപുരുഷന്മാരും തുല്യപരമാവരും ആണു്. നമ്മെ രണ്ടു പേരെയും പോറ്റാൻ സമദായത്തിനു കടമയുണ്ടെന്ന് അതു് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ആ കടമയുടെ മുമ്പിൽ അതു കണ്ണടച്ചുകളയുന്നു.”

ആ അന്ധൻ കണ്ണമിഴിച്ചു; ആ മുഖം വികസിച്ചു. വായു് പൊളിച്ചു. ഒന്നും പറയാൻ അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

നിറഞ്ഞ സമാതാപത്തോടെ വീണ്ടും ഞാൻ പറഞ്ഞു “നിങ്ങളെ ഞാൻ അഭിനയിക്കുന്നു. ആ അഭിനയനംകൊണ്ടു് ഒരു കണ്ണുകാശിന്റെ പ്രയോജനംപോലുമില്ലെ

ന്നു എനിക്ക് റിയം. എങ്കിലും എനിക്ക് അതേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ."

എന്റെ സ്വപ്നത്തിലുള്ള ആത്മാർത്ഥത അയാൾക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എന്റെ മുഖത്തു് വെളിപ്പെടുന്ന ആത്മാർത്ഥത കാണാനായിരിക്കാം, അയാൾ തുറിച്ചു തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇത്രയും സ്നേഹമയമായ വാക്കുകൾ അയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടായിരിക്കാം കേൾക്കുക. ആ നോട്ടം കണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയം അനുകമ്പാകലമായി. അഭിലാഷാനുസൃതം ഉപയോഗക്ഷമമല്ലാത്ത ആ രണ്ടു കണ്ണുകൾ കൊണ്ടു് എന്താണൊരു പ്രയാസനാ?

തെങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കറേണത്തെയും നിശബ്ദത പാലിച്ചു. അപ്പോഴും തെങ്ങുകളുടെ ദീനത നിറഞ്ഞ ഹൃദയങ്ങൾ പരസ്പരം അസാമാന്യമായ വാഗ്മിത്വത്തോടെ രോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി. ആ അന്ധൻ അയാളുടെ പാത്രത്തിൽനിന്നു രണ്ടുമൂന്നു നാണുക്കളെടുത്തു എനിക്ക് നീട്ടി. ആ കൈ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടത്തെ രംഗം എന്റെ സ്മരണാഭസ്യലത്തിൽ പൊട്ടുന്നതെ പൊങ്ങിവന്നു. സാമ്പത്തികമായി ദരിദ്രനെന്നിലും ത്യാഗകുബ്ധനായ ആ അന്ധനോടു് എനിക്ക് അളവറ വെറ്റുമാനം തോന്നി. ഞാൻ പറഞ്ഞു: "സുപി

കരിക്കുന്നതിനു വിഷമമുണ്ടായിട്ടില്ല. പറയത്തക്ക ആവശ്യമൊന്നും തൽക്കാലമില്ല. ക്ഷമിക്കണം.....ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു കഥ ഏഴുതാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ദയനീയമായ ജീവിത യാത്രനകാള-പരജയത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ പ്രയാസത്തെ—ഞാൻ എന്നാലാവുംവിധം ആ കഥയിൽ ചിത്രീകരിക്കും. നിങ്ങളുടെ നേരെ അവഗണനയും അവജ്ഞയും മാത്രം സൂക്ഷിക്കുന്ന സമുദായത്തിന്റെ നേരേയുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരിക്കും ആ കഥ."

ആ അന്ധനു് അതിലും വലിയ ചാരിതാർത്ഥ്യമൊന്നും കണ്ടില്ല.

ഞാൻ തുടന്നു: "ഈ വേണവും എന്റെ പേനയും ലോകത്തിൽ ആവശ്യമാണ്. നമ്മെ അതിൽ ഭട്ടം വേണ്ട. ലോകത്തിന്റെ പല വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൊന്നാണതു്; ലോകത്തിന്റെ അനവധി കൃതഘ്നതകളിലൊന്നാണതു്."

എനിക്ക് ധൃതിയുണ്ടായിരുന്നു: "ഞാൻ പോകട്ടെ; നമസ്കാരം!"—

അപ്പോഴും ആ അന്ധന്റെ മുഖം വികസിച്ചതെന്നായിരുന്നു. ആ കൂപ്പുകൈ അതേ നിലയിൽത്തന്നെയിരുന്നു.

ജവാഹർ ന്യൂക്സ് സ്റ്റാൾ

നങ്ങളാർക്കുള്ളങ്ങര,

മുട്ട A. O.

ഫരിപ്പാടു് P. O.

അഖില തിരുവിതാംകൂർസംഘം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ

ഗ്രന്ഥങ്ങളും വില്പനക്കു തയ്യാർ.

ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു പ്രത്യേകം ആനുകൂല്യങ്ങൾ!

കെ. എൽ. ഗോവിന്ദൻനായർ,
(പ്രൊപ്പ്രൈറ്റർ)

ഒരു ഇൻഡ്യൻ പത്രാധിപരെപ്പറ്റി

കെ. പുനത്ത്

സി. എച്ച്. വി. പതി

ഹേറ്റിംഗ്സ് പുനത്ത്! അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹനീയ ജീവിതവും മരണത്തിന്റെ യവനികയ്ക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി! ബോംബെയിലെ ഒരു തെരുവിൽ വെച്ചാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചുവീണത്. ഇദ്ദേഹത്തോടു പല കാലങ്ങളിലും സമാനനായ സി. വൈ. ചിന്താമണിയെപ്പോലെ സ്വന്ത പരിശ്രമം കൊണ്ട് ഉന്നത പദവിയിലെത്തിച്ചെന്ന് ഒരാളായിരുന്നു ഇദ്ദേഹവും. ഗുണ്ടർ ഡിസ്ക് റിപ്പോർട്ടറുള്ള ചിരമുഖനായ ഒരു ദേശത്തെയും ഒരു ദേശികയെയും ബോംബെയിൽ ഇദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയതിനുശേഷം ബോംബേ പ്ലാസ്റ്റിക് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ ഇദ്ദേഹം പോയി. പാരമ്പര്യമായ മി. നാഗേശ്വരൻ അവിടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന പരീക്ഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പുനത്തും ഈ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ പങ്കെടുത്തു. പിന്നീട് നാഗേശ്വരൻ ആസ്ഥാനപത്രിക തുടങ്ങിയ

പ്പോൾ പുനത്തും അതിന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തകനായിരുന്നു. ഏറെക്കാലമായിരുന്ന പ്രസ്തുത പത്രിക മറ്റാരിലേയ്ക്ക് മാറിപ്പോയി. ആസ്ഥാനപത്രികയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിഭാഗത്തിന്റെ സകല മുതലുകളും പുനത്തായിരുന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തെ 'ഹ്യൂമാനിറ്റി' (Humanity) എന്ന പേരിൽ ഒരു വാരിക തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ബ്രഹ്മസമാജം പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം, ഈ വാരികയിലെ ചില ലേഖനങ്ങൾ പ്രൊഫസർ റി. എൽ. വാസ്വാണിയുടെ ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആകർഷിക്കുകയും, അദ്ദേഹം പുനത്തായെ ധാരാളം പ്രശംസിക്കുകയുമുണ്ടായി.

1918-ൽ ഉന്മേഷശാലിയായ ഈയുവാവ് സിൻഡിക്കേറ്റ് പോയി. കറേക്കുലത്തെയ്ക്ക് 'ന്യൂടൈംസിന്റെ' (New Times) പത്രാധിപരായി അദ്ദേഹം ജോലിനേരക്കി. (ഇപ്പോൾ ഈ പത്രം ഇല്ല.) 1919-ൽ അദ്ദേഹം 'സിൻഡ്' ഒബ്സർവർ' (Sind Observer) എന്ന ഒരു വാരികയിലേയ്ക്കു മാറി. ഏറെക്കാലമായിരുന്ന സിൻഡ് ഒബ്സർവർ ഒരു ദിനപ്പത്രമായി പ്രസിദ്ധീകരണം ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹമായിരുന്നു അതിന്റെ ആദ്യത്തെ പത്രാധിപർ. അനന്തരത്ത് 1947 ൽ വാസനംവരെ, സിൻഡിലെ ഒന്നാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് ദിനപ്പത്രത്തിന്റെ അധിപരായി അദ്ദേഹം പരിവർത്തിതനായി. സിൻഡിന്റെ സിറകളിൽ കൂടി ചുറ്റുമുള്ള നവരംഗം പ്രവഹിപ്പിച്ചു, അധഃപതനത്തിൽ ആണ്ടുകിടന്ന തദ്ദേശവാസികളെ ഉണർത്തി ഉയർത്തി. യുണൈറ്റഡ് പ്രോവിൻസിൽ ചിന്താമണിക്ക് ലഭിച്ച ഉന്നത പദവിതന്നെ സിൻഡിൽ പുനത്തായ്ക്കു ലഭിച്ചു.

സിൻഡ് ഒബ്സർവറിന്റെ പത്രാധിപരായിത്തീർന്നിരുന്നു, പതിനഞ്ചുകൊല്ലം

കാലം അദ്ദേഹവുമായി സമ്മേളിക്കാനും അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തറിയാനും ഉള്ള സുവർണ്ണ വസരം എന്നിങ്ങനെ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഒരു സ്ത്രീ നിന്റെ അപ്പുറവും ഇപ്പുറവും ഇരുന്നാണ് ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ടൈപ്പൈറ്റിന്റെ അരികിലിരുന്ന് അന്ധനായ വളരെ ധൃതിയിലിരുന്ന ജോലിചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ആരും ശ്രദ്ധിച്ചുപോകും. രണ്ടായിരം വാക്കുകളാണ് അദ്ദേഹം കടലാസിൽ അടിച്ചു തള്ളുന്നത്. സിൻഡ് നി വാ സി കൾ അദ്ദേഹത്തെ ജീവൻ തുല്യം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എന്തെങ്കിലും സ്വീകരിച്ചുനഷ്ടിക്കാൻ അവർ മടിച്ചിരുന്നില്ല. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ അവകാശസ്വഭാവത്തിനും അവകാശസംരക്ഷണത്തിനുമായിട്ടെങ്കിലും എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കാൻ അദ്ദേഹം സദാസന്നദ്ധനായിരുന്നു. അപ്പോൾപ്പിന്നെ, അവർ അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഖുശ്ശാനും നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ മാത്രം പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുകയിൽ, അതിലൂടെ തൃപ്തിപ്പെടാൻ സാധിക്കുമോ?

അദ്ദേഹത്തിന് അസാമാന്യമായ ചൊക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു ആകാശമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. നീതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങേ അറുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പക്ഷത്തായി പരിപാലിച്ചുപോന്ന അദ്ദേഹത്തെ ശത്രുക്കളും മിത്രങ്ങളും ഒരുപോലെ മാനിച്ചുപോന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വ്യക്തിയെപ്പറ്റി നാം കാണുക. അനേകം വ്യക്തികളെയായിരിക്കാം. ഹൃദ്യനായ ഒരു ആതിഥേയൻ, ഫലിതങ്ങളും ഹാസ്യങ്ങളും പറഞ്ഞു നമ്മെ രസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമസുഹൃത്തു, സമർത്ഥനായ ഒരു സാഹിത്യചിന്തകൻ, സുവിശദവും സുസൂക്ഷ്മവും ആയ പാണ്ഡിത്യവും അവി

ശ്രമമായ വായനാശീലവുമുള്ള ഒരൊന്നും കിട ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥി, സ്വാതന്ത്ര്യരഷ്ട്രനായും പരിഹാസപരമായവുമുള്ള ഒരു ലേഖകൻ—അങ്ങനെ അനേകം വ്യക്തികളുടെ ഒരു സമാഹാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹം!

യുവലോകത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളും ആശയങ്ങളും സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടും വിസമ്മതമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതേ, അദ്ദേഹം വിശാലഹൃദയനായിരുന്നു. സ്വാധീതവാദങ്ങളെ എതിർക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് യേശുവും ഭാഷാവിജ്ഞാണുമായിരുന്നു. എന്തുപ്രശ്നത്തെയും അപഗ്രഥിച്ച് യുക്തിസഹങ്ങളായ നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേരാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ രചകളുക്കി സമ്മതിച്ചു കൊടുത്തു. വികാരവിജ്ഞാനോന്മുഖനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ നിശിതവും സുദൃഢവുമായിരിക്കും. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്ത ആദരണീയവുമായിരുന്നു.

നിർഭയത്വത്തിന്റെ ഒരു മുതിർന്നതരമായിരുന്നു അദ്ദേഹം! പാകിസ്താൻ വാദത്തെ അദ്ദേഹംകൊണ്ടു പിടിച്ചു എതിർക്കുകയും ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. കൊന്നുകളയുമെന്ന ഭീഷണികളടങ്ങിയ ആയിരമായിരം കത്തുകൾ സിൻഡ് മുസ്ലിംങ്ങളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് കൈമാറുകയുണ്ടായി. അവയെല്ലാം അവിടുത്തെ അവിടുത്തെ അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചു. ഒരു സവാരിമെല്ലെ, മിലിട്ടറി ഗുണ്ടാകൾ അദ്ദേഹത്തെ നേരിടുകയുണ്ടായി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലാനായി കത്തികൾ ഓക്കി. പുന്നയ്ക്കു അവരെ നിരായുധരാക്കിയതിനുശേഷം അവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഴംസ് ആ ഗുണ്ടാകൾ കൈവശപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു.

ഏറെക്കുറെയായി സിൻഡ് ഓഫ് സർവ്വീസ് ഉടമസ്ഥൻ കരാറുകാരനായ ഒരു പാഴ്സി ആയിരുന്നു. 1937-ൽ പബ്ലിക് റെഫ് സിൻഡ് പട്ടണം സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അതൊരു വാർത്തയും പത്രത്തിൽ ചേർത്തു പോകരുതെന്ന് പത്രമുടമലാളി എന്നതായോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. എന്നാൽ പിറ്റേ ദിവസത്തെ പത്രത്തിലെ ഇരുപത്തു കോളങ്ങളിലും ചേർത്തിരുന്നത് റെഫ് സിൻഡ് പ്രസംഗങ്ങളായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് പത്രമുടമസ്ഥൻ മനസ്സിലാക്കുക എന്നതാണെന്ന് ആദ്യത്തെ പുല്ലാക്കിത്തള്ളിയെന്ന്. ഡയറക്ടർ ബോർഡിന്റെ ഒരു വിശേഷാൽ സമ്മേളനം ഉടൻതന്നെ കൂടുകയും പുനതായെ ഡിസ്സിമിസ്സ് ചെയ്യുകയുണ്ടായു്. അദ്ദേഹത്തിനു തെല്ലം കൂസലുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ഒരു പത്രം ഉടൻതന്നെ സമാരംഭിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കണമെന്നുള്ള അഭ്യർത്ഥനയോടുകൂടി അദ്ദേഹം ചില ഹിന്ദുസ്താനിയിൽ സമീപിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പറയട്ടെ, ആ പാഴ്സി തന്റെ പത്രം ചില ഹിന്ദുക്കൾക്കായി വിൽക്കുകയും വീണ്ടും പുനതായെന്ന അതിന്റെ പത്രാധിപരായി നിയുക്തനാകുകയും ചെയ്തു.

പുനതായുടെ നയ പരിപാടികളിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്താൻ നിർബന്ധിക്കണമെന്ന് സിൻഡ് ഓഫ് സർവ്വീസിന്റെ ഡയറക്ടർമാരോട് സിൻഡ് മന്ത്രിമാർ ആജ്ഞാപിച്ചു. പക്ഷേ പുനതായ ആ ആജ്ഞ കളുടേയും നിർബന്ധങ്ങളുടേയും മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചില്ല. വേഷ്യത്തുകയെ നേടി ഓൻതക്ക ഡെയറും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

ഓട്ടോ, ട്രാക്ടറുകളുടെ പരിവർത്തനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു,

ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ ആയിരുന്ന എല്ലാ ഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. കരാറ്റിലെ സാമൂഹിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വെച്ച് സുവിഖ്യാതയായിത്തീർന്ന ഡാക്ടർ കെ. താരാവായിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ. (അവർ ഒരു വിശേഷമായ ഡാക്ടറായിരുന്നു.) കരാറ്റിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒരു മനോഹര മന്ദിരം പണികഴിപ്പിച്ച് അതിന് പുനതായ പൂരം എന്ന നാമകരണം ചെയ്തു. ജോലി അതിരുകളിലായിരുന്ന ഒരു ബാങ്കും ഒരു സ്കൂളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. എല്ലാ ആഴ്ചയിലും അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മചര്യമാർഗ്ഗത്തിന് സന്നിഹിതനാകുമായിരുന്നു. അഞ്ചുകുടുംബങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് ദാർ ഭാഗ്യത്തിന്റെ കവിതകൾ ആ ജീവിതത്തിലേക്ക് റീഷൂട്ടുചെയ്തത്. ഇന്ത്യൻ എയർലൈൻസിലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനീയസന്താനം പഞ്ചാബിൽ വെച്ച് ഒരു അപകടത്തിൽപ്പെട്ട് ഉമ്മറേണമെന്നു. ആ കുടുംബം ആരെ നട്ടുണ്ടാക്കിയില്ല. ഒരു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരുമകൻ ഒരു അപകടത്തിൽപ്പെട്ടു മരിച്ചത്. ഈ തികതരങ്ങളായ അനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ മടിയനാക്കിയില്ല. ഒരു കാര്യം ശരിയാണ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസന്നമായ മുഖത്തു് ഒരു മങ്ങലും വ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1947 ഒക്ടോബറിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമ സന്താനം കാവേരി നദിയിൽ കുളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട് മരിച്ചുവെന്നു. അയാളുടെ പത്തുവയസ്സുള്ള മകനും അപ്പോൾതന്നെ മരിച്ചുപോയി. കത്തി മറുപടിയില്ലാത്ത അതേ ചാട്ടിൽത്തന്നെ യായിരിക്കുമല്ലോ വീണ്ടും വീണ്ടും നിയമിതത്തിന്റെ നിർഭയമായ കരളുകൊണ്ടു കത്തുക!! പക്ഷേ മനുഷ്യശക്തിക്കതീതമായ ആ ദൈവികശക്തിയിലുള്ള പുനതായുടെ

വിശ്വാസത്തിനു യാതൊരു ശൈലിയും സംഭവിച്ചില്ല.

നവമ്പർ അവസാനം സിൻഡ്ഗേജ് റ്റു് ഒരു ആർഡർ പുറപ്പെടുവിച്ചു. സിൻഡ് ബോർഡറിൽ പ്രസിഡൻ്റ് കിടന്ന മുഖപ്രസംഗങ്ങളും മറ്റു ലേഖനങ്ങളും വാർത്തകളും തലവാചകങ്ങളുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ അധികൃതരെ കാണിച്ചു് അനുചരം വാങ്ങിയിരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു ആ ആർഡർ. പുനശ്ച തുടർച്ചയും തന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ നടക്കുന്ന പത്രത്തിന്റെയും അഭിമാനം ബലികഴിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അദ്ദേഹം രാജിവെച്ചു.

കറുപ്പിയിലുള്ള മനോഹരമായ മന്ദിരങ്ങളും മറ്റും വിവരമിനുശേഷം അദ്ദേഹം ബാംഗ്ലൂരിൽ ഒരു നല്ല വീടു പണിയിച്ചു് അവിടെ താമസമാക്കി. അറുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലും, ഏതെങ്കിലും ജോലിപെയ്യാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് അസാധ്യമായിരുന്നു. തെങ്ങൾ തമ്മിൽ പിന്നെ ഉട്ടാക്കുമണ്ടിളും ബോംബെയിലുപയു കണ്ടുമുട്ടുകയുണ്ടായി. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഭിന്നപത്രം ഉടങ്ങാനുള്ള ആദ്യവശം അദ്ദേഹത്തിനു ചില റെയറണമായിരുന്നില്ല. അഖിലേന്ത്യാ പത്രാധിപസമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു ഞാൻ അവസാനമായി അദ്ദേഹത്തെ കാണുക. ആരറിഞ്ഞു അവസാന സന്ദർശനമായിരുന്നു അതെന്നു്!!

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശീയദർശങ്ങൾ നിർമ്മാധങ്ങളായിരുന്നു. പണ്ഡിറ്റ്നെന്റ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തിപരമായി അന്വേഷിക്കുക പതിവായിരുന്നു. പത്രാധിപസമ്മേളനങ്ങളിലെ ഒരു പ്രധാന അംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മാതൃമല്ല, സ്റ്റാൻഡിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗവും കൂടിയായിരുന്നു.

കലശേഖരൻ

★

പി. ജി. നമ്പൂതിരി (ശിരോമണി)

(തുടർച്ച)

ഒന്നാമത്തെ കലശലപ്പൈതൃകം

“ദി.ദി.ന്റെ ശേഷം ബ്രാഹ്മണർ പരദേശത്തുപെന്ന് (17) കലശലപ്പൈതൃകമാളേക്ട്രിക്കൊണ്ടുപോയവാരം മഹാഭാരതഭൂമിയിലായിരുന്ന വാസുദേവഭട്ടരിപ്പൈതൃകമാളേക്ട്രിക് വെച്ചുമാറി വെച്ചുമാറി അന്യനും കൊടുത്തു. അപ്പൈതൃകം മുക്തികരായത്തിൽ ചിത്രകൂടത്തിൽ ഏറ്റന്നുള്ളിയിരിക്കുകയുംപെട്ടു്. എന്നു കേരളചരിതത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും കേരളം ഭരിച്ച ഒന്നാമത്തെ കലശലപ്പൈതൃകം ചെമ്മാൻ ചെമ്മാറും മുമ്പുള്ള ഈ ചെമ്മാളാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു.

നികത്താനാവാത്ത ഒരു നഷ്ടമാണ് പുനശ്ചയും മരണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനായ മി. രാമറാവുവും ഭാര്യയും രണ്ടുപെൺമക്കളുമാത്രമായ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളി

(തജ്ജ്ജ ഡി. കെ.)

റിപ്പബ്ലിക്കിൽ നിന്ന്

രണ്ടാമത്തെ കലശേഖരപ്പെരുമാൾ

“അതിന്റെശേഷം ചേരമാൻ പെരുമാൾ ഏഴുന്നൂറ്റമ്പാൾ ആയുർവൃദ്ധനായി ഒരു ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയേകൂടിക്കൊണ്ടുപോന്നു ബ്രാഹ്മണനേക്കൊണ്ടു വിവാഹം കഴിച്ചു. ചുരുക്കം അതിൽ ജ്യേഷ്ഠനെ കലശേഖരപ്പെരുമാൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ചിത്രകൂടത്തിൽ ചാഴുവാൻ കല്പിച്ചു കിരീടപതിയെന്നും കല്പിച്ചു വാഴിച്ചു. കല്പിച്ചു പിന്നെ അൻപത്തിരുകാരും നാട്ടും വളരെ പുരുഷാരത്തേയും കല്പിച്ചു. അതു ഇങ്ങനെ കല്പിക്കാൻ കാരണം കലശേഖരപ്പെരുമാൾ ആയുർക്ഷത്രിയനല്ലോ ആകുന്നത്. അപ്പോൾ ചിത്രകൂടത്തിൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു കൊണ്ടു ആയുർക്ഷത്രിയത്തേന്നെ ചിത്രകൂടത്തിൽവെച്ചു വാഴിക്കുന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണർ ചേരമാൻ പെരുമാളോടുകൂടി കല്പിച്ചതിന്റെശേഷം പെരുമാളുടെ തിരുമനസ്സിലും അപ്പോഴത്തെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടാകുന്നത്.” ഇതും കേരളചരിതത്തിലെ ഒരുഭാഗമാകുന്നു. ഈ ഭാഗംകൊണ്ടു ചേരമാൻപെരുമാൾ കേരളഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചുപോകുന്ന സമയം ആ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയിൽബ്രാഹ്മണനിൽനിന്നും സംഭവിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷത്രിയനേ “കലശേഖരപ്പെരുമാൾ” എന്ന പേരിൽ പെരുമാളായി വാഴിച്ചുവെന്നും അതിന്നു കാരണം ആദ്യത്തെ കലശേഖരപ്പെരുമാളിൽ ബ്രാഹ്മണക്കും ചേരമാൻ പെരുമാളിന്നും ഉണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനമാണെന്നും മറ്റൊന്നും ഇവിടെ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം. ഒന്നാമത്തെ കലശേഖരപ്പെരുമാൾ മുതൽ ഇന്നുവരെ “കലശേഖരപ്പെരുമാൾ” എന്ന പുരുഷനാമം കേരളത്തിൽ തുടർന്നു നില്ക്കുന്നുപോന്നിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ശ്രീചിത്രാവതാരം മഹാഭാരതപുതിയമനസ്സിലേക്കു് ആ പേർ ഉണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു്

തപതീസംവരണാദികർത്താവായ കലശേഖരൻ കേരളത്തിലെ വ്യവസ്ഥാപിതപ്പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കാലത്തു് ഉള്ള ഒരു പെരുമാൾ ആകണമെന്നില്ല.

തപതീസംവരണാദികർത്താവായ കലശേഖരൻ

തപതീസംവരണാദികർത്താവായ കലശേഖരൻ കാ, ലേ, മ. എന്ന ശകവർഷത്തിൽ—809 ക്രി: വർഷത്തിൽ—ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നുമു് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം രണ്ടാമത്തെ കലശേഖരപ്പെരുമാളുടെ പിൻഗാമിമാരിൽ ഒരാൾ ആയിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ “അവനുള്ള നാലു ഗ്രാമത്തിൽ വേദബ്രാഹ്മണരേയും ആനന്ദിപ്പിച്ചു” അവരുടെ അനുഗ്രഹത്തോടും ചേരമാൻ പെരുമാൾ തിരുനാവായി മണ്ണുപ്പാത്തുനിന്നു് തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേഴുന്നൂറ്റി തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിന്നു വേദക്കാരെ കപ്പൽ കരയ്ക്കുത്തിച്ചു തിരുവഞ്ചിമുഖത്തു നിന്നും ചേരനക്കരമായി ചേരമാൻപെരുമാൾ അശ്വവിന്ദു (മക്കത്തേക്കു്) ഏഴുന്നൂറ്റുകയും ചെയ്തു. “ചേരമാൻ ദേശ: പ്രാപ്യ” എന്നു കവി” എന്നു കേരളചരിതത്തിൽനിന്നും കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണപുത്രനായ കലശേഖരപ്പെരുമാളെ വാഴിച്ചു ചേരമാൻപെരുമാൾ മക്കത്തേക്കു പോയതും “ചേരമാൻ ദേശ: പ്രാപ്യ:” എന്നു കവിദിനത്തിന്നു്—1258526-മുഖ്യമായ ക്രി: വ: 645-ൽ ആണെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ക്രി: വ: 809-ൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കവി കലശേഖരൻ രണ്ടാം കലശേഖരപ്പെരുമാൾക്കുശേഷമുള്ള ആളായിരിക്കണമല്ലോ.

മഹമ്മദിയമതം ക്രി: വ: ആറാംശതകത്തിൽ ഉണ്ടായി, അതും ഉണ്ടായകാലത്തു് വളരെ ആളുകളെ ആകർഷിച്ച ഒരു മതമാ

ണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ക്രി: വ: ഏഴാംശതകത്തിൽ പല ഗുണങ്ങളും ഉള്ളതായി തോന്നിയിരുന്ന മഹമ്മദീയ മതത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായ ചേരമാൻപെരുമാൾ മക്കത്തെയും പോയതായി പറയുന്നതും യുക്തമായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടും കേരളചരിത്രപ്രകാരം ചേരമാൻപെരുമാൾ അശ്ശൂരിനോട് പായതുവരെ കേരളത്തിൽ പെരുമാൾ വാഴ്ച ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വന്നുകൂടുന്നു. അങ്ങനെയും എങ്ങിനെയിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല. കേരളത്തിൽ അനേകം കലശലവരപ്പെരുമാക്കന്മാർ ക്രമാതീതമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് കവി കലശലവരൻ ക്രി: വ: 800-ൽ ജീവിച്ചിരുന്നിരുന്ന ആളാണെന്നു പറയുന്നതിന് യാതൊരു വിരോധവും ഇല്ല.

ഇവിടെ ഒരു ശങ്ക ഉണ്ടാകാം:-17-ാം പെരുമാളായ കലശലവരപ്പെരുമാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയപ്പോൾ മഹാഭാരത ഭട്ടതിരിയാകുന്ന വാസുദേവഭട്ടേരി പെരുമാളെക്കണ്ടു ബഹുമാനിച്ചു പെരുമാൾക്ക് അനുഗ്രഹം കൊടുത്തു എന്ന് കേരളചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവല്ലോ. കവി കലശലവരനാകട്ടെ യുധിഷ്ഠിര വിജയം കിട്ടിയവായ വാസുദേവ ഭട്ടതിരിയുടെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മനായ രവിയുടെയും, ഗുരുവായ പരമേശ്വരന്റെയും സമകാലികനാണെന്ന് താഴെ ചേർക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ട് തെളിയുന്നു. അപ്പോൾ വാസുദേവഭട്ടതിരിയുടെ സമകാലികനായ കലശലവരപ്പെരുമാൾ ഒന്നാമത്തെ കലശലവരപ്പെരുമാളായതുകൊണ്ട് ഒന്നാമത്തെ കലശലവരപ്പെരുമാളല്ലാതെ തപതീസംവരണാദികത്താവ് മറ്റൊരു കലശലവരനാകുന്നതെങ്ങനെ എന്നതാണ് ഈ ശങ്ക. വാസുദേവഭട്ടതിരി മുതലായവർ കലശലവര സമകാലികരാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് പ്രമാണം താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

‘അസ്തിസഗജരാജ ഗതിരാജവരം-
 യേന ഗതശ്ശുഗജരാജഗതി
 ഭൂഷണമധികം കവയസ്സുവതി
 ജനം തദീയ മധികം കവയ
 തരവോളിത്തായാ സമാന ഫലദായി-
 നി ച ഭൂരിമദായാ
 സവിനയ ശോഭാജനതാ യദ്രാജ്യ യസ്യ
 ഭൂധീയശോഭാജനതാ
 തസ്യപവസ്യധാമവതഃ കാലേകലശേ-
 ഖസ്യവസ്യധാമവതഃ
 വേദാനാമധ്യായി ഭാരതഗുരുഭവ-
 ഭാദിനാമധ്യായി
 യം പ്രാപമാമാത്മം ദേവീചഗിരം
 പുരാണപരമാമാത്മം
 യമനുസേനോദാത്തം പരമേശ്വരമുപ-
 ദിശന്തിസന്തോദാത്തം
 ജ്ഞാനസമഗ്രഗ്രാമേയം നിവസന്തം-
 വിപ്രസന്തമഗ്രാമേയം
 തിഖകം ഭൂവാവാഹുതുസ്താത്മിഷുഭന്ത-
 ഭൂതിഭൂമാമ്മാഹു:
 സമജനികശ്ചിത്തസ്യ പ്രവണ: ശിഷ്യോ-
 ശിഷ്യാനുവർത്തകശ്ചിത്തസ്യ
 കാവ്യാനാമാലോകേ പദ്യവയസേ-
 വാസുദേവനാമാലോകേ.

എന്ന യുധിഷ്ഠിരവിജയത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്തിൽനിന്നും വാസുദേവഭട്ടതിരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായ പരമേശ്വരനും കലശലവരസമകാലികന്മാരാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

‘ശ്രീപുരോഹനസംജ്ഞം കാവ്യമേത-
 ഛിധാതുര
 കവിമഹാവിസുന്ദാസുദേവാഭിധാന:
 നിരപചലചിതേനസ്വച്ഛമീശാന-
 സഞ്ജ്ഞം
 നതജനഹിതദാതം നൌമിവിഷ്ണു-
 തീഭിരുദ്

എന്നൊരു പുരോഹിതന്റെ അടുത്ത പട്ടണത്തിൽ താൻ രവിയുടെ പുത്രനാണെന്നു വാസുദേവ ഭട്ടതിരി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ആ രവി തന്റെ മിത്രമാണെന്ന് കലശലാൽ തന്റെ മകനാലായുടെ ഭട്ടവിലെ പട്ടണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ പട്ടണം ഇതാണ്—

യസ്യ പ്രയേ ശ്രുതിധരേ രവീലോക-
 വീരേ
 മിത്രേ ദീപ്ത വാപാരശാലാലഭ്യതാം
 തേനാം ബുദ്ധാക്ഷി പരണാംബുജ
 വിരൂപഭേന
 രാജനാകൃതാകൃതിയിം കലശലാലഭേന

ഈ ശങ്കരൻ ഇതാണ് സമാധാനം. ഒന്നാം കലശലാലഭ്യതാലോകം അനുഗ്രഹം കൊടുത്ത വാസുദേവ ഭട്ടതിരി, യുധിഷ്ഠിര വീജയാദികന്താവായ വാസുദേവ ഭട്ടതിരിയുടെ പൂർവ്വികന്മാരിൽ ഒരാൾ ആയിരിക്കണം. വൈതാലം ക്രൈസ്തവീയ ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കലശലാലാൽ സമകാലികനായ വാസുദേവ ഭട്ടതിരി അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ഭിന്നനായതുകൊണ്ട് ഈ വാസുദേവ ഭട്ടതിരിയുടെ സമകാലികനായ തപതീ സംവരണാദികന്താപ് ഒന്നാം കലശലാൽ അല്ല.

തപതീസംവരണം

സംവരണൻ എന്ന ഒരു രാജാവ് സൂത്രപുത്രിയായ തപതിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് തപതിയിൽ ഉണ്ടായ പുത്രനാണ് കൗവേന്ദരുടെ വംശപ്രതിഷ്ഠാപകനായ കരു. ഈ കഥ മഹാഭാരതത്തിൽ ഉള്ളതാണ്. ശ്രംഗാരം, വീരം, കരുണം, അത്ഭുതം, ഹാസ്യം, യോനകം, വീര്യം, രൗദ്രം, ശാന്തം ഈ ഐതര്യ സെഷ്ടം വരത്തക്ക വിധത്തിൽ കഥയെ വേണ്ടവിധ

ത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ച് ആദ്യ അങ്കങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു ഒന്നാമതും നാടകത്തിൽ കലശലാൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നാടകമാണ് തപതീസംവരണം.

ഈ അത്യന്തമായ ഈ നാടകത്തേപ്പറ്റി കൂടുതൽ നിരൂപണം ചെയ്ത കാണിയ്ക്കുവാൻ ഈ ചെറിയ ലേഖനത്തിൽ സൗകര്യമില്ല. അതുകൊണ്ട് കലശലാൽ അകവും പുറവും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപകരിയ്ക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾമാത്രം എടുത്തു കാണിച്ച് ഒരു ചെറിയ നിരൂപണം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

തപതീസംവരണ പ്രാരംഭം.

“(നാമ്പുനേ തതഃ പ്രവീശതി സുത്രധാരഃ) സുത്രധാരഃ—

ലക്ഷ്മീർഘഞ്ജലചലേന സുധയാദനം
 മദ മദമനാ
 സോദയേണ ചകൗസ്താഭേന ശകലേനേ-
 നോർല്ലലാഭാത്മനാ
 പാണിസ്പർശവിധാവമീഭിമി-
 തൈന്നീതവ ദാതുവിഭോ
 രാഖംബ്യാജ് ഗമയോക്ഷിജസ്യഭവതാം-
 കാമപ്രസൂഃ കല്പതാം”

ഇത് നാദിശ്ലോകമാണ്. ഈ ഒരൊറ്റ പട്ടംകൊണ്ടുതന്നെ കലശലാൽ ഏറ്റവും മികച്ച ഒരു വിഷ്ണുഭക്തനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. തപതീ സംവരണത്തിലേയും സുത്രധാനും ജയത്തിലേയും നാദിശ്ലോകത്തിന്റെ ആദിയിൽ കലശലാൽ മംഗളരൂപമായ ലക്ഷ്മീശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് കലശലാൽ നാടകത്തിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേകതയാകുന്നു “സോദയേണ ചകൗസ്താഭേന” എന്ന പ്രയോഗമായിരിക്കാം കലശലാൽ കൗസ്താഭത്തിന്റെ അവതാരമാണെന്നു പറയുന്നതിന് വൈഷ്ണവന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

“(വിചിന്ത്യ) അഖം പ്രവീണ്ണഭേണ . അ
ധുനാതനമദ്യഭയ പ്രമോദാതിഭാരം ആത്മ
കടംബിനൈ സവിജോമി (പരിക്രമ്യ നേ
പമുദാഭിമുഖമവലോക്യ) ആത്മോ/ ഇതസ്സാ
വൽ (പ്രവീശ്യ) നദീ-ആത്മ! ഇയമസ്മി.

സുതധാര:-ആദ്യംകൊണ്ട് മിശ്രൈരജ്ഞാതം:
യഥാ-ഭവതാരാവൽ അപ്യർപ്പ്സ്മിന്നാഭി
രാജകഥാസനാമേതപതിസംവരണ നാ
മ്നിനാഭകേ നവസോനി പ്രയോഗാമൃതാ
ന്തരാണി വയം പായയിതവ്യം ഇതി.

നദീ:-ആത്മ! തുദക, കാളിദാസ, ഹർഷ,
ദണ്ഡി, പ്രമുഖാണാം മഹാകവി നാമ
സ്മൃതമസ്യ കന്യ കവേരിദം നിബന്ധനം.
യേനാത്മചിത്രാണാമേതാവൽ കൌതുകം വ
ർദ്ധയതി.

സുതധാര:-ആത്മ! മാ മൈവം യസ്യവ
രമഹംസപാദപങ്കജനവംസപദമ പ
വിതീകൃത മകുടതടസ്വവസ്യധാവിശ്വധ
ധനായംസ്യകാര മിഹിരായമാണ കരകമല
സ്യമുഖകമലാദഗമൽ ആശ്ചര്യമഞ്ജരികഥാ
മധുരവ: അപിച-

ഉത്തരഗഃഖോണമുതകന്ധരമുന്നതാംസ-
മംസംവലംബിമണികണ്ഠികകണ്ഠപാശം
ആജാനലംബിഭജമഞ്ജരിതകാഞ്ചനാഭ-
മായാമി യസ്യവ പുരന്തിഹരം
പ്രജാനം

തസ്യരാജ്ഞ: കേരളകലപുഡാമണേമം-
ഹോദയപുരപരമേശ്വരസ്യ
ശ്രീകലശേഖരവർമ്മാ: കൃതിരിയമധുനാ-
പ്രയോഗവിഷയമവതരതി.”

ഇവിടെ “ആദിരാജകഥാസനാമേ” എ
ന്ന് കലശേഖരൻ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്
ആചാര്യഭണ്ഡിയുടെ കാവ്യാഭർശത്തിലേ

“ആദിരാജയശോബിംബമാദർശം-
പ്രാപ്യവശാമയം
തേഷാമസന്നിധാനേപി നസ്വയം
പശ്യ നശ്യതി”

എന്ന പദ്യത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണെ
ന്ന് ഏതു ചിന്താശീലനാട്കാ തോന്നിപ്പോ
കും. “നവരസാനി പ്രയോഗാമൃതാനമോ
ണിവയം പായയിതവ്യം” ഏത പരയുന്ന
തുകൊണ്ട് ശാന്തം ഉൾപ്പെടെയുള്ള ശ്രംഗാ
രാദി ഭർപതു സ്പെഷ്ടം അഭിനേയങ്ങൾത
ന്നെയാണു്, താൻ നവരസങ്ങളേയും അഭി
നയിച്ച സ്പെഷ്ടതക്കീതിയിൽ തപതീ
സംവരണത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. എന്ന്
കലശേഖരൻ സ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

“തുദക, കാളിദാസ, ഹർഷ, ദണ്ഡിപ്ര
മുഖാണം മഹാകവിനാമസ്മൃതമസ്യ കന്യക
വേരിദം നിബന്ധനം” എന്ന ചോദ്യത്തിൽ
നിന്നും കലശേഖരൻ കൊലത്ത തുദകാ
ദികളായ മഹാകവികളുടെ കൃതികൾ സുപ്ര
സിദ്ധങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും, തനിക്ക് അതി
യായ ആദരം ആ കൃതികളിൽ ഉണ്ടെന്നോവി
ഷ്കരിക്കുന്ന കലശേഖരനും അവയെപ്പോ
ലെ തന്റെ കൃതിയും നന്നാവാൻ പരിശ്ര
മിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് തപതീസംവരണം അ
വയിൽനിന്നും ഒട്ടും താഴ്ന്ന ഒരു കൃതിയാ
യിരിക്കുവാൻ അമില്ലെന്നും കിട്ടുന്നു. നാഗാ
നന്ദാദികന്താവായ ഹർഷനെയും ആചാ
ര്യഭണ്ഡിയേയും കണ്ഠാഭ പരഞ്ഞിരിക്കുന്ന
കലശേഖരൻ ക്രി. വ. നാലാം ശതാബ്ദ
ത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിരുന്ന ഒരു ആളായിരി
ക്കണമെന്ന് ചിലർ പറയുന്നതിൽ താൻ
അർത്ഥരഹിതനല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇദ്ദേ
ഹർഷനും ആചാര്യഭണ്ഡിയും നാലാമത്തെ
ക്രൈസ്തവീയ ശതാബ്ദത്തിനു ശേഷമുള്ളവരേ
ണെന്ന് ചരിത്രസിദ്ധമാണ്.

“യന്യപരമോസ്ഥാപകേന്ദ്രം പം
സുപഭവ പവിത്രീകൃതമകുതസ്യ” എന്നു
പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പുഷ്പനാഭയ
യതിവർത്തമാനം പുഷ്പിക്കുന്നതിൽ കലശേ
ഖരൻ അഭിപ്രീതിയാണെന്നു കിട്ടുന്നു. ശങ്കര
വിജയത്തിൽ ഒരു രാജാശഖരൻ എന്ന നാ
മകങ്ങൾ ഭഗവാൻ ശങ്കരനെ കാണിച്ചുവെ
ന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. യതിവർത്തമാനം
പുലർത്തിപ്പോന്ന ഈ കലാശഖരൻ തന്നെ
യായിരിക്കണം ആ രാജാശഖരൻ. തപതീ
സംവരണം, സുദ്രോധനഞ്ജനം, വിചിന്നാ
ഭിഷേകം, ഈ വിഷ്ണുഭക്തി ത്തൊക്കെങ്ങ
ളായ നാമകങ്ങളായിരിക്കണം ആ മൂന്നു നാമ
കങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെയുള്ള നാമകങ്ങളല്ലാതെ
എന്തു നാമകങ്ങളാണ് ഭഗവാൻ ശ്രീ ശങ്കര
നെ കാണിക്കുവാൻ യോഗ്യങ്ങളായ രാജകീ
യനാമകങ്ങൾ? അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കല
ശേഖരൻ തന്നെയാണ് ശങ്കരസമാനകാലാ
കനായ ആ രാജാശഖരൻ—രാജാശ്രീഷ്ഠൻ
—കൃ: വ: എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തപതീസം
വരണാദികന്താവായ കലാശഖരൻ ജീവി
ച്ചിരുന്നതായിട്ടുണ്ടല്ലോ കാണുന്നത്. അത
കൊണ്ട് ആദിശങ്കരാചാര്യന്റെ നാമകരായി
കുണിച്ച രാജാശഖരനും തപതീസംവരാദി
കന്താവായ കലാശേഖരനും ഒന്നാണെന്നു
പറയുന്നതും എന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിന്നു വള
രെ യോജിച്ചതാണ്.

“വസുധാവിസ്തുഭധനായാസകാലേ മി
ഹിരയമാണകരകമലസ്യ” എന്നു പറഞ്ഞ
തുകൊണ്ട് യഥേഷ്ടം ബ്രഹ്മ്മണുക്കൾ ഭാനം
ചെയ്യുക എന്നത് കലശലവരന്റെ മഹൽ
കൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നുവെന്നു കിട്ടുന്നു.
ഐതിഹിക വസ്തുതകളിൽ ആശയനറ കലശ
ലവരൻ മനാബ്രാഹ്മണുക്കൾ യഥേഷ്ടം ഭാനം
ചെയ്തിരുന്നുവെന്നത് ലേശംപോലും സംശ
യില്ലാത്ത ഒരു പാരമാർത്ഥ്യമാകുന്നു. “മുഖ
കമലാഭരണൈർ ആശയ്യാജ്ഞാവി കഥാമധ്യു

വ;” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ത
പതിസംവരണം മെറിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ട
ന്ന “ആശ്ചര്യമഞ്ജരി” എന്നു പേരായ ഒരു
ഉത്തമ കഥ താൻ മെറിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്ന്
കലശേഖരൻ സ്വപ്നമാക്ഷണം, ഈ ആ
ശ്ചര്യമഞ്ജരിയെക്കുറിച്ച് ക്രി: വ: പത്താംശ
തബഖ്യാനിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആളും ബാലര
രതം മുതലായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മെ
യിതാവും ആയു മാരശേഖരകവി ഇപ്രകാര
ം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു—

ട്രാൻസ്മിഷൻ ഫിനാൻസിംഗ്
 മെമ്പർ
 കൗൺസിലർമാർ ഫിനാൻസിംഗ്
 മെമ്പർ.

“ഇതുംഗലോണം * * * പ്രജാനാം” എന്ന പദ്യംകൊണ്ട് കലശേഖരൻ തന്റെ ശരീരത്തേക്കുറിച്ചും നമുക്കു ഒരു അറിവുണ്ടാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു, കലശേഖര സമകാലികനാൽ തപസ്വിയുമാവാമെന്നു സാധ്യമാവാം. കലശേഖരന്റെ ആശ്രിതയെ വണിക്കുന്നതും ഇതുപോലെതന്നെയാണു്.

“അഥ തത്രതഥാ ഗമനപത്യം കേര-
 ഭാധിപം
 സമാസിനം വിരജന്തം മദ്ധ്യേനാഗാരി
 വിഷ്ണുവം
 കിരിമകുടപ്രോഭ്യന്തണി ശ്രീഖിപ്ത-
 വർണ്ണകം
 ഉന്നതഭാലഘോഷനാംസബാഹു മുഖോ
 ദരണപിതം
 ദുരഭീർഘാക്ഷിഭോജ്ജംഘായുഗമഞ്ചി-
 ത വിഗ്രഹം
 അങ്കവിക്ഷിപ്ത നവരം സർവ്വലോക-
 പ്രിയംനവം.”

ഇതാണ് ഈ വർണ്ണന. മൃഗലോകത്തിൽ ശുഭകരവിതണമെന്നുള്ള വർണ്ണചിഹ്നം

‘ദിഃദന്ദഗതിശ്ചകാരനേതഃ
 പരിപൂർണ്ണമുഖഃ സുവിഗ്രഹശ്ച
 ദിജദ്യുതഃ കവിർവ്വദുപ
 പ്രഥിതഃ ശുഭകുതുഗ്രാധസ്തപഃ”

എന്ന പദ്യത്തെ ഓർമ്മിച്ചാണോ കവശേ
 ഖാൻ തന്നെക്കുറിച്ചു്.

“ഇതുഗംഗാലോണം * * * * പ്രജാനാം”
 എന്ന് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് ചിന്താ
 ശീലനാഷ് തോന്നിപ്പോകും. “തസ്യരാജ്ഞം
 കേരളകുല പുയാമണേ” ‘മഹോദയ പുരപ
 രമേശ്വരസ്വ’ കലാശഖര വർമ്മണഃ എന്ന്
 പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും കലാശഖരൻ
 മഹോദയപുരത്തിൽ വാണു് കേരളം ഭരിച്ച
 ഒരു രാജാവായെന്നു് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെ
 ട്ത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ മഹോദയപുരമാണു്
 തിരുവഞ്ചിക്കുളം.

തപതീസംവരണാവസ്ഥാനം

“വസിഷ്ഠഃ—കിം തേഭ്യഃ പ്രിയമുപ-
 സഹാമി?
 രാജാ—മിഹിം ടുഹിതാ കിം നാനീതം
 പരേതപതേ പുര—
 ദിഹ ഭഗവതാ കിം വാ ദത്താന വംശ
 കരഃ സുതഃ
 മമശരമഖോരാജ്യ വൃഷ്ടിരഭീഷ്ട
 വിധായിനി—
 ഹിന കൃതവാൻഭ്യഃ പ്രാത്ഥ്യം നവേ-
 ദ്മി ഫലാന്തരം.”

ഈ ഭാഗത്തിൽനിന്നും കവിക്ക് ഖൌകി
 കണ്ടായ സകല അഭിലാഷങ്ങളും സിദ്ധി
 ച്ചിരിക്കുന്നു വെ ന്നും എ ല്ലാം കൊ ണ്ണം
 സംതൃപ്തനായ അദ്ദേഹത്തിന്നു് പ്രാർത്ഥിക്ക
 വാൻ വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലെന്നും ഉള്ള വ
 സ്തുത വെളിപ്പെടുന്നു.

“തഥാപ്യേതാവദാതംസാമന്തം—

(ഭരതവാക്യം)

അന്യാന്യംജനതാമ പാകവിരസം—

മുർഘന്തുമൈതിസോഃ

സംഗ്രഹ്ണന്തൂണാൻ കടവഃ കൃത—

ധിയാം മാത്സർയവസ്ഥാധിയഃ

വിശ്ഖിഷ്യദിക യാതഷ്ടഗേകലുഷി.

ഭാവോഽവ നശ്യാമമേ

ഭക്തിര്മേപരിപച്യതാമഹരഃ ശ്രേയ-

സ്സരിശ്രീധരഃ”

ഈ പദ്യത്തിൽനിന്നും കവി, ജനങ്ങൾക്കു്
 പരസ്പരമൈത്രിയിലുള്ള അഭിലാഷം വർ
 ങ്ഗിക്കണമെന്നും, തനിക്കു് മേഘശ്യാമളനാ
 യ ശ്രീധരങ്കൽ ഭൈരവഭിന്നം നിർമ്മലമായ
 ഭക്തിവർദ്ധിക്കണമെന്നും ഭരതവാക്യവും
 ജന പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതും സ്തപ്തമാകുന്നു
 വല്ലൊ. സുദ്രോധനജന്മത്തിലെ ഭരതവാ
 ക്യാകൊണ്ണം കവി ഇതുതന്നെയാണു് പ്രക
 ട്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സുദ്രോ
 ധനജന്മം മെച്ച തിരാനായപ്പോൾ കവി
 യുടെ വിഷ്ണുഭക്തി സുദൃഢയാവുകയാൽ
 അദ്ദേഹം സുദൃഢമായ വിഷ്ണുഭക്തിയേ
 ഈ ജന്മത്തിൽ സിദ്ധവൽക്കരിച്ചിട്ടു് ഭാവി
 ജന്മങ്ങളിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഭക്തി തനി
 ക്ക്കുണ്ടാകണമെന്നാണു് അതിന്റെ ഭേദവിൽ
 പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നത്. തപതീസംവരണ
 ത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു് പരസ്പരം മൈത്രി
 സം വർദ്ധിക്കണമെന്ന പ്രാർത്ഥിച്ച കവി,
 സുദ്രോധനജന്മത്തിൽ തനിക്ക് മേഘ
 ശ്യാമളനായ ചക്രപാണിയുടെ മൈത്രിലഭി
 ക്കണമെന്ന പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതായാ
 ലും പ്രസ്തുതകവി മൈത്രിയ്ക്കു് ഒരു വലിയ
 സ്ഥാനമാണു് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്

സുദ്രോധനജന്മം.

പാണ്ഡുപുത്രനായ അർജ്ജുനൻ വാസു
 ദേവസഹോദരിയായി സുദ്രോധ സന്യാസ്യ

വേഷധാരിയായി അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോ
ന്ന കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. സോതഗു
ണ്യേന ആ കഥയേ വേണ്ടതുപോലെ പരി
ഷ്കരിച്ച് അഞ്ചു അക്ഷരങ്ങളിലായി പുണ്യ
മായിട്ട് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമ നാട
കമാണ് സുഭദ്രാധനജ്ഞയും.

സുഭദ്രാധനജ്ഞപ്രാരംഭം

“(നാടന്യതത: പ്രവിശതിസുതയാ: സുതയാ:—

ലുക്ഷ്മീപക്ഷജനതായാ: സ്ഥരസ-
പ്രസ്താവമാനനാഭോ-
രാമീലനയഃനാ നവവൃതികവ്യാസ-
കതലജ്ജാഗമ: നാതിക്ളിഷ്ടപടയാധര: പ്രണയിനോ:
പ്രോതഭിന്നരോമാങ്കാ: പ്രേമാദ: പ്രഥമാപഗുഹനവിധി:
പുഷ്ണാതുവോമംഗളം.”

ഈ നാദി ശ്ലോകത്തിൽനിന്നും കവിയു
ടെ അതിരറ്റ വിഷ്ണുക്കേതി പ്രകടമാ
കുന്നു. “അച്ചമധുനാപ്രപഞ്ചനതത്ത്വവൽ
പരിപാർശികമാറ്റയ പ്രകൃതാത്മസിദ്ധ
യേ പ്രയതിഷ്ഠേ. (പരികൃത്യേനപശ്ചാദിഭവ
മവലോക്യ) മാരിഷ! ഇതസ്സാവൽ (പ്രധി
ശ്യാ) പാരിപാർശിക:—ഭാവ! അയമസ്മി.

സുതയാ:—മാരിഷ! അഹംഖലു തീർത്ഥ
യാത്രാ പ്രസങ്ഗാൽ പ്രതിനിവൃത്തമാത്ര
ഏവ പരിഷ്കാസമാഭിഷ്ട: യഥാ—ഏതദ
ഭിനവം സുഭദ്രാധനജ്ഞയാഭിധാനം നാട
കമഖില വിദ്യയജന കർണ്ണാരേണമിഹ
ഭവതാപ്രദേശഗന്തപ്രകൃഷ്ടം കണിയമിതി
അഭാവം സന്നദ്ധാവേ

പാരിപാർശിക:—കേഴ്യാകവി: കോ
വിദാനന്ദൻ അഭിജ്ഞാന ശാകന്തള പ്രമുഖ
പ്രവൃന്താഭകപ്രയോഗ പ്രിണിതാന്തരാത്മ

ന: സമ്പ്രതി നിജനിബന്ധനേന കളുഹ
ലയതി?

സുതയാ:—ശുഭതാ—സതത സന്നി
ഹിത സരസീതന്മാക്ഷ ചരണ രജോവിര
ജീകൃത ഏവ പുണ്യരീകൃതമിമന്ദരമ
മിത മന്ദാരാരത പാരവാഹ പരിഗൃഹീത
ജ്ഞാനാഗുത സഞ്ചയസ്യ സകലമിത മ
ണ്ഡല സ്വയംഗ്രാഹ ഗൃഹീത സാരസമുദയ
സ്യ തപതീസംവരണ സംഖടനാ പദത
സ്യേ ഉത്തുഭാഗലോണം * * * * പ്രജാ
നാം; തന്യുരാജ്ഞ: കളമരശിപേശഖ
കൈദാരിക കേരളാധി നരമസ്യ ശ്രീ കല
ശേഖരവർമ്മാണാ നിജനിബന്ധന മദ്യബ
ധ്നാനാതി ബുധഹൃദയം!

ഈ ഭാഗത്തിൽനിന്നും കവശേഖരൻ
വിഷ്ണുഭഗവാനിലുള്ള അതിഭക്തിയും,
നല്ലനിറഞ്ഞ മനോഹരങ്ങളായി കിടക്കു
ന്ന പാടങ്ങളാട്ടുകൂടിയ കേരളഭാഗ്യത്താട്ട
ള്ള ബഹുമതിയും മറ്റും തെളിയുന്നതു കൂടാ
തെ തപതീസംവരണം രചിച്ചതിനുശേഷ
മാണ് സുഭദ്രാധനജ്ഞം അദ്ദേഹം രചി
ച്ചതെന്നും തെളിയുന്നു.

“സപ കില കവിഭവമനുഭവനമാശംസ്തേ
ആസിക്കേതഗ്രാമരാഗൈശ്ശമുത-
രസൈർഭാരതീർഭാവയന്തേ
കർണ്ണേന: കാളിദാസപ്രവിഹിതരച-
നാ: കർണ്ണപുരികൃത:സ്താം
സ്വീകർവ്വന്ത സ്വകീയം ധനമിവ സുഹൃ
ദ:സ്വാപദതയം മലീയം
പേത: പീതാംബരശ്ച പ്രതിവേദവേ:
പാദപീഠീ കരോതു.”

ഈ പദ്യത്തിൽ നിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാ
ക്കാൻ കഴിയുന്ന കവശേഖരന്റെ ഭിന്ന
ചർച്ചാക്രമം ഇതാകുന്നു—പ്രഭാതത്തിൽ ഗേ
വൽപരങ്ങളായ മനോഹര ഗാനങ്ങൾ കേ

രക്ഷകയും, നിത്യകർമ്മ ഭക്ഷണം മുതലായ വ കഴിഞ്ഞാൽ താൻറെ മിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് കാളിദാസകൃതികളും മറ്റും വായിപ്പിച്ചു കേൾക്കുകയും, അവർക്ക് പാരിതോഷികങ്ങൾ നൽകുകയും വിഷ്ണുഭക്താദികൾ കേൾക്കുകയും മറ്റും ചെയ്ത് ഗേയർഭക്തിയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും അദ്വൈതത്തിന്റെ ദിവ്യ സത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയായിരുന്നു.

സുഭദ്രാധനഞ്ജയവസാനം

“വാസുദേവ —

സഖേ! ധനഞ്ജയ, കിന്തേളയ: പ്രിയ-
മുപഹരാമി?

ധനഞ്ജയ:—

കാർത്ത്യായനും നിശി ചരകരാദാഹൃത്യേ
യം സുഭദ്രാ
ദാതാത്വം നസ്മിഭവനമുത: ശ്രേയസാ-
മാഗന്തേഴ്സി
മുർജ്ജനാസ്പഷ്ടാ മുദിതമ നസോരാത്യ-
യോരംഗംഖ്വിപതമാ
വിദ്മ: പത്മാഭയിത! നപുന: പ്രാത്ഥ-
നീയാൻ പദാത്മാൻ.

തഥാപ്യേതാവദസ്തരേതചാക്യം—

മോഹാ: കർവ്വന്തുപൃഥ്വി: പ്രതിനവകള-
മത്യാമകേദാബേന്ധാ-
നാധീനാസാം പ്രജാനാമപഹരേ-
വാൻ നിത്യാനന്ദബന്ധ
പ്രജാസ്തോധാനവൃത്ത: ജലധ്വപെടല-
ശ്രീമുഷമകൃപാണ-
ജൈത്രിപാത്രിഭവേയം തവജനിത-
ജഗദ്യുക്ത, ജനാഞ്ജയേഭവി”

ഈ ഭാഗത്തിൽനിന്നും കവിയുടെ ആത്മമുഷ്ടിയും നെൽപാടങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യവും പ്രജാവംശാധ്യവു: മോക്ഷക്ഷമത്തി

ലുള്ള അഭിലാഷവും വിഷ്ണുഭക്തവർക്കൽ ദ്രഘമുഖയായ ഭക്തിയും പ്രകടമാകുന്നു. ഈ ണ്ടേ നാടകങ്ങൾക്കും മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ഉള്ളതായി വിജ്ഞാനദീപികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, തിരുവല്ലായിൽ കുഴിക്കാട്ടി ല്ലാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഹിസ്സിൽ തപതീസം വരണത്തിന് “അകവുർ വ്യാഖ്യാനം.” എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം ചേർത്തിട്ടുള്ളതായി കണ്ടു. അതിനേപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

വ്യ. ഗു. വ്യാഖ്യാനം

ഈ നാടകങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമാർത്ത നല്ല വണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനം ഉണ്ട്. തൽകർത്താവ് കലശേഖര സമകാലികനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണ്. പെരിയറിന്റെ തീരത്തിലുള്ള പരമേശ്വരമംഗലമാണ് അദ്വൈതത്തിന്റെ ഭിഷ്ഠ കലശേഖരൻ ആളയച്ച് മഹോദയപുരത്തിലേക്ക് ആനയിച്ച് ഇപ്രകാരം ഒരു വ്യാഖ്യാനം രചിയ്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചതനുസരിച്ചാണ് അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചത്. ഈ സംഗതികളുടെ മറ്റും ആ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആദിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത് അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല.

മുക്തമാലയുടെ ഭട്ടാരിൽ “ജനജനാനന്ദോപി തപാപാദാംഭോദന യുഗഗതാനി ശ്ലദ്ധഭക്തിസ്തേ.” എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന കലശഖരനും “ചേത: പിതാംബശ്ശേപ്രതിഭവമേവ: പാദപീഠികാരൂഢ” എന്നും “ജലധവപെടശ്രീമുഷമകൃപാണ: മൈത്രിവ: ത്രിഭവം തവജനിതജഗദ്യുക്ത ജനാഞ്ജയേഭവി” എന്നും സുഭദ്രാധനഞ്ജയത്തിലും പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന കലശഖരനും ഒന്നല്ലെന്ന് ഒരു മഹിമശാലിപ്പനം പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നാടകഭിക്തന്താവായ കലശഖരനും മുക്തമാലാസ്തോത്രപ്രണതാവായ കലശേഖരനും ഒണ്ടു

ണ്ടുപോരെന്നുള്ള വാദം അസംഗതമാണ്.

ഇത്ര വിഷ്ണുക്കേറിയ ഈ കലശലേഖരണം ചേരാൻപെരുമാർക്കും ക്ലേശം കൽപ്പിച്ച് ഇല്ലാതെ മക്കത്തെയ്യുപോയി. എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. മക്കത്തേക്കുപോയ ചേരാൻ പെരുമാർക്കുശേഷമുണ്ടായ ഒരു കലശലാണിത് ഈ വിഷ്ണുക്കേറെന്നുമ്പ്പ് സ്വപക്ഷമാക്കിയിട്ടുള്ളല്ലോ.

മുദ്രാമാല

കലശലാഖരന്റെ നിസ്സിദ്ധവിഷ്ണുക്കേറിയ വെളിച്ചത്തുനന്ന ഒരു സ്തോത്രമല്ല ജമാന് മുദ്രാമാല. കലശലാഖരന്റെ ആദ്യത്തേകൃതി, ആശ്ചര്യമത്ഭുതികഥയും രണ്ടാമത്തേകൃതി, തപദീസംവരണവും മൂന്നാമത്തേ കൃതി, സുഭദ്രാധനന്യായവും ആണെന്നു് സ്വപക്ഷമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കുശേഷമുള്ള തൽകൃതിയാണു് മുദ്രാമാല.

ഇതു് കാവ്യമാലയുടെ പ്രഥമഗുഹത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനു് “താൽപര്യദീപിക” എന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനം കൃഷ്ണാനന്ദ ശിഷ്യനായ രാഘവാനന്ദൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എസ്സ്. വിശ്വനാഥശാസ്ത്രികൾ ഖി. എയുടെ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടു കൂടി മലയാള ലിപിയിൽ കല്ലാത്തി ശ്രീ ഗീർവ്വണ്ണ ധാണീ പുസ്തകശാലയിൽ നിന്നു് മുദ്രാമാല പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ 40 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടു്. കാവ്യമാലാ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ 54 ശ്ലോകമാണുള്ളതു്.

ഈ കൃതികളേപ്പറ്റിയും മറ്റും കൂടുതൽ കാലം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവർ ശ്രീ

വടക്കുകൂർ കേരള സംസ്കൃതസാഹിത്യ ചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം നോക്കുന്നതു നന്നു്. ഈ ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ അധികം പറയുവാൻ സൗകര്യമില്ല.

മുദ്രാമാലയിലെ ആദ്യപദ്യം

“വടന്ദമുകന്ദമ വിന്ദദായതാക്ഷം കന്ദന്ദുശഃഖദശനം ശിശുഗാപവേഷം ഇന്ദ്രാദിദേവഗണ വന്ദിതപാദപീഠം വന്ദാവനാലയയമഹം വന്ദുദവസുനം”

കവിക്ക് മോക്ഷംപോലും വേണ്ടു് വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ സ്തമണയും ഭക്തിയും മാത്രമേ വേണ്ടു, അതു് ഈ ജന്മത്തിൽ സിദ്ധമാണെങ്കിലും ഭാവി ജന്മങ്ങളിൽ വിചേരദവരാതെ അനുവർത്തിക്കണം എന്ന ആശയത്തെ സ്വപക്ഷീകരിക്കുന്ന രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു—

നാഹംവന്ദേതവചരണയോർഭാജനമദന്ദപനേതോഃ
കംഭിപാകം ഗുരുമഹിനാമ നാരകം നാപനേതും
മയാഭാമ മൃഗതരലതാ നന്ദനേനാപിരന്തും
ഭാവേഭാവേ ഹൃദയവേന ഭാവയേഹം വേദനം.
നാസ്ഥാധാർമ്മ്യം വസുനീചയേ നൈവകരമോപഭോഗേ
യത്ഭാവ്യം തൽഭവതു ഭഗവൻ! പുഷ്പകർമ്മാനുരൂപം
ഏതൽപ്രാർത്ഥ്യം മമബഹുമതം ജനജനാർത്ഥി
ത്വൽപാതാംഭോരുഹയുഗതതാ നിശ്ചലാഭക്തിസ്തേ.

പ്രാചീന ഗ്രന്ഥശാലകൾ

III

എം. തോമസ്
എം. ഏ., എൽ. റി.

മുക്തിലഭനം

മുക്തിലഭകൃപത്തിൽ മിക്കവാറും സംസ്കൃതവിത്തം സാഹിത്യപ്രണയികളായവർ മുക്തിലഭം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മുക്തിലഭം എന്നാൽ ആത്മകഥാകഥനം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭഗവദ്ഗീതയുടെ കവിതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക മതയുദ്ധവനമായിരുന്ന ബാബർ ചക്രവർത്തിയുടെ 'ബാബർ നാമ' എന്ന ഗ്രന്ഥം ലോകത്തിലേക്കും ഏറ്റവും സകലമായ ഒരു ആത്മകഥാകഥനമാണ്. മിനിഷ്യർ ചിത്രമെഴുത്തും, ഗ്രന്ഥനാമങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിയ ചിത്രമെഴുത്തും ആദ്യം തുടങ്ങിയത് ബാബർചക്രവർത്തിയാണ്. ഈ ബുക്ക് വകുപ്പിലും അസാമാന്യമായ കീർത്തി മുക്തിലഭം ലഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇമ്മ്യൂൺചക്രവർത്തി തന്റെ യാത്രകളിൽ തനിക്കഭിമതമായ കടൻ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് കൊണ്ടുപോകുക പതിവായിരുന്നു. നമ്മുടെ അറിവിൽപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ സഞ്ചാരഗ്രന്ഥശാല ഇതാണ്.

പാലസ് ആഫ് ഫ്ലൈൻ അഥവാ "ആനന്ദസ്വയം" അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. ജ്യോതിഷാസ്ത്രപരമായ ഏതാ ഭവനാധാരണ പ്രതിഭാസത്തെ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പള്ളിയിലെ മണിനാദം കേൾക്കുകയും ചക്രവർത്തി ഔദ്യോഗികമായിത്തന്നെ ഒരു വടിയെടുപ്പിനെ പ്രാർത്ഥനയായി നിൽക്കുകയും ഉത്തരക്കുഴപ്പത്തിൽ കലുഷത്തിലായിട്ട് ഉതിയടയുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങനെ ആ ഗ്രന്ഥപ്രണയിയുടെ അന്ത്യം ഗ്രന്ഥശാലയിൽ വച്ചുതന്നെ സംഭവിച്ചത് വളരെ അർത്ഥവത്താണ്.

അക്ബർ ചക്രവർത്തി നിയമപ്രകാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാത്തവരായിരുന്നെങ്കിലും ജ്ഞാനസമ്പന്നരായിരുന്ന പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അക്ബറേ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നിയമിച്ചിരുന്നു. ഒരു കവിയായിരുന്ന ഓജാബീർബത്, ചിന്തകനായ കൈയെക്കു മുമ്പാകെ, സാഹിത്യസമ്പന്നനായ ഫൈസി, അയിനി അക്ബാരി, അക്ബർനാമ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏഴുതീയ ആബുൽമാസൽ ഇഖ്ബാലും അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രാണസ്നാനമായിരുന്നു. താൻ ആരംഭിച്ച മതസംവാദസമ്മേളനങ്ങളിൽ വിവിധ മതങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്തിരുന്നു.

ഹൈന്ദവങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തെയും അദ്ദേഹം വളരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പേർഷ്യൻ ഭാഷയിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രതിപത്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. താൻ ആരംഭിച്ച കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ഇന്ദ്രനാദ ഓജാബീർബത് ഗ്രന്ഥശാ

ഒരു സ്വന്തമാക്കിയതുകൂടാതെ തന്റെ ആത്മമിത്രവും വിദഗ്ദ്ധ പണ്ഡിതനുമായിരുന്ന ആബുൽഫൈസിയുടെ ഗ്രന്ഥശാലയും കൈവശമാക്കി. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മൂന്നു ഗുപ്തകളായി തരംതിരിച്ചതായി ബേയുണ്ഡ്. ഒന്നാമത്തെ ഗുപ്തിൽ കവിത, വൈദ്യം ഗണിതം സംഗീതം എന്നിവയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി; രണ്ടാമത്തേതും, തത്ത്വജ്ഞാനം, സൂചിതം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ക്ഷേത്രഗണിതം എന്നിവ ഒട്ടാമത്തെ ഗുപ്തിൽ സ്ഥലംവിടിച്ചു; വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ മതതത്ത്വശാസ്ത്രം, നിയമസംഹിത എന്നിവ മൂന്നാമത്തെ ഇനത്തിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഒന്നാമതായി ബയൻറു ചെയ്യുന്നതിലും സർവ്വതരികമായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. വീഞ്ഞിനടിമപ്പെട്ടവനായിരുന്നെങ്കിലും നീതിനിഷ്ഠയിൽ ജാഗ്രതകനായിരുന്ന ജഹാംഗിർ ചക്രവർത്തി ഒരു സഹൃദയനും പാരമ്പര്യസാഹിത്യത്തിൽ വിജ്ഞാനിയും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹവും സെക്കരായ ഒരു ആത്മകഥ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരാമത്തിലും വിചിത്ര ഹമ്മ്യങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിലും ജാഗ്രതകനായിരുന്ന ഷാജ്ഹാൻ ചക്രവർത്തി രോഗാധപണ്ഡിതനല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും പണ്ഡിതന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിലും അവരുടെ കൃതികളെ ആസ്വദിക്കുന്നതിലും തൽപരനായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയെപ്പോലെതന്നെ ഫക്കീറുകൂടിയായിരുന്ന അറാംഗസീബ് ഹിന്ദുസാഹിത്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിലും മുസ്ലീംസാഹിത്യത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഒരുപോലെ ശ്രമിച്ചു. മകുല ചക്രവർത്തിമാർ എല്ലാ തങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാർ ശേഖരിച്ച വളരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളോട് പുതിയ പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി ചേർത്ത് ഒല്ലിയിലോ രാജകീയഗ്രന്ഥശാല വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന.

ന. പക്ഷേ അവസാനം ഈ സംഭരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം 1939-ൽ ഓരോ ആകൃതിയിലുള്ള നാദർ ഷായുടെ കൈവശം എത്തിച്ചേരുകയും നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തെ എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ നിമിത്തം ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ സൗചണ്യം കാലം മങ്ങിത്തുടങ്ങി.

ഇൻഡ്യാപരിത്രത്തിൽ മുഹമ്മദിയകാലഘട്ടം പൊതുവേ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ നല്ല കാലമായിരുന്നു. അവർ മറ്റു പലരും നശിപ്പിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും ഗ്രന്ഥശാലകളെ നശിപ്പിച്ചിരുന്നതായി രേഖകൾ കണ്ടുവന്നില്ല. ഒന്നുകിൽ മുഹമ്മദിയകാലത്തു ലത്തിനു മുൻപ് കാലമായി ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്നിരിക്കണം, ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ നശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

സമത്വമനോഭാവമുള്ള ഇസ്ലാമതം വിദ്യാഭ്യാസം ഏതൊരുവന്റെയും ജന്മാവകാശമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. കടലും ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതും ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. എഴുത്തുനീക്കം ഏറ്റവും സൗകര്യപ്രദമായ ഈ സാധനം വരമൊഴിയെ എത്രമാത്രം പ്രചാരപ്രചാരമാക്കിയെന്നുള്ളതു ഊഹിച്ചാൽ മതിയാകും. ഇതിനോടുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലും ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടാകുന്നതിനിടയായി. ഉരുവിട്ട പഠിക്കുന്ന രീതിക്ക് പകരം വായനയും കൈയെഴുത്തും ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. മുതൽ പഠത്താൽ ഗ്രന്ഥശാലകൾ മുഹമ്മദിയകാലഘട്ടത്തിൽ പ്രമാണമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നു.

മുതൽസാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തെ തുടർന്നു കാലം ഗ്രന്ഥശാലാ പുരോഗമനത്തിനു ഒട്ടും പറ്റിയ സമയമായിരുന്നില്ല. ഓരോ ഒരു

കേന്ദ്രശക്തിയില്ലാതെ ആദ്യന്തര കലഹങ്ങളിൽ കടുങ്ങിപ്പോയി. പാണ്ഡിത്യ പ്രോത്സാഹനത്തിന് യാതൊരു വഴിയും കണ്ടില്ല. എന്നിട്ടും ഹൈന്ദവ പാരമ്പര്യകളും മഹമ്മദീയ മക്ബുലകളും മദ്രസകളും ഭൂടന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിലെ ശുഷ്കാന്തി എവിടെയോ കളിച്ചോടി മറഞ്ഞു. അവയിൽ പലതിനും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സഹായങ്ങൾ നിലച്ചു. പണ്ഡിതന്മാരാണ് പേരെടുത്ത ആളുകൾ വളരെ മുരുകമായതുകൂടാതെ തനി സ്വതന്ത്ര സാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു ശേഷിയുള്ളവർ അതിലും കുറവായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിലെ സൃഷ്ടിപരമായ കൃതികൾ അവയെ ഉപയോഗിക്കാൻ നിശ്ചയമില്ലാത്ത വ്യക്തികളുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ബന്ധനമനുഭവിച്ചു. കള്ളന്മാർ മോഷ്ടിച്ചതുമില്ല, വിഭാജനം വഴിച്ചതുമില്ല, മുരുക പരഞ്ഞാൽ മഹാകവി രവീന്ദ്ര നാഥ ടാഗോർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്

പോലെ വെള്ളക്കാർ വന്നപ്പോൾ ഏഷ്യമുഖൻ തന്നെ സൃഷ്ടിയിലാണിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതത്തെ രാത്രിയുടെ തടിച്ച തമസ്സ് ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു. മങ്ങിയെരിയുന്ന ദീപങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഭാരതത്തിന് കിട്ടിയ പ്രകാശം. അവരുടെ ശബ്ദം മുക്തയിലാണുപോയി. ഇഴുപ്പായപ്പോൾ കടുങ്ങിക്കിടന്ന വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വാക്കുകൾ പിന്നീട് വളർന്നുവരുന്ന ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ ശുഷ്കിച്ചുപോയി. സജീവമായ ചിന്തയോ വെളിച്ചമോ ഭാരതം പ്രസരിപ്പിച്ചില്ല. അവർ മുൻപോട്ടു നീങ്ങുന്നില്ലായിരുന്നു, തന്റെ സുദീർഘമായ ഭൂതകാലത്തിനു ചുറ്റും നിരന്തരമായി കറങ്ങിത്തിരിയുകയായിരുന്നു അവർ. നൈസർഗ്ഗികമായ പ്രാഥമികതയുടെ പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരത്തെ കൈകൊടുത്തു സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തല കുനിച്ചു, താങ്ങാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

പുതിയ നാടകങ്ങൾ വായിക്കുക

എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ

== ദർശനം ==

വില 1 രൂപ.

ടി. എൻ. റെൻ

“പിൻതരിപ്പൻപ്രസ്ഥാനം” (ഫലിത നാടകം)

വില 8 റൂ

പി. കെ. മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

സാഹിത്യകാരനും രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളും

[പെറിനാട്ട് (കൊല്ലം) യൂണിയൻ ക്ലബ്ബിന്റെ വർഷിക സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞ കോമാസത്തിൽ ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയുണ്ടായി. മെ. എസ്. ഗുപ്തൻനായർ, സി. അയ്യപ്പക്കുറുപ്പ്, തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, ആർ. എസ്. കുറുപ്പ് ഇത്രയും സാഹിത്യകാരന്മാർ ആ യോഗത്തിൽ സംസാരിച്ചു. അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ മിക്കവാറും ഒരു കാര്യത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നവയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവ ഒരു 'സിമ്പോസിയം' (Symposium) ആയി ഇവിടെ കേൾക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടു പ്രസംഗങ്ങളും തൽക്കർത്താക്കന്മാർ തിരുത്തിത്തന്നിട്ടുണ്ട്.]

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

“സ്വാഗതവാക്യങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഞാൻ പുരാതന വാദികളുടെ നേതാവല്ല. പുരാതനപക്ഷത്തിന്റെയും ഗമാണോ എന്നു തന്നെ എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഒരു ദരിദ്രകർഷകകുടുംബത്തിൽ പിറന്നു; അനുകൂലമല്ലാത്ത പരിതഃസ്ഥിതിയെ

തഥാശക്തി പ്രയത്നിച്ചു അനുകൂലമാക്കിവെച്ചു. കർഷകന്റേയും പാവങ്ങളുടേയും യാതന ആരും എന്നെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. അതിന്റെ തീവ്രത എന്റെ കൃതമാവിനു സുപരിചിതമാണ്. എന്റെ ഹൃദയം അവരുടെകൂടെയാണ്. അതുകൊണ്ട്,

“വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യം ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന അനന്തരീക്ഷത്തിലെ പരമാർത്ഥംതന്നെയാണ്. അതു പരിഹരിക്കുകയും സന്ദർഭ സമതപം വരുത്തുകയും വേണം. എങ്കിലും, വർഗ്ഗവിഭേദം പരത്തുവാൻ രൂപികയെ ആയുധമാക്കുക വിഷമമാണ്. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ പകാടുകാറ്റിൽ വല്ലാതെത്തലഞ്ഞാലും ഇംഗ്ലണ്ട്‌യിലെ പ്രജാധിപത്യപരമായ സംസ്കാരം അതിനെ അതിജീവിച്ചു. കെതുകൊണ്ടല്ല, ചുവന്ന മഷികൊണ്ടാണ്. ആ സംസ്കാരമാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ഇന്നുലഭിക്കുന്ന അബദ്ധത്തെ തിരുത്തുന്നതും നാളത്തെ രാഷ്ട്രഭാവോചത്തിനു രൂപം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യത്തെയും മാതൃഭൂമിയെയും മാജ്ഞുന്നതിനു നിയമത്തെ ഉപകരണമാക്കണം. തന്നോളം ഹിഷണുത് ആ മാറ്റം പഠിക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ധീരമായ ക്ഷമ ജനതയ്ക്ക് ഉണ്ടാക്കണമെന്നാണ്.

ചെറിയനഗ്നികരിച്ച ശസ്ത്രക്രിയ വേണ്ടിവന്നാൽത്തന്നെയും മാനുഷിക ധർമ്മവോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, സ്നേഹത്തിന്റെ നിപുണമായ നേതൃത്വത്തിൽത്തന്നെ വേണം അതു നടക്കുവാൻ. ഇനിയും വേണ്ടാതെയോ വേണ്ടതിലധികമോ കെതപ്രവാഹം ഉണ്ടാക്കിയാൽ അതു താങ്ങാനുള്ള കരുത്തു നമ്മുടെ ലോകത്തിനില്ല. എയ്ൻസ്റ്റീൻ മുതലായ ചിന്തകന്മാർ ഗാസിയൻ സിദ്ധാന്തം മാത്രമാണ് ക്ഷേമാർഗ്ഗം എന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നത് ഭീരുത്വം കൊണ്ടാണോ? വിവേകപൂർവ്വമായ ധൈര്യവും മനുഷ്യാതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹവും ലോക

എസ്. തുപ്പൻനായർ

അദ്ധ്യക്ഷനിൽനിന്ന് ഒരു സഹിത്യപ്രസംഗമായിരിക്കും നിങ്ങൾ പ്രതിക്ഷിച്ചത്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ഒട്ടുജാലം പോളിറ്റിക്സ് ആണ്. സാഹിത്യത്തിന്റെ യോ പുരാതനസാഹിത്യത്തിന്റെയോ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശത്തെ അധികരിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതിനു പകരം ഇമ്പീരിയലിസത്തെയും കൊളോണിയലിസത്തെയും മറ്റും പറ്റി അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടാണങ്ങനെ വന്നുകൂടിയത്? ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ അത് ശ്രദ്ധേയമാണെന്നുമാത്രമല്ല, സാങ്കേതികം കൂടിയാണ്. ഒന്നാമത്ത്, മനുഷ്യർ താല്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഇന്ന് ഒറ്റയൊറ്റയായി വേർതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നില്ല. സാഹിത്യകാരന് സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല താല്പര്യം. രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന് രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല താല്പര്യം. ഈ വിഭിന്ന വിഷയങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നിന്റെ അതിർ മററൊന്നിന്റെ അതിരിലേക്ക് വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഒന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവന് സാങ്കേതികമായിത്തന്നെ മറ്റുള്ളതിൽ തലയിടേണ്ടിവരുന്നു. രണ്ടാമത്: സാഹിത്യവും രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി വലുതായ അഭിപ്രായസംഘട്ടനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടമാണിത്. ഈ നിമിത്തം നമ്മുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതിനിടയ്ക്കു ഇത്ര വളരെ 'രക്ഷാഭീഷം' കടന്നു വന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാൻ പറ്റില്ല. ഒരുപക്ഷേ ഞാനും ചെയ്യാൻ പോകുന്നത് ഒരു സാഹിത്യപ്രസംഗം ആയിരിക്കുമോ എന്നു കണ്ടറിയണം.

കാമമില്ലാത്ത മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു ഞങ്ങളെ നിന്നുപ്രവേശിക്കുന്നു എന്ന്. പക്ഷേ ഒരുകാലം ഉറപ്പിച്ചു പറയാം. ഞങ്ങളിതൊക്കെ പറഞ്ഞത് അങ്ങുപോകും, തിരഞ്ഞെടുപ്പിനനിന്നു മത്സരിക്കാനോ, ഭരണം പിടിച്ചുപറ്റാനോ ഞങ്ങൾ വരുകയില്ല. ആ പേരിനിങ്ങൾക്കു വേണ്ടും. പക്ഷേ തന്നിരുന്നിട്ടു കാര്യം പേടിക്കണം, അവർ നിങ്ങളെ ഭരിക്കും. സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കൊണ്ട് ഭരിക്കാൻ കൊള്ളുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുപോകുന്നതുടങ്ങിയ പണ്ടത്തെ ചിന്തകന്മാരോടു ഞാൻ തീർച്ചയായും യോജിക്കുന്നില്ല. വികാരപരായ് നന്മാരാണ് സാഹിത്യകാരന്മാർ-വിശേഷിച്ചു കവികൾ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് അവരെ ഗൗരവമുള്ള ഭരണവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കരുതെന്ന് പണ്ടുപോലും മറുപറഞ്ഞത്. ഇന്നത്തെ പ്രമാണികന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ച് നമുക്കങ്ങനെ പറയാമോ എന്ന് നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ബർനാഡ്ഷ്, ബർട്രാൻറ് സ്റ്റ്രാച്ച്, ആറ്റ് ലിയുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ചു മോശമാകാൻ വഴിയല്ല. പക്ഷേ നമ്മുടെ ദുർഗ്ഗതിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ അത് സഭയിലേക്കു നീക്കം. സഭയിലാകാൻ സാധ്യതയും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എച്ച്. ജി. വെൽസിനെപ്പോലുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ 'ലോകരാഷ്ട്രത്തെക്കുറിച്ച്' വെൻഡ് വിൽക്കിയെക്കുറിച്ചു യോമസ് ചിന്തിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അവരുടെ ചിന്തകൾ കാരറിൽ ധൂമിച്ചു. വെൽസും മരിച്ചു. വെൽസിന്റെ ആശയങ്ങളെ ഇന്നങ്ങൾ സ്വാഗതംചെയ്തു പക്ഷേ ഭരണാധികാരികൾക്കു അവ കേവലം അഗണ്യങ്ങളായിരുന്നു. സഭാമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരറ്റത്തുകിടക്കും. അധികാരമുള്ളവർ തന്നിഷ്ടം നടത്തും. ഒരു ബിഷപ്പിന്റെ മേലുള്ള അവസരം

അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നിങ്ങളിലാരുമെങ്കിലും ചോദിച്ചേക്കാം. ഞങ്ങൾക്ക് അധി

രത്തിൽ ഭാഗ്യവതന്നു. ലോകത്തിലെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു് ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ എന്താണു വഴിയെന്നു് ആലോചിച്ചു് ഒരു ബിഷപ്പു് തലകുറഞ്ഞു. അർദ്ധരാത്രിവരെ അങ്ങനെയിരുന്നപ്പോൾ ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്താടു് പറഞ്ഞു. “ബിഷപ്പേ, ഇനി ഞാനിരിക്കാം. അങ്ങുപോയി കിടന്നുറങ്ങണം” എന്താണീ ബിഷപ്പിന്റെ മട്ടിലാണു് സാഹിത്യകാരന്റെ സ്ഥിതി. അയാൾ മനസ്സുമുട്ടി ആലോചിക്കുന്നു; പോം വഴികൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പക്ഷെ കേൾക്കാനാരുമില്ല. ഈ വൈരുദ്ധ്യം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാം? അതാണു് പ്രശ്നം. രാജ്യത്തന്ത്രജ്ഞന്മാർ അന്നാണു് പുത്തനായി ഉപദേശിച്ച ഭരണസിദ്ധാന്തങ്ങളാണു് ഡെമോക്രസി ഉൾപ്പെടെ എല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടതായി നാം കാണുന്നു. കമ്യൂണിസം സകല വേദനകൾക്കും സിംഹോക്തയമെന്നെന്ന് ചിലർ പറയാറുണ്ടെങ്കിലും; വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ അതു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഉടക്കളികളെക്കുറിച്ച് ചിന്താശീലന്മാർക്കു് ബോദ്ധ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെ എന്താണു് നിവൃത്തി? വീണ്ടും പ്ലേറ്റോയുടെ അടുക്കലേക്കുപോയി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച മനഃശിക്ഷകളുടെ (intellectuals) ഗവണ്മെൻറു് നമുക്കു് സ്വീകരിക്കുമോ? ഇന്നു് ബർനാഡ്ഷായും അതു നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ അതുതന്നെയും മനോഹരമായ ഓശയമെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു പ്രയോഗികതയുള്ളതാണോ? ആണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു് അതു് പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി എടുപ്പം രാഷ്ട്രീയ മോക്ഷത്തിലേക്കുള്ള കോണിപ്പാടികൾ ചവിട്ടിക്കയറാൻ ആരും ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല? അപ്പോൾ ഏവിടെയോ വമ്പിച്ച തകരാറുണ്ടു്. ആ തകരാറു്, ആ തകർച്ച ധാർമികത്വത്തിന്റെയൊന്നു്. ലോകം, അർത്ഥത്തിനും അധികാരത്തിനുവേണ്ടി ധർമ്മത്തെ കഴിച്ചുമുട്ടിയിരിക്കുന്നു. ധർമ്മത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നവനു് ‘മത’ത്തിന്റെ സുഖക്കേടാണെന്നു പറഞ്ഞു ഇന്നത്തെ ലോകം പുതുമ്മിക്കും. പക്ഷെ ഒന്നാലോചിക്കുക. ഭൗതികമായ പുരോഗതിയിൽ അങ്ങേ അററത്തോളം എത്തിയാലും പിന്നെയും വിടവുകൾ-വമ്പിച്ച വിടവുകൾ-കിടക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ലേ? ഉദാഹരണമായി അമേരിക്കയെ നോക്കുക. അവിടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കു് എങ്ങുമില്ലാത്തത്തത്ര സമൃദ്ധിയുണ്ടു്. പക്ഷെ അവിടെ വഞ്ചനകളും തീവ്രവികാജകളും, വ്യതിചാരവും മറ്റൊരുവിധാത്ത മട്ടിലുണ്ടു്. അവിടത്തെ കന്യാശർക്കുളളയും വിവാഹമോചനങ്ങളുടേയും കണക്കു കേട്ടാൽ നാം ഞെട്ടിപ്പോകാം. വിശ്വാസ്യങ്ങളായ കണക്കുകളാണു്, ‘നീർച്ചാണു വില്ലനയ്യുണ്ടു്’ എന്ന് ഒരു ബോർഡെഴുതിവെച്ചുകൊണ്ടു് അമേരിക്കയിലെ ആലുവതമിക പ്രവണതയുള്ള ജനവിഭാഗത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരു ജന്തുൻ യോഗിയെപ്പറ്റി അഹമ്മദ് അബ്ദുസ്സമദ്ന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയോലും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടാവുന്ന പാകത്തിലാണു് അവരുടെ സംസ്കാരം! ഇതു് എന്തൊരു ചൂരോഗതിയാണു്! മന്ത്രവാദിയുടെ പുറകുപോകുന്ന നമ്മുടെ ജന്മത്തെ ഇതിലും ഭേദമല്ലേ? അപ്പോൾ ഭൗതികവും ധാർമികവും (ആത്മീയം എന്ന വാക്ക് ഞാനുപയോഗിക്കുന്നില്ല.) ആയ കാര്യങ്ങളുടെ ഒരു സമന്വയംകൊണ്ടു ലോകപുരോഗതി യഥാർത്ഥമായി തീരുകയുള്ളു. അതുകൂടാതെ പുരോഗതിയെപ്പറ്റി നാം പറയുന്നതൊക്കെ കേവലം ജ്വരജ്വരങ്ങളായി കലശലാക്കും. ലോകായതികമായ (Materialist ഒരു സംസ്കൃതത്തിന്റെ തള്ളിക്കയറ്റത്തിൽ ഇത്തരം ആശയങ്ങൾ ശുദ്ധ പഴഞ്ചൊലായി അപഹസിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, പക്ഷെ കണ്ടാൽ പഠിച്ചി

ത്തെ കഴിച്ചുമുട്ടിയിരിക്കുന്നു. ധർമ്മത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നവനു് ‘മത’ത്തിന്റെ സുഖക്കേടാണെന്നു പറഞ്ഞു ഇന്നത്തെ ലോകം പുതുമ്മിക്കും. പക്ഷെ ഒന്നാലോചിക്കുക. ഭൗതികമായ പുരോഗതിയിൽ അങ്ങേ അററത്തോളം എത്തിയാലും പിന്നെയും വിടവുകൾ-വമ്പിച്ച വിടവുകൾ-കിടക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ലേ? ഉദാഹരണമായി അമേരിക്കയെ നോക്കുക. അവിടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കു് എങ്ങുമില്ലാത്തത്തത്ര സമൃദ്ധിയുണ്ടു്. പക്ഷെ അവിടെ വഞ്ചനകളും തീവ്രവികാജകളും, വ്യതിചാരവും മറ്റൊരുവിധാത്ത മട്ടിലുണ്ടു്. അവിടത്തെ കന്യാശർക്കുളളയും വിവാഹമോചനങ്ങളുടേയും കണക്കു കേട്ടാൽ നാം ഞെട്ടിപ്പോകാം. വിശ്വാസ്യങ്ങളായ കണക്കുകളാണു്, ‘നീർച്ചാണു വില്ലനയ്യുണ്ടു്’ എന്ന് ഒരു ബോർഡെഴുതിവെച്ചുകൊണ്ടു് അമേരിക്കയിലെ ആലുവതമിക പ്രവണതയുള്ള ജനവിഭാഗത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരു ജന്തുൻ യോഗിയെപ്പറ്റി അഹമ്മദ് അബ്ദുസ്സമദ്ന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയോലും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടാവുന്ന പാകത്തിലാണു് അവരുടെ സംസ്കാരം! ഇതു് എന്തൊരു ചൂരോഗതിയാണു്! മന്ത്രവാദിയുടെ പുറകുപോകുന്ന നമ്മുടെ ജന്മത്തെ ഇതിലും ഭേദമല്ലേ? അപ്പോൾ ഭൗതികവും ധാർമികവും (ആത്മീയം എന്ന വാക്ക് ഞാനുപയോഗിക്കുന്നില്ല.) ആയ കാര്യങ്ങളുടെ ഒരു സമന്വയംകൊണ്ടു ലോകപുരോഗതി യഥാർത്ഥമായി തീരുകയുള്ളു. അതുകൂടാതെ പുരോഗതിയെപ്പറ്റി നാം പറയുന്നതൊക്കെ കേവലം ജ്വരജ്വരങ്ങളായി കലശലാക്കും. ലോകായതികമായ (Materialist ഒരു സംസ്കൃതത്തിന്റെ തള്ളിക്കയറ്റത്തിൽ ഇത്തരം ആശയങ്ങൾ ശുദ്ധ പഴഞ്ചൊലായി അപഹസിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, പക്ഷെ കണ്ടാൽ പഠിച്ചി

ല്ലെങ്കിൽ, കൊന്നൊല്ലെങ്കിലും പഠിക്കണം, ഒരു തലമുറയിൽതന്നെ ഒണ്ടു മഹായുദ്ധങ്ങളുടെ ദുരന്ത ഫലങ്ങൾ അനുഭവിച്ച ലോകം ഇതു മനസ്സിലാക്കിയില്ലെങ്കിൽ കഷ്ടം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ! പക്ഷേ മനസ്സിലാക്കാത്ത കഴപ്പുള്ള ഇന്ന്. മനസ്സിലാക്കുന്നവരുണ്ട്; അവർ അക്കാർക്കും ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ അവരെല്ലാ ലോകം ഭരിക്കുന്നത്. ഭരണപ്രകാരം മറുപിലയുടെ കൈയിലാണ്. അതാ ആ പഴയ പ്രശ്നം വീണ്ടും തലവോടുന്നു: സാഹിത്യകാരന്റെ ആദർശങ്ങളും ഭരണാധികാരിയുടെ പ്രയോഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച. ചിന്തകന്മാരുടെ ദർശനങ്ങളെവിടെ; രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ കൗശലങ്ങളെവിടെ!

സ', അച്ചുതക്കുറപ്പ്

“എന്റെ പ്രസംഗത്തിന് ഒരു തലക്കെട്ട് നിശ്ചയിക്കുകയാണെങ്കിൽ ‘എന്താണ് കഴപ്പ്’ എന്നു തായിരിക്കും. ഏവിടെയൊക്കെയോ കഴപ്പുണ്ടെന്നാണ് വളരെപേർ പറഞ്ഞത് നിങ്ങളാക്കെ കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ആ രാണ് ഈ കഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന് ചോദിച്ചാൽ പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റുവുതൽ ഇങ്ങോട്ടുള്ള നേതാക്കന്മാരൊക്കെ പറയും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാലാണെന്ന്. അവർ എല്ലായിടത്തും കടന്ന് കഴപ്പുണ്ടാക്കുന്നു; സാഹിത്യത്തിലും അവർ കഴപ്പുണ്ടാക്കുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിഫലനികളാണ് നാം ഈ കേൾക്കുന്നത്. ആകട്ടെ, എന്താണ് ഈ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന കഴപ്പ്? അവർ പറയുന്നു പുരോഗതിയെപ്പറ്റി ഔദ്യോഗികമായി ചില വിശ്വാസങ്ങളുണ്ടായാൽമാത്രം പുരോഗമനസാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന്. മനുഷ്യ പുരോഗതിയെന്നും മറുവുള്ള മനോഹരങ്ങളായ ആശ

യങ്ങൾ വിളമ്പിയതുകൊണ്ട് ഇന്നു നമുക്കൊരുമയൊന്നും വേദാനുരണനായില്ല. ലോകം അത്ര വലുതായ ആപത്തിന്റെ വക്കിലാണ്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മുതലാളിത്ത ശാല്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുകയും അവനു രാഷ്ട്രങ്ങളെ ആധർമണ്ഡലത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ശക്തികൾ ഒരു വശത്തു്, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ശക്തികൾ മറുവശത്തു്. ഇവരിൽ ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് നിങ്ങൾ ഹൃദയം വർദ്ധിപ്പണം ചെയ്യുന്നത്. അതു സ്വപക്ഷമായി പറയാതെ ‘പുരോഗതിയെപ്പറ്റിയുള്ള വേദാന്തങ്ങൾ പറയുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും മാണം’?

ഈ വിധം സ്വപക്ഷമായ ഒരു നിഖയെടുക്കാൻ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളിലൊന്നും ചേർന്നുകൂടുന്നില്ല പുരുഷസ്ഥാപനമായി ചിലർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആ അഭിപ്രായം ആദ്യമായി പറഞ്ഞ മാനുവൽ ഇന്നോരു രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയിലെ അംഗമാണ്. കേവലം ഭരണാധികാരി എന്ന മാത്രമല്ല, അവരുടെ കിടപ്പറമ്പിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുനിന്ന് മത്സരിക്കുകയും നിയമസഭയിൽ ഒരു സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നുകൂടെന്ന് അവർ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നുകൂടുന്നമാത്രമാണ്. അതിൽ ചേർന്നാൽമാത്രം ഹൃദയം മൃതമാക്കുമായിപ്പോകുമത്രെ!—

ഇനി മറ്റൊരാൾക്കു ചുമക്കൂ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ക്ലാസിക്കുകളോട് വലിയ വിരോധമാണെന്നും. ഏഴുതൊട്ടത്തിന്റെ രാമായണം ‘മാവിലായം’ എന്ന സ്ഥലത്തെ ആളുകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ പ്രേരണയനുസരിച്ച് ചുട്ടുകളഞ്ഞു എന്ന് ഒരു

മാന്യൻ കോഴിക്കോട്ട് സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ വെച്ചു പ്രസംഗിച്ചുകൂട്ട. അദ്ദേഹം ഈ പരാതി പലസ്ഥലത്തുവെച്ചും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതാ അദ്ദേഹം മറ്റൊരു ആസംഭവം കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ എന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു കൂട്ടം ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. പഴയ കൃതികളുടെ നേക്ക് തങ്ങളുടെ മനോഭാവം എന്തായിരിക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർക്കു വ്യക്തമായ ഒരഭിപ്രായമുണ്ട്. അവർ പഴയതായതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു കൃതിയെ പുറംതള്ളാറില്ല. പഴയതായതും കണക്കാക്കി ആദരിക്കാറുമില്ല. ജനതയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കും രൂപം കൊടുത്ത എല്ലാ കൃതികളെയും അവർ സ്വീകരിക്കും. ഏഴുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ കൃതികളേ അവർ ഇതുവരെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല.

അതു നിൽക്കട്ടെ. 'രൂപദ്രേത' എന്ന ഒരു വാക്കിനെ മുൻനിർത്തി ഈയിടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാരെ ചിലർ ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തൊരശയത്തിനും ഉചിതമായ കലാരൂപം നൽകിവേണം വെളിച്ചമുണ്ടാക്കണം എന്നതാണ് അർത്ഥം. അർത്ഥമാക്കുന്നതെങ്കിൽ അതിനു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർക്കു എതിരല്ല. പക്ഷേ ഈ രൂപദ്രേതയെന്നു പറയുന്നത് ഇന്ന് വഞ്ചനാപരമായ ആശയങ്ങളെ പൊതിയുന്നതല്ല ഒരു ഉപകരണമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാ

ണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർ ആവാദത്തെ എതിർക്കുന്നത്.

സുപ്രധാനമായ സംഭവങ്ങൾ സാഹിത്യകാരനിൽ പൊട്ടുന്നതവേ പലനമുണ്ടാക്കുകയില്ലെന്നും ആരോ പത്തോ മാസം കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമാണ് അതിനെക്കുറിച്ച് പലപ്പോഴും ഏഴുനൂറ്റാണ്ട് സാധിക്കുക എന്നും പ്രൊഫ. മുണ്ടപ്പേരി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം. ആരോ പത്തോ മാസം കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ സാഹിത്യകാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അത്തരം സംഭവങ്ങൾ രൂപം പ്രാപിക്കുകയുള്ളൂ? ഉടനേതന്നെ കലാരൂപം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ആകാമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അത് ആ സംഭവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോ സാഹിത്യകാരനും തീരുമാനം എടുത്താൽ മതിയെന്നു സരിച്ചിരിക്കും എന്നു മാത്രം. വ്യാഖ്യാനം കഴിഞ്ഞുപോയ മറ്റൊരു വെളിച്ചം പ്രാപിക്കാണെന്നു കരുതുന്നവർക്ക് അവയെക്കുറിച്ച് ഒന്നും ഏഴുനൂറ്റാണ്ട് കാണുകയില്ല. ആരും മാസം കഴിഞ്ഞാലും അവർക്ക് അതിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറയാൻ കാണുകയില്ല."

(ഈ പ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമാൻ അച്ചുതക്കുറുപ്പ് ഇന്നത്തെ ഭരണത്തിന്റെ വൈകല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിസ്മയിച്ച് പറയുകയുണ്ടായി. ആ ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു)

രൂപദ്രുതയെ പ്പറ്റി

കാവിശ്ശേരിയൽ
കരുണാകരൻ

[കഴിഞ്ഞ ലേഖനത്തിൽ വായിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളോടോപ്പം പരിഗണനയർഹിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെയും ഉള്ളടക്കം. ആ കൊണ്ട് ഇതുകൂടി തുടന്നു വായിക്കുന്നത് പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും.]

പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ വഴക്ക് വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്.....ഈ വഴക്കിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു വാക്കാണ് രൂപദ്രുത. 'കലാസൗന്ദര്യ'മെന്ന നിരുപദ്രവമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള 'രൂപദ്രുത'യല്ല ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നതും. 'രൂപദ്രുത' യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു പ്രശ്നവുമല്ല. ഒരു സംഗതി ഈ അവസരത്തിൽ നാം പ്രത്യേകം കാണണം. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും കേവലം സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല. പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്മാരാണ്. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് 'പുരോഗമനം'

എന്നൊരു സവിശേഷത ഇവർക്ക് കൂടുതലായുണ്ട്. ഇവർ തമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിനു ഹേതുവായി നിൽക്കുന്ന പ്രശ്നം രൂപദ്രുതയല്ല, പിന്നെയോ 'പുരോഗമന'മാണ്. 'പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ സ്വയം അണിനിരന്നിരിക്കുന്ന ഇവരുടെ കലാസൃഷ്ടികളിൽ യഥാർത്ഥപുരോഗമനമുണ്ടോ എന്നാണ് നമുക്കു അറിയേണ്ടത്. അതറിയുവാൻ പുരോഗമനമെന്നെന്നും അതിന്റെ ലക്ഷണമെന്നെന്നും നോക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ആവശ്യമാണ്. അതു സംബന്ധിച്ചാണ് ഇവർ തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുന്നതും.

എന്താണ് പുരോഗമനം

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും ക്ഷേമത്തിനും പര്യാപ്തമായ വിശം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന സാഹിത്യമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യമെന്നുള്ളതിൽ അവർക്കു രണ്ടുകൂട്ടരും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമില്ലല്ലോ! ഒട്ടവിലായും എന്നാൽ ഒന്നാമതായും, അവർ തമ്മിൽ വിധേഹിക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. അതായത്, എന്തിനെപ്പറ്റി പറയുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല അതു എന്തു വീക്ഷണഗതിയിൽ പറയുന്നു എന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു പറയുന്നിടത്തു്. അവർ അവിടെവെച്ചു പരസ്പരം വിധേഹിക്കുന്നു. പുരോഗമനമെന്തെന്നുവെന്നു കണ്ണുമടച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽപോലും, കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യസമുദായത്തിന് ആ എഴുത്തുമൂലം യഥാർത്ഥ പുരോഗതി ഉണ്ടാകുമോ എന്നുകൂടി നോക്കണം. ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ, നിങ്ങളുടെ പുരോഗമന വാദത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു പശ്ചാത്തലമുണ്ടോ, അഥവാ ശാസ്ത്രീയമായ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിങ്ങളുടെ 'പുരോഗമനത്തിന്' തെറ്റു പറയുകയില്ല എന്നുള്ളതാണ് പ്രശ്നം. അതു ചോദിക്കുമ്പോഴാണ് 'പുരോഗമന'ക്കാരുടെ തനിമയും പുറം

തൃവ്വിക, ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും രൂപഭേദങ്ങളുടെയും വെളിച്ചപ്പാടാണായി ചിലർ വാളെടുക്കുന്നതും അപ്പോഴാണ്. പുരോഗമനം വിട്ടുകയറരുത്, മേധാപരമായ അനുഭവത്തിൽ കാഴ്ചകളെയും വേണമെന്ന്. പുരോഗമനക്കാരനല്ലെന്ന് ഭാവി ക്കുന്നത് ഇക്കാലത്ത് ഒരു ധ്യാനമല്ല. സ്വയം പുരോഗമിതം ചെയ്യുന്ന ആളുകൾ തന്നെ ഈ “കടുവാകളി” നടത്തുന്നതിലേ നമുക്കു പഠനമുണ്ട്. പാവപ്പെട്ട “അധോഗമന” സാഹിത്യകാരന്മാരെ സമ്പന്നമാക്കിത്തന്നതും ഇതേതര ക്ഷണവുമായ അപരം മാത്രമായിരിക്കും.

പഴയ പുരോഗമനത്തിന്റെ പുതിയ രൂപം

രാഷ്ട്രീയരംഗത്തും ഈ വക പുരോഗമനം നാം കണ്ടുകൊണ്ടു തന്നെയുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. അവശ്യകക്ഷങ്ങളെ പുരോഗമിപ്പിക്കുവാനാണ് സകല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും നേതാക്കന്മാരും കോപ്പിട്ടിറങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഇന്ന് സുതരം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാലുമുണ്ടോ പുരോഗമനം പറച്ചിലിനു വല്ല കറവും? തങ്ങൾ ഇനിയും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന പുരോഗമിയെ സംഹരിക്കാതെയിരിക്കുമോ? മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ ഉതകിയ തെറ്റു പറ്റാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം ഈ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാർക്കുണ്ടോ, ആത്മാർത്ഥമായി അവർ പുരോഗമി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് നാം ഇന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. പുരോഗമിയെ ചെറുത്തു നശിപ്പിക്കുവാൻ തമ്മിലൊരു അതിനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തിയ പാലുട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ ഒരു “പുതനാധാരം”മാണ് ഈ രാഷ്ട്രീയ മറിമയത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും

യും പേരിൽ മുതലാളിത്തത്തിനും ഏകാധിപത്യത്തിനും കോട്ടപണിയുകയാണിവരുടെ ജോലി. കഴിഞ്ഞ കാലത്തേ മികച്ച പുരോഗമനവാദികളായിരുന്നു. അന്നവർ പുരോഗമനപരമായി പലതും പ്രവർത്തിച്ചു. ഇന്നോ? മറിച്ച് പലതും പ്രവർത്തിക്കുകയും പലതിനും പ്ലാനിറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു, സ്വന്തം ചെയ്തികളെ നീതികരിക്കുവാനുള്ള ന്യായങ്ങൾ അവരുടെ പക്കൽ സുലഭമാണ്. എന്നിട്ടും അവരുടെ പുരോഗമനം അംഗീകരിക്കാത്തവരാണ് തെറ്റുകൾ! രാഷ്ട്രീയമായ ഈ പ്രതിഭാസനയത്തിനു സമമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിലെ ഈ രൂപഭേദം കാര്യം വാദവും.

രൂപഭേദം എന്ന വാക്കു കേട്ടിട്ട് ആരും അസ്വസ്ഥപ്പെടുന്നില്ല. ചന്തമുള്ള ഒരു പദമാണത്. പക്ഷെ, അതു പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വിചിത്രവും വഞ്ചനാപരവുമായ ഒരു പശ്ചാത്തലമുണ്ടാണിത്. ആ വിശ്വരൂപം കാണുവാൻ കഴിവുള്ളവർക്ക് “രൂപഭേദ”യുടെ പുരോഗമന സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയത്നമില്ല. രാഷ്ട്രീയസ്വയംസേവക സംഘാമനം നാം കേൾക്കുന്നു. ചന്തത്തിനു കറവുണ്ടോ? അത്ത് നോക്കിയാലും വല്ല പന്തികേടുമുണ്ടോ? പക്ഷെ ഈ രാഷ്ട്രീയ സ്വയംസേവക സംഘാമനമാണ് കപ്രസിദ്ധമായ ആർ. എസ്സ്. എസ്സ്. സംഘടനയെന്നും അവരുടെ രാഷ്ട്രീയപരമായ മഹാത്മാഗാന്ധിയിലാണ് ആ രംഭിക്കുന്നതെന്നും ആക്കാണിവില്ലാത്തത്? പേരിന്റെ പൊരുളും പന്തിയുമല്ല കഠിനമെന്നു കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാനിതു പറഞ്ഞത്.

അച്ചടക്കത്തിന്റെ പ്രശ്നം

മറ്റുള്ള പുരോഗമനവാദം ആത്മാർത്ഥമാണെങ്കിൽ നിശ്ചിതമായ ലക്ഷ്യത്തിലെ

ത്താമെന്ന അഭിലാഷം അയാൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള യത്നം ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കണം. (അതിനുള്ള ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായേക്കാമെന്ന സഹതിക്കാൻ വിസ്മരിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ഒരുവൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമതമാണെങ്കിലും, അതിന്റെ വിജയസാക്ഷ്യതയെപ്പറ്റി അയാൾക്കു കറയറ വിശ്വാസം വേണം. ആ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ സംശയിക്കുന്നവരുടെ മുൻപിൽ ഒളിച്ചുകളി നടത്താതെ സമാധാനം നൽകാനുള്ള ചങ്കുറപ്പും അയാൾക്കുണ്ടാകണം. അത് ഏതായാലും മറ്റൊരു വിഷയമാണ്.) പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് അവകാശപ്പെടുന്നവർക്ക് തീർച്ചയായും, അവരുടെ കലാസൃഷ്ടിക്ക് ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണവും പശ്ചാത്തലവും ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെ ചട്ടക്കൂടുകളാകണം സാഹിത്യകാരന്മാർ വിവക്ഷയില്ല. തങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ രത്നപാസംഹിതയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ തെറ്റുപറ്റാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയുണ്ടായിപ്പോകുന്നതിൽ പരമാവധി കാര്യമെന്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ കർക്കശമായ ഒരു മുളുഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ അത് അതേ മനസ്സിൽ കാണുന്നു. ബോധപൂർവ്വമായി ഓരോരുത്തനും അംഗീകരിക്കേണ്ട ഒരു അച്ചടക്കമാണത്. ആ ചിട്ട സ്വയം പാലിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരാൾ, പുരോഗമനത്തിന്റെ പടച്ചട്ട അണിയുന്നതിലാകുമ്പോൾ നല്ലതു പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ, അതിനുമകിയ മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി തികഞ്ഞ ബോധംകൂടി വേണം. അല്ലാതെ ചിന്താപരമായ അരാജകത്വത്തിൽ തെങ്ങിനടന്നാൽ മരിക്കുകയില്ല. ഒരു വിഷയത്തെ സമീ

പിക്കുകയും കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും സമാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിധത്തിൽ ഈ കരുതൽ ഒരു പുരോഗമന സാഹിത്യകാരനെ കൈവെടിയിലാൽ പാടില്ലതന്നെ. ഭ്രാന്തമായ പലായനം ആരെയും ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കുകയില്ല.

ഇതുകൊണ്ടാണ് പൊതുവായ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണത്തിനുവേണ്ടി ചിലരെക്കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ ചർച്ചകൾ മുഴക്കുന്നതെന്ന് ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. നമ്മുടെ പുരോഗമനക്കാർക്ക് ഉണ്ടാകാത്തതു കഷ്ടമാണ്. മികച്ച ചില 'പുരോഗമനക്കാർ' ഈ അപകടം കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനു തെളിവുകളുണ്ട്.

ഇതുപോലെ ഓരോ സംഗതിക്കും തരമനുസരിച്ചു നിറം കൊടുക്കുന്ന പതിവ് സാധാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെന്ന് പോലെതന്നെ സാഹിത്യരംഗത്തും ഈ രീതികളിൽ ഭീരുത്വം, അശക്തി, സ്വാർത്ഥത മുതലായവയാണ് കാരണങ്ങൾ.

നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടത്തെയും അധികാരശക്തികളെയും പറ്റിയുള്ള യോഗ്യമായ നിരവധി വശങ്ങളുപോകയും ചെയ്യാൻ നിയന്ത്രണത്തിലല്ലാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമൂലമുള്ള സൃഷ്ടനുമായ കഴിവില്ലായ്മ, വ്യക്തിപരമായ നേട്ടങ്ങൾക്കും പദവികൾക്കും സുഖമോലുപതാപത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള സ്വാർത്ഥത, വസ്തുതകളെ ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ തിരിച്ചറിവില്ലായ്മ - ഇവയിൽ ഒന്നോ അതിലധികമോ കാരണങ്ങളാൽ പരമമർമ്മങ്ങളേ വീഴ്ത്തുകയും പ്രതിഭാസമായും ചിത്രീകരിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് "രൂപഭ്രാന്തക്കാർ". പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ ഇക്കൂട്ടർ ഇനിയും എന്തെ

ക്കെയോ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നു. നവീനശാസ്ത്രങ്ങളെയും (ഉദാ: മനുശാസ്ത്രം മുതലായവ) യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെയും പേരിൽ എന്തു വൃത്തികേടുകളും കാണിക്കാമെന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തുപറയുന്നതാണ് ഇവർ ധരിച്ചു വരുന്ന കെട്ടു ലക്ഷണം കാണാനുള്ളത്. വ്യക്തികളുടെ കുറവുകൾ—അത് കാല്പനികമായോ യാഥാർത്ഥ്യമായോ ആകട്ടെ—സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതും പുരോഗമനമാണെന്നാണ് ഇവരുടെ മതം. ദേവിന്റെ 'പരിവൃത്തി'യെയും, വക്തിയുടെ 'വിത്തുകാള'യെയും ചൂഷണ "അഞ്ചു ചിത്തശാലകൾ" എന്ന പുസ്തകവും, ദേവിന്റെ മിൻകാൽക്കാരൻ എന്ന കഥ

മുതലായവയും ഇതിൽ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

മാനസദാഹം പെരുത്ത ഒരു 'യജമാന'ത്തി'യെയും, മകന്റെ ഭർത്തവം കാമിക്കുന്ന ഒരു മാതാപിനെയും, ഒരു 'കൊടിച്ചിപ്പടി'യിൽ അനുരക്തനായ ഒരു മിൻകാരനെയും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രാകൃതത്വത്തിന് പുരോഗമനമാണെന്ന് പേര്! വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു ഇന്നത്തെ ജനസമുദായം ഇളമുലം എവിടെവരെ പുരോഗമിക്കുമെന്നോ! സംസ്കാരികവും ആദർശപരവുമായ ഏതൊരു കൊമ്പത്തുവരെ ജനലക്ഷങ്ങൾ ഇളമുലം ഉയരുമെന്നോ!! പുരോഗമനമില്ലെങ്കിലെന്തൊരു പ്രവർത്തനമുണ്ടല്ലോ!!!

o

നിരൂപണങ്ങൾ

൧. വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു്

(ഗ്രന്ഥകർത്താ: കെ. എസ്സ്. നാരായണപിള്ള, പി. കെ. ചെമ്മോറിയൽപ്പള്ളി; വഴുതയ്ക്കാട്, തിരുവനന്തപുരം.

വില അഞ്ചു, 12.)

വ്യക്തമായ തലമുറകളായി സ്വന്തം നിലനില്പിനുവേണ്ടി സ്വാധീനം താല്പര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളുകളിൽ കരുത്തി കയറുവാനുള്ള ഇരുളിൽ മുങ്ങിത്താഴുന്ന മനുഷ്യന്റെ ദീനദീനമായ വിചാരമാണ് ശ്രീ. കെ. എസ്സ്. നാരായണപിള്ളയിൽ കൂടി പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളത്. അമ്മയുടെ വയറിൽനിന്നും ഭൂമിയിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, യാതൊരപരാധവും ചെയ്യാത്ത ശിശുക്കൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഇടവുമുണ്ടല്ലോ പേ

രിഷഭയജ്ഞിപരുന്ന ലോകത്തു് മനുഷ്യസ്നേഹികൾക്കു വിലപിക്കാതെ തരമില്ല. ഇത്തരം വിചാരങ്ങൾ കേട്ടാലും ഉരുക്കുകോട്ടങ്ങളിൽ തടവുകാരനായി കഴിയുന്നതാണ് നല്ലതെന്നും യുക്തമെന്നും വിചാരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടർ ലോകത്തുണ്ടു്. ദാമ്പ്യവും പാരതന്ത്ര്യവും ശീലിച്ചു് ശീലിച്ചു് "ഇരുളും മെല്ലെ വെളിച്ചമായി മാറുന്ന" മട്ടിലായിട്ടുണ്ടു്. ആ ജീവികൾ, അവർ ഇരുട്ടിനെ വാഴ്ത്തുന്ന, വെളിച്ചത്തെ വെറുക്കുന്ന മുങ്ങുകുളമാണു്. അവരോടു് നാം അനുകമ്പ കാണിക്കുക. വേറെ ഒരു തരക്കാരണു്. ദാമ്പ്യം ദാമ്പ്യമെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ നുകം താഴ്ത്തിറക്കാൻ നോക്കുന്നതെ—ഒരു പക്ഷേ ഒട്ടൊന്ന നോക്കിത്തുറന്നിട്ടു്—വിധിയെ വിധിയെന്നു് മുറുപ്പോടെപ്പോയിട്ടു് ഒടുവിൽ ആ മർദ്ദംപോലും അവ

സാന്നിധ്യം നിത്യമുൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ഉപദേശകൻ എത്തിക്കുന്നവർ. ഇങ്ങനെ രണ്ടുതരക്കാരുടെ നീക്കിനിർത്തിയാൽ ശേഷിക്കുന്നത് വിലക്കും കാരാഗൃഹവും ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തു പോകാൻ. ഇരുളിൽനിന്നു വെളിച്ചത്തിലേക്ക് താങ്ങപ്പെട്ട മനുഷ്യരാശിയെ പിടിച്ചു കയറുവാൻ അരയും തലയും മുറുക്കിനില്ക്കുന്ന ചിലരാണ്. പാമ്പേയും സമുദായത്തിൽ തുടരുന്നതു തന്നെ തന്നെ ചിലർ സ്വാർത്ഥമായി നയിക്കുന്നവരായിരുന്നു. ആയ നിയമവ്യവസ്ഥകളെ വലിച്ചുകീറിപ്പുറത്തിരിക്കാൻ അവർ നയിക്കുന്ന ലോകത്തു നിൽക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഈ 'ചിത്താമൃതം' മുങ്ങുകയും ഉപദേശകന്റെ പരിഭ്രമിച്ച ചില നിലവിളിയും താക്കീതം പുറപ്പെടുവിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷേ ആ ശബ്ദങ്ങൾ ആദ്യമൊക്കെ ഉറച്ചുകേൾക്കുമെങ്കിലും ക്രമേണ പരിക്ഷിണമായി ആ ഭിഗ്നന്മാരും മുക്കുന്ന ലോകത്തിൽ ലയിച്ചുപോവുകതന്നെ ചെയ്യും.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ശ്രീ. നാരായണപ്പിള്ളയുടെ വിചാപത്തെപ്പറ്റി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഇന്നത്തെ സമുദായവ്യവസ്ഥിതിയിലെ കർക്കശ നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യാത്മാവിനെ ശാസിച്ചുകൊല്ലുന്നതുകൊണ്ട് ഏതൊരു നോമ്പ് പരിഭവനം ചെയ്യുകയാണ് കവി. ആ അനുകൂലതയുടെ സുന്ദരമായ ആവിഷ്കാരമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത. അതൊട്ടൊപ്പം ഒരു നവ്യപ്രകാശത്തെ, മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അവകാശപ്രഖ്യാപനത്തിനും പര്യാപ്തമായ ഒരു പുതിയ യുഗത്തെ അത്ഭുതാനന്ദ പ്രഹേളമായ കവിദൃഷ്ടിയിൽ ശിക്ഷയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്ന് വിശദീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചുരുക്കം കാണുന്ന കൂടെ

തിന്നെ അനുഭവിച്ചുവന്നതുപോലെ ഭാവനയിലെ വെളിച്ചത്തെ അനുഭവിച്ചിരുന്നവൻ ഒരു പക്ഷേ കവിക്ക് സാധിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല.

മലർച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിസ്തർക്കം
സുന്ദരം സ്വന്തം
മതികവർന്നും സ്വർഗ്ഗം വിശുദ്ധംഗം
അവിടെയും ചലനമുണ്ടാവിടത്തും
സജീവമാണ്
അവിടുള്ള മരവിച്ചോടെ: സ്ഥിരമാർ

അവിടെ അനുഭവങ്ങൾ അകൃത്രിമങ്ങളാണ്, സ്വയം അനുഗ്രഹമാണ്. അവിടെത്തെ ജീവിതം അലച്ചു മുന്നോട്ടുപോകുകയിരിക്കുമെന്ന് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയില്ല. അങ്ങനെ വിദൂരമായി നവ്യഭൂമിയിൽ മുങ്ങിനിൽക്കുന്ന അപ്രതിമയുഗാന്തരം ഉപദേശിച്ചു കൃതാർത്ഥമാകുന്ന കവി ഒരു 'ഉദ്യാപ്തിയായി'യോ 'മോശാജ്യോതി'യോ തത്ത്വബലമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സങ്കല്പമണ്ഡലത്തിലോ ചെന്നു നിൽക്കുകയാണ്. ചില പാർട്ടി സാഹിത്യകാരന്മാർ ഈ അദ്ധ്യക്ഷതയോടുകൂടിയതുകൊണ്ട് അഭിമാനം കൊണ്ട് ശ്രീ നാരായണപ്പിള്ളയെ സ്വപ്നദർശിയായി മുദ്രയിടുകയോ ചെയ്യുകയോ അനുകൂലമായ ഈ കാവ്യവണ്ഡത്തിലെ കണ്ണിയിൽ പൂർണ്ണമായി നോക്കിയിട്ടുണ്ടാകണം നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുക.

എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള.

൨. മാനുഷ്

(കഥകൾ: ചെറുതിട്ട, തിരുവനന്തപുരം, വില: 1 ക.)

ഇന്നത്തെ സഭാചാര നിയമങ്ങൾ അടിമടി ചിതപ്പെടുത്തുന്നു; ദുഷ്ടനായ ഒരു വ്യ

ചുവലത്തുന്നതാണ്. അവ പൊളിച്ചെഴുതപ്പെട്ട മതിയാവു—പക്ഷേ, സഭാചാരണിയായതന്നെ ആവശ്യമില്ലേ? എന്ന് വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിക്കുവാൻ തോന്നുന്നു ഇന്നത്തെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുകാരുടെ പോലെ കാണുന്മാരും. നമ്മുടെ ചില സാഹിത്യപാഠ്യന്മാർ പോലും ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പ് നന്നാക്കുവാൻ പാത്രമല്ലെന്നു പോലെ മഴക്കിടങ്ങിയിരിക്കുന്നതാണ് അത്ഭുതം! ശ്രീ. ചൊരിട്ട അവരുടെ ശിഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കു വഴി വിഴാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ആദ്യമേ സൂക്ഷിച്ചാൽ പിന്നെ ഓടിക്കൊണ്ടല്ലോ. 'മാറാപ്പ്' ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കൃതിയാണെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു ധരിക്കരുതേ!—ഈ കഥകളുടെ പിന്നിൽ അത്രയ്ക്കു കട്ടിപ്പിടിച്ച യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളൊന്നുമില്ല. ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാവന അത്രത്തോളം ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങിക്കിട്ടിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും അഭിനിവേശം, പ്രണയം, ഭോഗം—അവയ്ക്കപ്പറം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ധരിക്കുന്നുണ്ടോ?—അവതന്നെ തികച്ചും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോ, ഉഴി വീർപ്പിച്ച നീക്കമില്ലേ?

'ഭാര്യ', 'നമസ്സേ'? എന്നീ കഥകൾ കഴിവില്ലാത്തവയായിപ്പോയി. 'അടുക്കളയിൽ' 'സൗന്ദര്യം' 'ഉണർപ്പ്' എന്നിവ മനുഷ്യത്വ

ത്തെ പ്രത്യേകിച്ചു സാമൂഹികമായ അനീതികൾക്കു് അടിപണിത്തുകഴിയുന്ന (സ്ത്രീത്വത്തെ) അവ ഹേളിക്കുന്നതാണ്. 'പരമാത്മം', 'മുപ്പതാം വയസ്സിൽ'—അവ ഞ്ഞുസാമാന്യനായി. പൊതുവെ കഥാശില്പത്തിന് ഒരവ്യക്തത. 'പരമാത്മം'ത്തിലെ രണ്ടു ഭിന്നതകഥകളിൽ ഞ്ഞൊത്തുമാത്രം പോരാഴിതന്നോ?—'നമസ്സേ!'യുടെ മുഖവുരപശ്ചാത്തകൃഷ്ടിയാണെന്ന് കാഥികൻ കരുതുന്നെങ്കിൽ അത്ഭുതം.

ശ്രീ ചൊരിട്ടയ്ക്കു പ്രസാദം നിറഞ്ഞ ഒരു ശൈലി സ്വാധീനമാണ്. കൊച്ചുകൊച്ചു വാക്യങ്ങളിൽ എത്രും പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാൻ പാടവത്തെയും ഇതിവൃത്തനിർമ്മാണ സാമർത്ഥ്യത്തെയും അനുമാദിച്ചുതീരൂ. കഥയുടെ സാമൂഹ്യമൂല്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഏകാഗ്രതയോടെ എഴുതുന്നവർക്കും അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു നല്ല കാഥികനാവാം.

ഈ മാറാപ്പുകളെ വലിച്ചു മാറി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'തന്മ' വേഗം വെളിയിൽ വരുമെന്ന് നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

കെ. എസ്സ്.

ലഘുനിരൂപണങ്ങൾ

ബി. പി.

൧. കർഷകരുടെ മുന്നിൽ

ത്രിക്കാലിയൂർ. ജു. എൻ. ഗോവിന്ദൻ
നമ്പൂതിരി, വിഖ. ണ. 4.

1123 മകര 18-ാം തീയതി ത്രിക്കാലി യൂർവച്ചുകുടിയ കർഷക മഹായോഗത്തിൽ നടത്തിയ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗമാണ് ഒരു ലഘുലേഖാ രൂപത്തിൽ “കർഷകരുടെ മുന്നിൽ” എന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ കർഷകസംവത്സികവ്യവസ്ഥിതിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ദുരിതഫലങ്ങളും അവയുടെ പരിഹാരമർഗ്ഗങ്ങളുമാണ് ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭൂമിയുടമസ്ഥരെയും കർഷകരെയും പ്രവർത്തനവഹകാൽപ്രേരണ നല്കുന്ന പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ പലതും ഇതിൽ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേമുതൽ തേവരിച്ച കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്പൂതിരി സ്ത്രീകളുടെ കരപശ്ചവങ്ങൾപോലും “പാർവതീമമ്മോറി യൽ തൊഴിൽ മന്ദിരം”ത്തിലെത്തി, കട്ട, വട്ടി, പമ്പ് മുതലായവ നിമ്മിക്കുന്നതിൽ

വ്യാവൃതരാകേണ്ട കാലമാണ് ഇന്നത്തെ സംവത്സികസ്ഥിതി എന്നോർക്കുമ്പോൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ വിളവിറക്കാരെ, വിത്തിലും, മ്ളത്തിലും, കൃഷിസാമഗ്രികളിലും, അനാഥമാകുന്ന കൃഷിവലന്ററ

“ആശയരൂപമാത്മചിത്തനായ്
ശ്ലേശമേറ സുഖവും നശിച്ചുപോയ്
മോശമായ് തന ധനംക്ഷയിച്ചുന-
ല്ലാശയങ്ങളുമഹോ പതിച്ചുപോയ്”

എന്നുമാറുമുള്ള ദയനീയാവസ്ഥകൾ ഭാവിശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്ന ഓരോ പൗരനും പ്രചോദനം നൽകുന്നവയാണ്. കാലോചിതവും സൂക്ഷിപരവുമായ പരിഷ്കരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ആത്മാത്മ തയോടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് നേതൃത്വത്തിനുവേണ്ടിയല്ല, നാട്ടിന്റെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എന്നുള്ളത് മി. നമ്പൂതിരിയുടെ പ്രസംഗം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

൨. ശിവഗിരി

ഗുനമകന്താവ് കായംകുളം പി. എൻ.
മുളി. വിഖ രൂപ 1.

1948 ജനുവരിമാസം ഒന്നാം തീയതി ശിവഗിരിമഠത്തിൽവെച്ചു നടത്തിയ രീതിമാടനയോഗത്തിൽ സമ്മാനാർഹമായ ഒരു ലഘുലേഖകാവ്യമാണ് “ശിവഗിരി”. ശ്രീനാരായണ ഗുരുസ്വാമിയുടെ ജീവിതചരിത്രയുടെ സമാഹാരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാരീരികപിറവുണ്ണനയുമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം. അ മ ന മ യ അ ടി യോഗമുള്ള ഒരു യുവകവിയാണ് മി. പി. എൻ. മുളി. പ്രാതിപാദ്യവിഷയത്തിന്റെ ഭാസ്യരത്നംകൊണ്ടും ലളിതപദവിന്യാസംകൊണ്ടും ആകർഷകമായ ഈ കൃതി ഇൽകന്താവിന്റെ “ഭാവിശ്രേയസ്സിനനുശകന”മായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈശ്വരൻ സാക്ഷാൽ പ്രേമസ്വരൂപനാണെന്നും ജാതിമതചിന്തകൾക്കതീതനാണെന്നും ഉള്ള തത്ത്വത്തെ ആധാരമാക്കി ആദർശജീവിതം നയിച്ച് മാനവലോകത്തിനു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യ ഒരു മഹാത്മാഗിയാണ് ശ്രീനാരായണഗുരു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സോടൊക്കുന്ന ശാരദാ പിറഞ്ഞ സ്നേഹമസ്സണമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൽഗുണവായ്പിന്റെ മകടംചാർത്തലായി പരിഗണിച്ച് ഈ യുവകവിസ്മരിക്കുന്നത് ചേതസ്സുമാകർഷകമാണ്.

“ഗുണമെന്നൊരുനേട്ടം

മൺതൂങ്ങരു വായ്ക്കും
ഏടയം ഏടയത്തെപ്പൽക്കിയാഴുകുചിട്ടു
ഗുണികൾക്കഗ്രേഹസന്ദർ

തൂംഗികൾക്കടികുമ്പുൻ
ഗുരുവേ നിൻ ജീവിതകഥ
ഞാൻ സ്മരിക്കട്ടേ!”

ഈ സ്മരണകൊണ്ട് മുരളിക്ക് ഗുരുത്വക്കേടുപറയാൻ ഇടവില്ല.

ഭാവനാ വൈശിഷ്ട്യത്തിനു മാററകൂട്ടത്തക്ക നിവൃണതാല്യാസങ്ങൾ കുറവാണെന്ന് ഒരു പരാതിയുണ്ട്. ഗുരുക്കടാക്ഷ അതിനും പരിസരം ഉണ്ടാക്കുമെന്നുതന്നെ സമാധാനിക്കാം.

യുവകവികൾക്ക് സാധാരണയായി ഉണ്ടാകാവുന്ന ശ്രംശാ പ്രതീതി അവരുടെ പ്രഥമകൃതികളിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ വ്യഗ്രത കൂടും. “ശിവഗിരി” കത്താവ് ഏതായാലും അത്തരം വ്യാമോഹങ്ങൾക്ക് വിധേയനായിട്ടില്ല എന്നു കാണുന്നത് ചാരിതാർത്ഥ്യപൂർവ്വമാണ്.

“ഇങ്ങുനിന്നുയരുന്ന

കർമ്മകാലത്തിന്റെ

മേന്മയുണിവിശ്വ

മെങ്ങുമേ മുഴങ്ങട്ടേ”

എന്ന് ശാരദാപിറഞ്ഞപ്പറ്റിയുള്ള ആശിസ്കരപോലെ “മുരളി”യിൽ നിന്നുയരുന്ന മേന്മയുണികളും വിശ്വവ്യാപകമാകാൻ ശാരദാദേവി കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

* * * *

ന. ജാലവിദ്യകൾ

ആർ. മാധവശ്ശെ

ന.സി.ഹവിലാസം ബുക്കുഡിപ്പോ

തൂറൂർ. വില ഏണ 8.

രൂപാ ഭാട്ടു; സദസ്സർ എഴുതിയത് കാണാതെ വായിക്കും, കൈലേസ് കുണ്ട്മൻ പിൽനിന്നു മറയ്ക്കുക, പലതരം ചീട്ടവിദ്യകൾ-തുടങ്ങി പതിനാലു ജാലവിദ്യകൾ കാണിക്കേണ്ട വിധമാണ് ഈ ലഘു ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രസിദ്ധിയും, മാസ്മരചിദ്യയും കൂടാതെ കേവലം തന്ത്രപ്രയോഗംകൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം വിനോദങ്ങൾ ബാലന്മാർക്കു കൗതുകപ്രദമായിരിക്കും. 37 പേജുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിനു വച്ചിട്ടുള്ള വില നേരു പകരിയാക്കിയാൽ കട്ടികൾ കൗതുകംകൊണ്ടു വാങ്ങി വായിച്ചേക്കാം.

* * * *

ര. ഉത്ക്കർഷ പന്ഥാവു്

കെ. എ. ജേക്കബ്, കുമാരം

മാവേണ് ബുക്കുസ്റ്റാർ

കോട്ടയം-വില രൂ. 1

മനുഷ്യനെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കാൻ ഉതകുന്ന ചില ഉപദേശങ്ങളാണ്, പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നത്. ഈശ്വരസേവസ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യാമോഹം, സന്തോഷസന്താപങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള 18 വിഷയങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിക്ക ഉപന്യാസങ്ങളും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു ഈശ്വര വിശ്വാസിയാണ് എന്ന് തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈശ്വരസേവ എന്ന ആദ്യത്തെ ലേഖനം തന്നെ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. “ലൗകികവ്യാപാര വ്യഗ്രതകൾക്കിടയിൽ കുറഞ്ഞൊരു സമയം എങ്കിലും ഈശ്വരസേവയ്ക്കായി ദിനംപ്രതി വിനിയോഗിച്ചാലും” എന്നാണ് ഉപദേശിക്കുന്നത്. വിഷയങ്ങൾക്കുമാറ്റം കൂട്ടാൻ വൈബിൾ തത്ത്വങ്ങളും ഗീതാശ്ലോകങ്ങളും പ്രമാണമായി സൂചിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗീതാശ്ലോകങ്ങളിലും വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും കാണുന്ന സ്പർദ്ധിതങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സമസ്തപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ നിമഗ്നരായ സഭയിലുള്ള പൈകളുടെ “ഉൽകർഷപന്മാര്യ” എന്ന നാമകരണം മുതൽ ഗുണത്തിൽ പലയിടത്തും കാണുന്നുണ്ട്. പദവ്യവസ്ഥയിൽ കൂടുതൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ “ആളാപ്രതി”, “ഭവേഷു”, “സ്വാതന്ത്ര്യാഭാസം” “സ്വാർത്ഥത്തെ പ്രതി” “കളിവിനോദം” “വിശ്വാസപാതകം” “കുറബോധപ്പെടുത്തി” “ഭെഞ്ചി അപകളിച്ചു” “ഏകലാക്ഷ” മുതലായവ പല പ്രയോഗങ്ങളും ഒഴിക്കുമായിരുന്നു. ഇത്തരം ചില പൈകളുടെ ഒഴിച്ചാൽ പ്രതിപാദനരീതി സാമാന്യം ലളിതമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. സാമാന്യ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല നല്ല കാര്യങ്ങളും ഇതിൽ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

൫. ആധാരമെഴുത്തു്

കോഴിശ്ശേരി-മാധവൻപിള്ള

കായംകുളം

വിഖ. രൂ. ൪.

ജംഗമമായൊരു സ്ഥാവരമായൊരു സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം ലോകമുള്ളകൾ

ലം കൈമാറിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. ഇത്തരം കൈമാറ്റങ്ങളോടു മറുപിറുവണിയണം ആധാരം ജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആധാരമെഴുത്തു് മനുഷ്യക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒന്നാണ്. അതിലേക്ക് ഒരു നിയമസഹിത മലയാളത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. “ആധാരമെഴുത്തു് അഥവാ ആധാരപെന്” എന്ന പേരിൽ കോഴിശ്ശേരി മാധവൻപിള്ള ചെിച്ച പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ഈ കുറവു പരിഹരിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിർവ്വചനമാണ്.

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ, ആധാരമെന്നാൽ എന്തു്, എഴുത്തുകാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സാധനികൾ ഏതെല്ലാം, കക്ഷികളായി പെരുമാറേണ്ട രീതി എങ്ങനെ, ഡ്രാഫ്റ്റ് തയ്യാറാക്കേണ്ടവിധം, മുദ്രപ്രതിശ്ചയം, ആധാര പെന്യയിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഐക്യരൂപം, റിപ്പോർഡുകൾ സൂക്ഷിക്കേണ്ടവിധം, എന്നുവണ്ട ആധാരമെഴുത്തുകാരും ജിസ്റ്റേഷൻ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറു ജീവനക്കാരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധാരമെഴുത്തിൽ സാധാരണയായി വന്നുകൂട്ടുന്ന തകരാറുകളും അവ പരിഹരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളും ഇതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമാണ്. വ്യവസ്ഥപുഷ്ടമായ വസ്തുതകൾക്കൊണ് മോടിചിട്ടിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചില സാഹിത്യ പ്രിയന്മാരായ ആധാരമെഴുത്തുകാർ ഉണ്ട്. “ലോളു്”കളായ ആധാരമെഴുത്തുകാരെക്കൊണ്ടു മുടിഞ്ഞു. മുദ്രവിഖയും എഴുത്തുകുചിയും കൂട്ടിയാണു് അപോകളെ; കക്ഷികളെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേക ഫീസ്, വസ്തു ഒതുക്കുന്നതിനു് ഇരുകക്ഷികളിന് നിന്നും കമ്മീഷൻ—ജിസ്റ്റേഷൻ് കൈയ്ക്കുളവി കൈട്ടുക്കുൻ പ്രത്യേക ഐക്യ—എന്നതുടങ്ങി സാധുക്കളെ മുഷണുചെയ്യുകഴിയുന്ന എഴുത്തുകാരെ

പുറി "ലോകസംഗ്രഹർത്ഥം" ഒരു പ്രത്യേക അദ്ധ്യായം തന്നെ ഇതിൽ ചേർക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

ആധാരപഞ്ചവൃത്തിയിൽ കഴിയുന്ന മി-മാധവൻപിള്ളയെ "കലാകുന്തി" എന്നു തിരറ്റുതാൻ ഇന്നത്തെ ഉപരിപ്പുപദ്ധതികളായ എഴുത്തുകാർ തുനിയുമെന്നുള്ള ഭയം കൊണ്ടായിരിക്കാം സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യത്തെപ്പറ്റി മുതക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു തീർത്തത്. അത്രയെങ്കിലും സൂചിപ്പിച്ചത് കാരുമായി.

മി. മാധവൻപിള്ളയുടെ പരിശ്രമം ഫലവത്താണ്. ആധാരമെഴുത്തുകാരും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു ജീവനക്കാരും ഇതു വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. വിലമുതരൂപ വച്ചിട്ടുള്ളത് അല്പം കൂടിപ്പോയില്ല എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

നൂ. അശ്രുധാര

ജി. പത്മനാഭക്കമ്മത്തി

നരസിംഹവിലാസം ബുക്കുഡിപ്പോ
വില രൂ. 1.

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം അഞ്ചു ചെറുകഥകളാണ്. ഒന്നാമത്തേത് അശ്രുധാര. പഴയ 'ചേറുക'ക്കാരനായ ശുദ്ധൻ ശങ്കരൻനായർക്ക് വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്ന യജമാനൻ ഗോവിന്ദമേനോൻമുഖം ഉണ്ടാകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യക്കുറവ് ഭാര്യ കല്യാണി അമ്മയുടെ കുടുംബജീവിതം ദുസ്സഹമാക്കുന്നു. ഒരു മാലമോഷണം എന്ന കുറും ആരോപിച്ച് ശങ്കരൻനായരെ അയാളുടെ വീട്ടിൽ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നു. പരിശുദ്ധനായ ജമാനസ്നേഹിയുമായ വയസൻ ശങ്കരൻനായർ വീട്ടിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നു. മാലതിരിയെ കിട്ടിയതിൽ പശ്ചാത്താപമുഖം

ശങ്കരൻ നായരെ അന്വേഷിച്ച് ചെറുകുടിയിൽ എത്തുന്ന മേനോൻ മരണവാർത്ത കേട്ട് അശ്രു പൊഴിക്കുന്നു. പശ്ചാത്താപത്തിനു കാരണമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ഒന്നും മേനോൻ ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ എന്ന് അനുവാചകർക്കു തോന്നിയേക്കാം. അഹങ്കാരിയും ദുർവ്വൃത്തനും ധനികനുമായ ശങ്കുപ്പണിക്കരിൽനിന്ന് തേവനും കാളിയും അനുഭവിക്കുന്ന യാതനകളാണ് "നിയമത്തിന്റെ നിഴലിൽ" എന്ന ഞോമത്തെ കഥ. കാളിയെ അപമാനിക്കുന്നതും പുഴയക്കുട്ടിയെ ചവിട്ടി മെതിക്കുന്നതും തേവന്റെ വെട്ടേറ്റ് പണിക്കർ മരിക്കുന്നതും തന്മയത്വത്തോടെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിമിനൽ കോസ്റ്റിൽ പുഴയനെ തൂക്കാൻ വിധിച്ചു എന്നവസാനിപ്പിക്കുന്നഭാഗം വിസ്തരിച്ചു കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. മൂന്നാമത്തെ കഥ 'വിധി'യാണ്. ശ്യാമസുന്ദരത്തിന്റെ രഹസ്യക്കാരി ശൈലയെ കിശോരമോയുള്ള വേഴ്ചയിൽ നിന്നുകുറാൻ കിശോരനെ കൊലക്കുറും ചുമത്തുന്നു. കിശോരന്റെ പ്രേമമോഹനമായ ഖീല അവനുവേണ്ടി കേസു നടത്തുന്നു. ശൈലയുടെ മൊഴിമുഖം കൃത്യംചെയ്ത ശ്യാമസുന്ദരത്തിന് ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്നോളം കോടതിയിൽവെച്ച് ശൈലയെ വെടിവെല്ലിച്ച് തന്നും മരിക്കുന്നു. അത്രയും ഗൗരവമുള്ള ക്രിയാശം സമചിതമായിട്ടുണ്ട്. 'രണ്ടു ശവങ്ങളുടെ പിമ്പേ അശ്രുരൂപിതനായനങ്ങളോടെ കൈകോർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഖീലയും കിശോരനും കച്ചേരിയിൽനിന്നുപോയി" എന്നാണ് അവസാനവാചകം. ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സെപ്രതിതി "ചിന്താശ്വപ്പ"ത്തിനു കാരണമാണ്. മേ പക്ഷേ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നാമധേയത്തിന് ഇതാവശ്യമെന്നു തോന്നി പ്രയോഗിച്ചതായിരിക്കാം.

ഭദ്രവിലത്തേ കഥകളായ കള്ളനും ബാഷ്പാഞ്ജലിയും ഗ്രന്ഥപുരണത്തിന് വിശേഷിച്ചു ഭാരം കൂട്ടുന്നു എന്ന് പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതു ധാരാളം ഹേമകഥയുടെ ഉത്തര സംഭവങ്ങളെന്നും കല്പിച്ചു കാണുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രതിപാദനരീതി ഹൃദ്യമാണ്.

6. ജയഭാരതം

ദൈമാസികം എറണാകുളം

വാർഷിക സംഖ്യ തൃ. 4.

എറണാകുളത്തുനിന്നും ഏഴുപരപ്പേറിയ ഒരു പത്രാധിപസമിതിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമായിട്ട് ഉത്തരവാദിത്വത്തിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ദൈമാസികഗ്രന്ഥമാണ് ജയഭാരതം. പ്രവർത്തകരായ ഏഴുപരം ക്രിസ്ത്യാനികളാണെങ്കിലും “ഏതെങ്കിലും മതത്തിന്റേയോ സമുദായത്തിന്റേയോ കക്ഷിയുടെയോ പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങൾക്കായി ഇതുവിനിയോഗിക്കുന്നതല്ല” എന്നാണ് പ്രതിജ്ഞ. മതം ഏതായാലും മനുഷ്യർ നന്നായിരിക്കണം, എന്ന തത്ത്വം മുറുകെപ്പിടിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പത്രാധിപസമിതിയുടെ സുധീരമായ ഈ പ്രതിജ്ഞയിൽ വർഗ്ഗീയ വാദികളായ നേതൃമന്ത്രിമാർ തല കുനിക്കത്തക്കവണ്ണം ജയഭാരതത്തിന്റെ വിജയപതാക പാറിപ്പറക്കട്ടെ. കെട്ടും മട്ടും നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഇനി ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റി—

ശ്രീനാട്ടു കണ്ണൻപിള്ള അവർകളുടെ മഹാത്മജി എന്ന-ലേഖനമാണ് ആദ്യത്തേത്. പാണ്ഡിത്യപ്രഗത്ഭനായും ആത്മാർത്ഥനായും തെളിഞ്ഞു വീക്ഷണ പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ലോകസമ്പന്നതയാക്കാനുള്ള പ്രേരണാശക്തിയുണ്ട്. വള്ളത്തോളന്റെ ധീരധീരന്മാർ എന്ന കവിതയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചു പറയാനില്ല.

ഭാരതവും മഹാത്മജിയും എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ തരവാട്ടിന്റെ കാലും വിസ്മരിക്കാൻ കഴിയാത്ത കാർഷ്ണർ—

“അവർ സോദരർ നമുക്കുവർത്തർ ഭൂതാക്കൾ നാമവിഭജനമാമൊറ്റത്തറവാടിപ്പട്ടു ഗോളം.” എന്നുള്ള വിശാലവിക്ഷണഗതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വവിഖ്യാതിക്ക് മകളോ ചാത്തുന്നുണ്ട്.

ഇ. എം. ജോസഫിന്റെ നിശ്ശബ്ദ സ്വരം എന്ന ലേഖനം ശഃശ്യാലോകത്തു് ഏറ്റവും ആധുനികമായി സാധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കണ്ടുപിടിത്തത്തെപ്പറ്റിയാണ്. സംഗ്രഹത്തിനോ നിഗ്രഹത്തിനോ അതു് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതു് എന്നു തീർച്ചയായിട്ടില്ല. പള്ളത്തിന്റെ “ചെങ്കുതിരകൾ” അദ്ധ്യായമായിരുന്ന പ്രോജക്ടിവികുന്ന നോണം. ടി. എം. മുഹമ്മദിന്റെ പ്രേമാമൃതപാനവും സി. എൻ. ആന്റണിയുടെ വീരശ്രീ ഖലാവിമർനവും നന്നായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടുത്തക്കവണ്ണം ബഹുമാനമായ ഇത്തരം വിമർശനങ്ങൾ ഉൽകൃഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഉണ്ടാകുന്നതു കൊള്ളാം. ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും വിഭജനങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്ത പേരിരിക്കുന്ന രീതി തരക്കേടില്ല. ആധുനിക കാലത്തെ ആവശ്യം ഹേമിയുപുവം നോക്കിക്കൊള്ളണം എന്നുമാത്രം. മാന്യസഹജീവിക്ക് സർവ്വ വിജയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വൃ. ചിത്രകഥാവലി

[ഒന്നാം ഭാഗം മുന്നും ഭാഗങ്ങൾ]

വിദ്വാൻ ടി. എം. രാമൻപിള്ള

ആർ. മാധവശ്ശെ.

ബാലവിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് പാഠപുസ്തകം രചിക്കുന്നതു് ശ്രമസാധ്യമാണെന്നു്

ന്ത് അതിൽ പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർപോലും സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. സാമാന്യരായ കഥകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു വിഷമമില്ല. അവയുടെ പ്രതിപാദനരീതിക്കു ലാളിത്യവും അഭിരുചിയും ബോധനസൗകര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയാൽപ്പോലും മനസ്സുതൃപ്തനായിത്തീരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ പരിഗണിക്കേണ്ടിവരും. ആശയങ്ങളുടെ അടുക്കം, പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധിയും ശൈലീഭംഗം കൂടാതെ വാക്യരചനയും അതുപോലെ പ്രധാനം അർഹിക്കുന്നു. ഈ പരിഗണനയിൽ ചിത്രകഥാവലി എത്രത്തോളം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് ഇവിടെ ചർച്ചാവിഷയം. സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കഥകൾ മിക്കതും പഴയതന്നെയാണ്. പ്രസിദ്ധങ്ങളാണെന്നതന്നെ വസ്തുത. ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾക്ക് ക്രമാനുഗതമായ വളർച്ച ആശയത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും വരുത്താൻ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുകാണുന്നില്ല. പ്രയോഗവൈകല്യങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മുഖേഷ്കാണിക്കാം.

1. “പാനപോലെ വലിയ മത്തങ്ങാ മത്തവളികളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് വെറും നിലത്തുകിടക്കുന്നതും കണ്ടു.”

(ഭാഗം ഒന്ന്, ഈശ്വരമേഹിമ)

2. “ഏലിയുടെ ഉഴരു നേരേവീണു.”

(പാഠം 2)

ഉയിർ എന്നതായിരിക്കാം ഉദ്ദേശം.

3. “മന്തിരിക്കലയിൽ എത്തും കിട്ടിയില്ല.” (പാഠം 5)

4. “ഓക്കാരെ തലയും വെട്ടിച്ച് അധരം നടന്നു.” (ഭാഗം 2 പാഠം 2)

കല്പശി എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് വെട്ടിച്ച് എന്നപ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്.

5. “ഭാരം അവന്റെനരെ സവാരി ചെയ്തവനെന്നു കണ്ടു.” (ഭാഗം 3)

6. “കച്ചവടക്കാരൻ സേട്ടവിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി.” സേട്ടിന്റെ എന്നുമതി.

(പാഠം ആറു മൂന്നാംഭാഗം)

മേൽപ്പറഞ്ഞ ചൈകല്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ ചിത്രകഥാവലി കഴിയുന്നതും ലളിതമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

ആർ. മാധവപ്പെയ്യുടെ നാലു സിരിസ്.

ൻ. അപരാധിനി

വ്യക്തിപരിചയത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി നിന്നുകഴിയെ കൊലപ്പെടുത്തുന്നതും കൊലക്കേസു വിസ്താരവും വിധിയും മറ്റുമാണ് കഥ. സംഭവങ്ങൾ സാധാരണ നടക്കുന്നതുപോലെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രയോജനം എന്തെന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല.

൧൦. അമ്മായി അമ്മ

പണവും സന്താനവും ഇല്ലാത്ത മരുമകളെ ചെറുക്കുന്ന അമ്മായിഅമ്മ വ്യക്തിപാഠഭാഷം അവളിൽ ആരോപിച്ചത് ചെറുതെ എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മകൻ അമ്മയെ വിട്ട് മാറിത്താമസിക്കുന്നു. സന്താന ലബ്ധിയിക്കുശേഷം മാതാവു പശ്ചാത്തപിച്ചു വീണ്ടും മകനുമായി ഒന്നിച്ചു കഴിയുന്നു. സംസ്കാരശൂന്യതയ്ക്കു വേരോരുമാക്കുന്നുണ്ട് ഈ കഥ.

൧൧. ബാലാരാമം

കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കഥകൾ. കെട്ടും മട്ടും ആകർഷണീയമായിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധി

കളെ, തരക്കെല്ലെ. പ്രതിപാദന രീതിയിൽ അല്പം ചില വൈകല്യങ്ങൾ വന്നു പോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ താമിള.

“കാക്ക കരേ കല്ലുവറക്കിക്കൂട്ടി”
“മന്തിരിക്കുലയിൽ എന്തും കിട്ടിയില്ല”
“പുലി വരുന്നേ എന്നുവൻ വിളിച്ചു കൂപി”
“അപ്പൻ മക്കളെ എന്നുപോലെ അവിടുന്ന് പ്രജകളെ കെങ്കിക്കുന്നു”
“മുണ്ടാലി സിംഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ കൂടി സുവാരിചെയ്തു”

‘മുണ്ടുനിങ്ങ കൊക്കിൻ ഒരു തുള്ളിവെള്ളംപോലും കുടിക്കാൻ കിട്ടിയില്ല’

ഇത്തരം ചില പരകുപ്പുകൾ അടുത്ത പതിപ്പിലെങ്കിലും പരിഹരിച്ചു കണ്ടാൽ കൊള്ളാം.

൧൨. ആത്മാവും മോക്ഷവും

ഇതിന്റെ മൂലകർത്താവും സുവിചാരണ നു സ്വാമികളാണു്, കൊങ്കണഭാഷയിൽ നിന്നാണു് തർജ്ജമ. 22 വർഷത്തെ പഴക്കമുള്ളതാണു്. ദേഹദേഹികളുടെ ബന്ധവും മോക്ഷകാര്യവും മറ്റുമാണു് പ്രതിപാദ്യവിഷയം. മൂലകൃതിയുമായി ഒതുങ്ങുവാൻ ഒരഭിപ്രായം പറയാൻ സാധ്യമല്ല. വേദാന്തസാരം എന്തായാലും മോക്ഷം ചെയ്യുന്നതല്ലല്ലോ.

൧൩. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദയം

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്,
കേരളചിത്രം പ്രിന്റിംഗ് & പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി, ഏറണാകുളം വീല അണ 4.

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ദാരുണ വന്ദനം പറയുക എന്നാണു് ഭാരതാത്മികയാട്ടു് ആദ്യമായി അപകുടിക്കുന്നതു്.

“അന്ധിസന്തന്നസിധാരയിൽക്കൂടിദുഷ്ടകയോത നിർവചിച്ചു്” ദീനാകാരയായി മെയിൽ കേരം ലോച്ചകാണുന്ന ഭാരതാത്മികയുടെ ചിത്രം ലോഭയോരതനകളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദാതത്തിന്റെ വൈഭവങ്ങളാണു് അടുത്തു വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

പഴക്കത്തൻ എന്നീഡത്തിൽനിന്നുയന്നു-
നന്ദങ്ങൾ
സൗമോക്തത്തിൽച്ചെൽവു കോടിതൻ-
ചിറകിന്മേൽ.

ഇവിടെ കവി ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആനന്ദമാകുന്ന വിമംഗമങ്ങൾക്കു പകരം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ആനന്ദപദം രൂപകാവയവമാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നതു് ഒരു പുതുമയാണു്. ആനന്ദമാകുന്ന പക്ഷി കൊടിയുടെ ചിറകുന്മേൽ ഏറ്റുന്നതു് ‘കന്യാമകന്യാമോൽപത്തി’ എന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഒരു രചനാവൈചിത്ര്യമാണു്.

സാമന്തജ്യസിംഹത്തിന്റെ (ബ്രിട്ടീഷ് സാമന്തജ്യത്തിന്റെ എന്നായിരിക്കാം കവിയുടെ സങ്കല്പം) ക്ഷിണിച്ച സ്വരൂപമാണു് അടുത്തു വർണ്ണിതമായിരിക്കുന്നതു്.

“കേരദാഹമാടുന്നായ സാമന്തജ്യ-
സിംഹത്തിന്റെ
ശക്തവും കുടിലവുമായിത്തന്നാരുരോടുകൂട
കാണുക, കൊഴിഞ്ഞു
കിടപ്പുനിറം മങ്ങി
ത്താണുപോം ചന്ദ്രക്കലുപോലെ
യിപ്പുലരിയിൽ”

സാമന്തജ്യദുഃഖാഹത്തിന്റെ പരിണാമം വ്യംഗ്യരൂപം ഇതിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏകിലും ചന്ദ്രക്കല-അതും ദാഹ-കൊഴിഞ്ഞ ദാഷ്ട്യയാട്ടു് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതു് കാവ്യദൃഷ്ടി സമുചിതമായിട്ടുണ്ടാ എന്നു

സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സൗന്ദര്യത്തിനു മാറുകൂട്ടാൻവേണ്ടി ചന്ദ്രനെ സാമഗ്രിയായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് പ്രസിദ്ധീയുണ്. ഇവിടെ അധഃപതിച്ച വസ്തുവിനാണു് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മായുതാകെളോടുള്ള കണ്ണുകളുടെ താരതമ്യവും ഇതു് പാലെതന്നെയാണു്.

അടുത്തതായി സോപ്തതന്ത്രമാകുന്ന കാളസർപ്പാ കഴുകമാത്തിൽ നാപകൾ ആട്ടുന്നതും തുരങ്കരയിൽ വായ്പിളർന്നു കാട്ടുന്നതും ബ്രിട്ടിക്ഭരണത്തിന്റെ കിരതത്വത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങളാണു്. പ്രസ്തുത ഭാവന അത്യന്തം ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്. ഈ ഘോരസർപ്പത്തിന്റെ പിടി ഇന്നും വിട്ടിട്ടില്ല.

“വിഴുങ്ങിത്തെരിച്ച നിൻ പ്രിയ പുത്രൻ തൻരക്തം

മൊഴുകുന്നതു ഞാവാമിപ്പൊഴു-

മതിൻ പിൻപേ.”

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം വരേണ്ടതു് ഭരണകർമ്മങ്ങളെയാണു് ഈ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്. സാങ്കേതിക ദുഷ്ടത്വം, പെരുമ്പാമ്പു വിഴുങ്ങുന്ന ജന്തുക്കളെ തെരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ രക്തപ്രവാഹം ഉണ്ടാകുന്നതു് സാധാരണമല്ല എന്ന് ഒരു ചാരുതസ്സം ചിലർ ഉന്നയിച്ചുയ്ക്കാം.

കൃലംകുഷായ ചർച്ചയിൽ അപൂർവ്വം ചില വൈകല്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നല്ലോതെ ശബ്ദംഗികൊണ്ടും ആശയ ഗൗരവം പകരും സ്വാതന്ത്ര്യോദയം സമുജ്ജ്വലമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിസ്തർക്കമാണു്. നിരന്തരമായ ഗതിയെ അല്ലമാന തടയുന്നതുകൊണ്ടു് നിർമ്മാണശാലികളായ കവികൾ രേഖിശ്രേയസ്സോത്തു് പരിഭവിക്കുകയില്ല എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥശാലാമാനുവലിൽപ്പെട്ട ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ

	രൂ. ണ. സ.
മഹാകവി ഉള്ളൂർ	8 0 0
കെ. സി. കേശവപിള്ള	1 12 0
രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ	2 0 0
പ്രണയരംഗം	2 0 0
ഉത്തരരാമചരിതം	2 0 0
ജവഹർലാൽനെഹ്റു	1 8 0
ഭാരതവനിത	1 4 0
ഓമനകൾ	1 0 0
ഉദ്യാനം	1 0 0
നൈടുവീർപ്പുകൾ	0 12 0
മയാത്തനിമിഷങ്ങൾ	1 4 0

	രൂ. ണ. സ.
ഭാവി	1 0 0
നിരപാ	1 0 0
അടിമ	0 8 0
വെള്ളിമോലങ്ങൾ	1 0 0
ആഗസ്റ്റ് 15	0 6 0
നന്തകി	1 4 0
സാഹിത്യസുല്പാപം	1 8 0
അല്പരാമര മായണം	4 0 0
ഓമന	1 0 0
നേതാജി	0 4 0
രാഗലാപനി	0 12 0

കൂടുതൽ തുകക്ക് ഒരുമിച്ചെടുത്താൽ നല്ല കമ്മീഷൻ!

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കുഡിപ്പോ,
കത്തിയതോട്ട്, തിരുവിതാംകൂർ.

ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം

ആർഗനൈസർമാരുടെ

കാൺഫറൻസ്

ലൈബ്രറി ആർഗനൈസർമാരുടെ ഒരു കാൺഫറൻസ് 124 കുംഭം 2-ാംനമ്പർ മുൻ മണിക്കൂർ ശ്രീ ചിത്തിരിതിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ കൂടി. എല്ലാ ആർഗനൈസർമാരും ഏതാനും താല്പരകളിലെ യൂണിയൻ ഭാരവാഹികളും ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഭരണസമിതിയിലെ ചില അംഗങ്ങളും ഹാജരായിരുന്നു. ശ്രീ കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ ഫി. എ. ഫീകോം യോഗത്തിൽ ആലുക്കു വന്നിട്ടു.

ഹാജരായിരുന്ന ആർഗനൈസർമാരെയും യൂണിയൻ പ്രതിനിധികളെയും പരിചയപ്പെടുത്തിയും യോഗോദ്ദേശത്തെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടും സെക്രട്ടറി മി. പി. എൻ. പണിക്കർ സുദീർഘമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. പ്രസംഗം ഉടൻതന്നെ സംഗ്രഹിക്കാം. ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പുരോഗതി

തികപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ക്ഷേമങ്ങൾ നിസ്സീമങ്ങളാണ്. നിങ്ങളുടെ ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഫലം ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കു മേലും പരമാവധി. ത്യാഗസന്നദ്ധതയോടു സേവനമർപ്പിക്കുകയോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നമ്മെ ഭാവിതലമുറ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി അനുസ്മരിക്കും. അതായിരിക്കട്ടെ, നമ്മുടെ പ്രതിഫലം. ഗ്രാമീണജനതയുടെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തെ കെട്ടിപ്പിടുത്തു് സമുദായ സൗഹൃദവും സഹിഷ്ണുതയും തികഞ്ഞ ഓഷ്ഠത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ പങ്കു നിസ്വാർത്ഥമായി നമുക്കു നിർവ്വഹിക്കാം. ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് എല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങളും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ലഭിക്കും. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികൾ എല്ലാ ഗ്രന്ഥശാലകളോടും അനുബന്ധിച്ചു നടത്തേണ്ടതാണ്. താല്പരകളുടെ യൂണിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെ അധികം പുരോഗമിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്." തുടർന്ന് 124-ൽ ചെയ്ത റീക്കൺ പരിപാടികൾ വിശദീകരിക്കുകയും ആർഗനൈസർമാർ അനുമതിപ്പെടുത്തിയും തുടരുന്നതായും ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉപകൂലപ്രസംഗം നടത്തി. 124 അവസാനത്തിനകം സംസ്ഥാനത്തെ എല്ലാ പകുതികളിലും വായനശാലകൾ ഉണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും, ഭരണകമ്മിറ്റിയിൽ നന്നായിരിക്കുന്നവരും, ഭരണകമ്മിറ്റിയിൽ നന്നായിരിക്കുന്നവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെ സംയോജിപ്പിച്ചു, പുഷ്പപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കണമെന്നും വർഗ്ഗീയ വായനശാലകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന രീതി നന്നല്ലെന്നും മറ്റും അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

അവലംബം യൂണിയൻ പ്രസിഡൻറ് മി. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള M. L. A.

ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അനന്തരം അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾക്കായി ആർഗ്ഗനൈസർമാരെയും യൂണിയൻ ഭാരവാഹികളേയും അദ്ധ്യക്ഷൻ ക്ഷണിച്ചു.

മെ. കെ. അപ്പക്കുട്ടൻനായർ, കെ. ജി. ചെല്ലപ്പൻപിള്ള, W. U. ജാജ്ജ്, പി. എൻ. സുകുമാരൻ തോട്ടപ്പള്ളി, കെ. പി. മേനോൻ, ജെ. തങ്കം എന്നീ ആർഗ്ഗനൈസർമാരും മെ. എം. ഹു, മാധവൻപിള്ള, എ. എൻ. പി. പണിക്കർ, പി. മാധവൻപിള്ള, ജെ. കേശവൻ എന്നീ യൂണിയൻ പ്രവർത്തകന്മാരും ഗ്രന്ഥശാലാ സഭാജനത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന വിഷമതകളേയും സംഘത്തിൽനിന്നും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും മറ്റും ഒഴിക്കേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങളേയും മറ്റും വീശദീകരിച്ചു സംസാരിച്ചു.

വർഗ്ഗീയസംഘടനകളുടെ വകയായ ഗ്രന്ഥശാലകൾ പൊതുജനങ്ങൾക്കെല്ലാം അംഗത്വം നൽകി അവരുടെ പൊതു ഉപയോഗത്തിന് പര്യാപ്തമായ നിലയിൽ നടത്തപ്പെടുന്നതാണെങ്കിൽ അവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്ന വേണമെന്ന അഭിപ്രായം പൊതുവേ ഉണ്ടായി.

പ്രവർത്തകന്മാരുടെ സംശയങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി റെക്രൂട്ടറി ഒരു വിശദീകരണപ്രസംഗം നടത്തി. ആണററി ജയിൻറുടേ കൂട്ടരി മി. എം. തോമസ് സഭസ്സീനു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

ആർഗ്ഗനൈസർമാർ പരസ്പരം വലിയ യപ്പെടുന്നതിനും ആശയങ്ങൾ വിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനും അവസരം ലഭിക്കത്തക്കവിധത്തിലും അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നേരിട്ടറിഞ്ഞുകൂടി വിധത്തിലും ഒരു കാൺഫറൻസ് നടത്തിയതിലും ഇത്തരം കാൺഫറൻസ്

സുകുമാരന്മാരുടെയും തുടങ്ങുന്നതിൽ തീരുമാനിച്ചതിലും പ്രവർത്തകസമിതിയോടു ആർഗ്ഗനൈസർമാർക്കുള്ള കൃതജ്ഞത മി. തുറവുർ ആർ, മാധവപ്പെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. 6-80-ന് യോഗം പര്യാപ്തമായി. തുടർന്നു ഒരു ചായസൽക്കാരവും നടത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഭരണ സമിതിയോഗം

ഭരണസമിതിയുടെ ഒരു യോഗം കോളം 16-ാം തീയതി വകൽ ബ്ലോക്ക് മണിക്ക സംഘം കാര്യാലയത്തിൽ ചേർന്നു. മെ. കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ എൻ. കേശവപിള്ള, പി. എൻ. പണിക്കർ, എം. തോമസ്സ്, എസ്സ്. എം. ഹനീഫ്, കെ. വാസുദേവൻ വി. കെ. പിള്ള, ജെ. കേശവൻ, ജി. മാധവൻപിള്ള, കെ. എ. അബ്രഹാം എന്നിവർ ഹാജരായിരുന്നു. പ്രസിഡൻറിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ മി. കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു.

തീരുമാനങ്ങൾ

I. താല്പര്യയൂണിയൻ നിയമാവലി ഭേദഗതി ചെയ്തും താല്പര്യയൂണിയൻ കൂട്ടിച്ചേർപ്പും അംഗീകരിച്ചു.

യൂണിയൻ അംഗീകരിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതകൾ

1. കറഞ്ഞത് 20 (ഇരുപത്) അംഗ ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

2. അംഗഗ്രന്ഥശാലകളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഹാജരുള്ള ഒരു പൊതുയോഗത്തിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം രൂപീകരിച്ചതായിരിക്കണം.

3. അംഗീകാരത്തിനുള്ള അപേക്ഷകൾ നാൽ കേന്ദ്രസംഘപ്രവർത്തകസമിതിയുടെ പ്രതിനിധികൾ പോയി പരിശോധിച്ചു. ആ റിപ്പോർട്ടിന്മേൽ മാത്രം യൂണിയനെ അംഗീകരിക്കുന്നതാണ്.

4. പൊതുയോഗം അനുവദിച്ച ബഡ്ജറ്റ് കേന്ദ്രസമിതിയ്ക്കു അംഗീകാരത്തിനു അയക്കേണ്ടതാണ്.

5. പുതിയ ഗ്രന്ഥശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ കേന്ദ്രസമിതി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള പൊതുവ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ച് (അതായത് ഒരു കയ്യിൽ ഒരു വായനശാല ഒരു വകുതിയിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥശാല എന്ന രീതി) വേണ്ടതാണ്.

6. അ. തി. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളായ ഗ്രന്ഥശാലകളെ മാത്രമേ യൂണിയൻ സംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളാക്കാൻ പാടുള്ളൂ.

7. താലൂക്കു കേന്ദ്രലൈബ്രറിയുടെ സ്ഥാനം യൂണിയൻ നിശ്ചയിച്ച് കേന്ദ്രസമിതിയെ അറിയിക്കേണ്ടതും അംഗീകാരത്തിനു ശേഷം പ്രവർത്തനം നടത്തേണ്ടതുമാണ്.

8. സംഘത്തിനുവേണ്ടി ആർഗനൈസിംഗ് ജോലി ഏറ്റെടുക്കുന്ന താലൂക്കു യൂണിയനുകൾ സംഘത്തിൽനിന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നകാര്യപരിപാടി അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തനം നടത്തേണ്ടതാണ്.

9. യൂണിയനുവേണ്ടി ആർഗനൈസിംഗ് ജോലിക്കു യൂണിയൻ ഭരണസമിതി ചുമതലപ്പെടുത്തുന്ന ആർഗനൈസർ കേന്ദ്രസമിതിയിലേക്കു ശുപാർശ ചെയ്യേണ്ടതും അംഗീകാരത്തിനുശേഷം പ്രവർത്തനം നടത്തേണ്ടതുമാണ്.

II. നിയമാവലി കഴിയുന്നതും വേഗം അച്ചടിച്ച് നിപുരിച്ചുള്ള എല്ലാ താലൂക്കു

യൂണിയനും അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതും, നിർദ്ദേശാസരണം പ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന യൂണിയനെ പ്രവർത്തകസമിതി അംഗീകരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

III. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കൊച്ചിയിൽ കൂടെ വ്യാപിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാമുഖ്യമായി കൊച്ചിയിൽ വേണ്ട പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിനു മെ. പി. എൻ. പണിക്കർ, എൻ. കേശവപിള്ള, ഡബ്ബിൾ. ജെ. ജാർജ്ജ്, പി. മാധവൻ പിള്ള, ജെ. കേശവൻ എന്നിവരുൾപ്പെടെ പ്രതിനിധിസംഘത്തെ നിശ്ചയിച്ചു.

IV. ഒരു ലൈബ്രറിയിൽ തയ്യാർചെയ്ത തിരുവിതാംകൂറിൽ ആദ്യം വരുന്നതിനുവേണ്ട സമ്പന്നപ്പെടുകയും അവലംബിക്കുന്നതിന് പ്രവർത്തകസമിതിയെ ചുമതലപ്പെടുത്തി.

V. ആർഗനൈസിംഗ് പ്രവർത്തനം കൂടികൊണ്ടു നിലയിൽ നടത്തുന്ന അംഗീകൃത താലൂക്കു യൂണിയൻ പ്രതിമാസം മുപ്പതു രൂപാ ഗ്രാൻടു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

VI. കോട്ടയം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി പ്രതിനിധികളായ മെ. എൻ. ഗോവിന്ദ മേനോൻ, ജി. കേശവപിള്ള, സി. കെ. മാണി. W. O. ജാർജ്ജ് എന്നിവർ പ്രസ്തുത ലൈബ്രറിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്, 75000-രൂപാ വീതിച്ചെടുക്കാമെന്നും, അങ്ങനെ ചെയ്താൽ 25000-രൂപാ ഗവണ്മെന്റ് സഹായനം നൽകണമെന്നും കാണിച്ച് ഗവണ്മെന്റിനേയ്ക്ക് സംഘമുഖേന സമർപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു നിവേദനം ഭരണസമിതിയിൽ ഹാജരാക്കുകയും അതിന്മേൽ ആവശ്യമായ നടപടികൾ നടത്തുന്നതിന് പ്രവർത്തകസമിതിയെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അടുത്ത ഭരണസമിതിയോഗം ആരംഭിച്ചതിൽ വെച്ചു കൂടേണ്ടതാണ്.

ഗുന്മാശാലാസംഘം പ്രതിനിധികളുടെ കൊച്ചിൻ പര്യടനം

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗുന്മാശാലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഐക്യരൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ഒരു കേന്ദ്ര സംഘടനയുടെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെപ്പറ്റി പര്യലോചിക്കുന്നതിനും അതിനുവേണ്ട പ്രചരണം ചെയ്യുന്നതിനുമായി ഗുന്മാശാലാസംഘം ഭരണസമിതിയുടെ തീരുമാനമനുസരിച്ച് പ്രതിനിധിസംഘാംഗങ്ങളായ മെ. പി. എൻ. പണിക്കർ, എൻ. കേശവപിള്ള W. O. ജോർജ്ജ്, പി. മാധവൻപിള്ള, ജെ. കേശവൻ എന്നിവർ കേരം 27-ാം തീയതി മുതൽ രാജ് ചക്കാലം കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയുണ്ടായി. കൊച്ചി പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. ഇക്കണ്ട വാലുരേയും സഹമന്ത്രിമാരായ ശ്രീ. പനമ്പള്ളി ഗോവിന്ദമനോൻ, ശ്രീ സി. എ. ഔസേപ്പ് കെ. അയ്യപ്പൻ എന്നിവരെയും സന്ദർശിച്ച് തിരുവിതാംകൂർ ഗുന്മാശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവിധങ്ങളെ അറിയിക്കുകയും സംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹകരണത്തോടും പോലീസുക്കളുടെ ആനുകൂല്യത്തോടുംകൂടി കൊച്ചിയിലും വ്യാപരിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ച് പ്രതിനിധിസംഘം സംഭാഷണം നടത്തുകയുണ്ടായെങ്കിൽ കൊച്ചി വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ, നിയമസഭാംഗങ്ങൾ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, ഗുന്മാശാലാപ്രവർത്തകർ തുടങ്ങിയ പലരേയും സന്ദർശിച്ച് ഗുന്മാശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ചകൾ നടത്തി. പ്രതിനിധികൾ സന്ദർശിച്ച എല്ലാ മാനുഷരും

രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലേയും ഗുന്മാശാലാ പ്രവർത്തനം ഐക്യരൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. കൊച്ചിൻ മന്ത്രിമാർ, വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ മുതലായവർ ഗുന്മാശാലാസംഘത്തിന്റെ പരിപാടികളിൽ കഴിയുന്നത്ര പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

എറണാകുളം സമ്മേളനം

തിരുവിതാംകൂർകൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗുന്മാശാലാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഐക്യരൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെപ്പറ്റിയും മറ്റും 'പര്യലോചിക്കുന്നതിനായി ഒരു സമ്മേളനം 28-ാം തീയതി വൈകുന്നേരം 6 മണിക്ക് എറണാകുളം പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയിലായി സാഹിത്യകാരന്മാർ ശ്രീ. റി. കെ. കൃഷ്ണമണോൻ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി. ശ്രീ. വി. പി. മേനോൻ, തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി പ്രധാനമന്ത്രിമാർ, സഹമന്ത്രിമാർ, മെ. റി. എം. വർഗ്ഗീസ്, സി. കേശവൻ, എസ്. നീലകണ്ഠൻ തുടങ്ങിയ കൺഗ്രസ്സ് പ്രമുഖന്മാർ, നിയമസഭാംഗമാണിക്കാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ഗുന്മാശാലാപ്രവർത്തകർ, സാഹിത്യചരിത്ര പ്രവർത്തകന്മാർ എന്നിങ്ങനെ നിരവധിപേർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഗുന്മാശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും നേട്ടങ്ങളെയും വിവരിച്ചും പ്രതിനിധികളുടെ യാത്രാശ്രേണി വിശദീകരിച്ചും പ്രതിനിധിസംഘാംഗമായ മി. ജെ. കേശവൻ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അടുത്തതായി ഗുന്മാശാലാപ്രസ്ഥാനത്തേയും അതു വളർത്തേണ്ട ആവശ്യകതയേയും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടും പ്രസ്ഥാനത്തിനും പുതിയ ഉദ്യമത്തിനും വിജയം ആശംസിച്ചുകൊണ്ടും ശ്രീ. വി. പി. മേനോൻ ഒരു ലഘുപ്രസംഗം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന നേട്ടങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് കൊച്ചിപ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. ഇക്കണ ചാലിയരും തിരുവിതാംകൂർ പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. റ്റി. കെ. നാരായണപിള്ളയും ഓരോ പ്രസംഗംചെയ്തു. അവർ സ്ഥലംവിട്ടതിനുശേഷം ചർച്ചകൾ ആരംഭിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും ഗ്രന്ഥശാലാപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഐക്യരൂപമുണ്ടാക്കുന്നതിനും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വികസനത്തിനും വേണ്ട പദ്ധതികൾ ഒരുമാസത്തിനകം തയ്യാറാക്കി സമർപ്പിക്കുന്നതിന് ശ്രീ. റ്റി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അദ്ധ്യക്ഷനായും മെ. ആർ. കെ. ശാസ്ത്രി, W. O. ജാർജ്ജ് എന്നിവർ കൺവീനർമാരായും 29 അംഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കമ്മിറ്റിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

തൃശൂർ സമ്മേളനം

29-ാം തീയതി തൃശൂർ റൺകാളിൽ വെച്ച് തിരുവിതാംകൂർ പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. റ്റി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ അഖിലകൊച്ചി അദ്ധ്യാപകസംഘത്തിന്റെ വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ പ്രതിനിധിസംഘാംഗമായ മി. പി. മാധവൻപിള്ള അ: തി: ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനപരിപാടികളെ വിവരിച്ചു. ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങൾ യോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ പ്രസ്താവിക്കുകയും പ്രസംഗിച്ചു. അനന്തരം സന്നിഹിതരായിരുന്ന പല ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകരുമായി ചർച്ചകൾ നടത്തി.

ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഗ്രന്ഥശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുക, തിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം

ഘം വകയായി നടത്തുന്ന ഗ്രന്ഥശാലാകോശിക കൊച്ചിയിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെയും പ്രസിദ്ധീകരണമായി സ്വീകരിക്കുക, വായനവിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടികൾ അംഗീകരിക്കുക, കൊച്ചിയിലേയ്ക്ക് സംഘടനാപ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിക്കുക, മലയാളഭാഷയിൽ അവലംബം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക തുടങ്ങിയ പല പദ്ധതികളും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിന് ഭൗതികവും പൊതുവേ സംയുക്തപ്രവർത്തനത്തിൽ അഭിനിവേശവും സഹായമാക്കാൻ പ്രതിനിധിസംഘത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

ഒന്നാമത്തെ കമ്മിറ്റിയോഗം

28-7-1124-ൽ ഏറണാകുളം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി ഹാളിൽ വെച്ചുകൂടിയ പൊതുയോഗം തെരഞ്ഞെടുത്ത കമ്മിറ്റിയുടെ ആദ്യയോഗം മീനം 21-ാംതീയതി ശ്രീ: ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പകൽ നാലുമണിക്ക് ഏറണാകുളം പരിഷ്കാർമിസിൽവെച്ച് യോഗം ചേർന്നു. കൊച്ചിവിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ ശ്രീ ഐ. എൻ. മേനോൻ, കേരള ലൈബ്രറി പ്രസിഡണ്ട് ശ്രീ. ഇ. രാമൻമേനോൻ, സി. മധുവനം കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് എന്നിവർ സഹകരണം വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, സംരംഭത്തിന് വിജയശംസിച്ചുകൊണ്ടും അയച്ചു എഴുത്തുകൾ വായിച്ചു വേവപ്പെടുത്തി. താഴെ പറയുന്നവർക്കു കമ്മിറ്റിയിലേക്കു ചേർത്തു.

മെ:—അലക്സാണ്ടർ പറമ്പിത്തറ
എം. എൽ. എ. (ചെയർമാൻ, ഏറണാകുളം മുൻസിപ്പൽ കൗൺസിൽ)

- „ സി. നാരായണപിള്ള.
(തിരുവിതാംകൂർ)
„ മധുരവനം കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്.
(മലബാർ)
„ ഇ. രാമൻ മേനോൻ. (കേരള ഗ്രന്ഥാലയസംഘം പ്രസിഡണ്ട്.)
„ കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ.
(തിരുവനന്തപുരം)

ശ്രീ. W. O. ജോർജ്ജ് കമ്മറിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ വിശദീകരിച്ചും, തിരു. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം സെക്രട്ടറി ഭാവിപരിപാടികളെ പരാമർശിച്ചും പ്രസ്താവിച്ചു. തുടർന്നുള്ള ചർച്ചകൾക്കുശേഷം താഴെ പറയുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

1. ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തനം അവിചകരേ പ്രസ്ഥാനമായി വികസിപ്പിക്കണമെന്ന് ഈ യോഗം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

2. ഇതിനു യോജിച്ച ഒരു നിയമാവലി ഏല്പിടവുന്നതിനകം ഏഴുതിയുണ്ടാക്കി അടുത്ത കമ്മറ്റിയിലേക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നതിന് മെ. പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ, (കൊച്ചി) പി. എൻ. പണിക്കർ (തിരുവിതാംകൂർ) എന്നിവരെ അധികാരപ്പെടുത്തി.

3. ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് തിരുവിതാംകൂറിലേപ്പോലെ ഓർഗനൈസർമാരെ നിയമിക്കുന്നതിന് സഹായധനം നൽകണമെന്ന് കൊച്ചിഗവണ്മെന്റിനോടു് അപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.

4. ഗ്രാമത്തോറും ഓരോ ഗ്രന്ഥശാലകൾ സ്ഥാപിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണമെന്നാണ്.

5. മലിയാളി, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ ഗവണ്മെന്റുകളെ സമീപിച്ച്

ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കൂടുതൽ സഹായധനം നൽകണമെന്ന് ഈ യോഗം അതതു ഗവണ്മെന്റുകളോടു് അപേക്ഷിക്കണം.

ഇതിലേക്ക് താഴെ പറയുന്നവരെ ഒരു ഡയറക്ടറായിരുന്നോടൊന്നി വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നതിനു് ഈ യോഗം അധികാരപ്പെടുത്തുന്നു.

മെ. എ. കെ. രാജാ.

- „ അലക്സാണ്ടർ പറമ്പിത്തറ,
എം. എൽ. എ.
„ സി. നാരായണപിള്ള. എം.എൽ.എ.
„ സി. കേശവൻ, എ. എൽ. എ.
„ കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ.
„ പി. എൻ. പണിക്കർ. (കൺവീനർ)

ഈ പ്രവർത്തനത്തിന് വേണ്ട ചിലവു ചെയ്ത് ഉത്തേജനം നൽകുന്ന തിരു. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

അടുത്തയോഗം മീനമാസം 29-നിയതി നാലുമണിക്ക് പരിഷ്കാഹിതിൽവെച്ച് കൂടുന്നതിന് നിശ്ചയിച്ച് യോഗം ഏഴുമണിക്ക് അവസാനിച്ചു.

പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ. റി. കെ. നാരായണപിള്ള സന്ദർശിച്ച ചില ഗ്രന്ഥശാലകൾ

9-7-124-ൽ മാറ്റിക്കള: കസ്റ്റർ ബാസ്കരക ഗ്രന്ഥശാല സന്ദർശിച്ചു. പ്രവർത്തനത്തിൽ അഭിനന്ദനം രേഖപ്പെടുത്തി. ഗ്രന്ഥശാലാമാനുവലിലുള്ള 1000 പുസ്തകങ്ങൾ ശേഖരിക്കണമെന്ന അദ്ദേഹം ഓരോവകളോടു നിർദ്ദേശിച്ചു.

ചേൽപ്പട്ട സഹായ ഗുന്മശാല

കുത്തിയടയാട്ട് ശ്രീ. ചിത്തിരതിരുനാൾ പഞ്ചിക് ലൈബ്രറി.

തുറവുർ ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം വായനശാല.

എന്നീ വായനശാലകളും അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചു പ്രവർത്തകർക്ക് വേണ്ട ഉത്ബോധനം നൽകുകയുണ്ടായി. തദ്വസരത്തിൽ സംഘം സെക്രട്ടറി ശ്രീ. പി. എൻ. പണിക്കരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പള്ളം ട്രാഗോർ ക്ലബ്ബ് സന്ദർശിക്കുകയും പുസ്തകശാലാത്തിലും മറ്റും അഭിനന്ദനം വേർപെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

തിരുവനന്തപുരം ശ്രീ. ചിത്തിരതിരുനാൾ ഗുന്മശാല സംഘം പ്രസിഡൻ്റ് പ്രധാനമന്ത്രിയുമായ ശ്രീ. റി. കെ. നാരായണപിള്ളയും സഹമന്ത്രിയായ ശ്രീ. എൻ. കുഞ്ഞുരാമൻ, ശ്രീ. വി. ഒ. മാക്കുസ്, ശ്രീ. എ. ജെ. ജാൺ, ഡാക്ടർ ജെ. കെ. മാധവൻ, എന്റിവൽ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഗുന്മശാല സംഘത്തിൽ നിന്നു വിധത്തിലും നടത്തിപ്പിലും അഭിനന്ദനം വേർപെടുത്തി.

പറവൂർ താലൂക്കിലെ ബ്രി യൂണിയൻ ഓഫീസ് സന്ദർശിച്ച്, ഓഫീസ് പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അഭിനന്ദനം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

പറവൂർ ശ്രീ ചിത്രാക്ഷമം, കോട്ടപ്പുറം റി. കെ. മെമ്മോറിയൽ ഗുന്മശാലയും സന്ദർശിച്ച് പ്രവർത്തകർക്ക് വേണ്ട ഉത്ബോധനം കോട്ടത്തു.

10-8-124-ൽ അവലക്ഷ്യ പി. കെ. മെമ്മോറിയൽ ഗുന്മശാലയുടെ 12-ാമതു വർഷികസമ്മേളനം ഉത്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രസിഡൻ്റ് അവർകൾ ചെയ്ത പ്രസംഗം ഇങ്ങനെ സമാഗ്രഹിക്കാം. “ഒരു

ചൊതുക്കായ് പ്രവർത്തൻ, നിയമമേന്മൻ എന്നീ നിലകളിൽ മാത്രമല്ല സാഹിത്യപഞ്ചനന്തൻ എന്ന നിലയിലും കേരളത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പാരമ്പര്യമായ ശ്രീ. പി. കെ. യെപ്പൂരി അധികമൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. ദക്ഷിണേന്ത്യൻ നാട്ടു രാജ്യസമ്മേളനത്തിൻ്റെ സ്വീകരണസംഘം ഡയറക്ടർ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗം രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകരെ അവഗാഹം ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ നാമത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ഈ വായനശാലയും ഗുന്മശാലയും നാട്ടിൻ്റെ സാമ്രാജികവും രാഷ്ട്രീയവും സാഹിത്യപരവുമായ പുരോഗതിയിൽ വേണ്ടവിധം വർത്തിക്കുമെന്നും അതിൻ്റെ പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിൽ എത്തിച്ചേരുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ ഗുന്മശാലയുടെ ഭരണമേഖല സുവായിരുന്ന ശ്രീ. കെ. കെ. കുഞ്ചുപിള്ളയെ സ്മരിക്കാതെ മുന്നോട്ടു പോകാൻ എനിക്കുസാധിക്കുന്നില്ല. 1118 മുതൽ തന്റെ ജീവിതാന്ത്യം വരെ എന്തുശക്തിയോടു സ്ഥിരനിശ്ചയത്തോടും അപമേല ആത്മവിശ്വത്തോടും കൂടി ജോഷ്ണത്തിൽ അനുസ്മൃതമായി പോരാടിയ ആ ധർമ്മധീരൻ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പരിപാവനമായ ഉദ്ദേശത്തിൻ്റെയും സേവനത്തിൻ്റെയും തൃപ്തിയുടെയും സൽഫലങ്ങൾ നേരിട്ടു കാണുവാൻ സാധിച്ചില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ജനതയെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കായി ആഹ്വാനം ചെയ്ത ആ ധർമ്മധീരൻ്റെ ആത്മനിർവ്വതിക്കായി നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ഗുന്മശാലാ പ്രസ്ഥാനത്തിൻ്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന അഖിലതിരുവിതാംകൂർ ഗുന്മശാലാസംഘം സെക്രട്ടറിയും ഊർജ്ജസ്വലനും സേവനതല്പരനുമായ മി.

പി. എൻ. പണിക്കരുടെ സമർത്ഥമായമേൽ നോട്ടത്തിൽ നടന്ന ഈ ഗ്രന്ഥശാലകം ഒരു ശുദ്ധമായ ഭാവി ത്താൻ ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ജനകീയ ഭരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന നാം ജാതിമതവർഗ്ഗാധിതമായ ഒരു രാഷ്ട്രമാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ടതു്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് പ്രോത്സാഹനം നൽകാൻ വായനശാലകൾ തികച്ചും പര്യാപ്തമാകേണ്ടതാണു്. ജാതിമതവ്യത്യാസമില്ലാത്ത ഒരു അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം ഒരു ഇരുട്ടുതണു ഭാവിയെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരും. ഏകദേശം 700-ഓളം വായനശാലകൾ ഇന്നു നിലവിലുണ്ടു്. അവ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നെങ്കിൽ നാം ആശിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള മഹത്തായ സംഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയും. എല്ലാ കൃത്യങ്ങളെയും ശരിയായും ചിലവുവാ

യും പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ശക്തിമത്തായ ജനകീയാഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കണം. വായനശാലകൾ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നാൽ പോലും ഗ്രാമോദ്ധാരണപരമായും വായനശാലകൾക്ക് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കും. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേയ്ക്കു് വേണ്ടി ഒരു ലക്ഷം രൂപ ഗവണ്മെൻറു് നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥശാലകളോടു് അനുബന്ധിച്ചു് വയോജനവിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയും ആലോചിച്ചു വരികയാണു്. ഇന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ വളരെ വിമർശനങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം അന്വേഷിക്കേണ്ടതു് ഏവരുടേയും കർത്തവ്യമാണു്. ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെൻറു് രാജ്യക്ഷേമത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്നു എനിക്കു സന്ദേഹം പരവാൻ കഴിയും.

ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഉപരക്ഷാധികാരികൾ

1. ഡാക്ടർ പി. റി. തോമസ്, പാലമ്പാടം, കോട്ടയം
2. ജ്യോത്സ്യൻ കൃഷ്ണപിള്ള, തിരുവനന്തപുരം
3. ശ്രീമതി ലക്ഷ്മിപ്പിള്ളാകൊച്ചമ്മ മാധവമേനോൻ, തിരുവനന്തപുരം
4. ജെ. ഇ. എ. പെരേര, കൊല്ലം
5. പി. സുബ്രഹ്മണ്യം, നൂതിയേറ്റേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം
6. ഇലങ്കത്തു നാരായണപിള്ള, തിരുവനന്തപുരം.

ആയുഷ്കാല സാമാജികന്മാർ (തുടർച്ച)

12. പി. കുറുൻജാൺ, മലങ്കര ബിഷപ്പിംഗ്സ് കോട്ടയം
13. പി. ആർ. നമ്പ്യാർ, ഗുരുവായൂർ.

വ്യക്തിമെമ്പരന്മാർ (തുടർച്ച)

7. എം. ഇ. മധവൻപിള്ള വക്കീൽ തിരുവല്ല.

ആർഗനൈസർമാരുടെ പേരും പ്രവർത്തനചരിധിയും

1. പി. വിശ്വനാഥൻ (താഴക്കുടി) തോട്ടാള, അഗസ്തിശാലം, കൽക്കുളത്താലുക്കുകൾ
2. ബി. ബാലകൃഷ്ണൻ (പുവാർ) വിളവംകോട്ട്, നെയ്യാറ്റിൻകര.
3. കെ. അപ്പക്കുട്ടൻനായർ (നേമം) തിരുവനന്തപുരം, നെടുമങ്ങാട്.
4. എൻ. പത്മനാഭപിള്ള (മയ്യനാട്) ചിറയിൻകീഴ്, കൊല്ലം
5. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി കൊട്ടാരക്കര
6. ജി. നാണു ശാസ്ത്രി (പുത്തൂർ) പത്തനാപുരം, ചെങ്കോട്ട
7. എൻ. ശ്രീധരൻ നായർ (ഏവൂർ) കുന്നത്തൂർ, മാവേലിക്കര
8. പി. ഭാസ്കരൻനായർ (ഏവൂർ) കരുനാഗപ്പള്ളി, കാത്തികുപ്പള്ളി
9. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി (കറുവർ) തിരുവല്ല
10. തോട്ടപ്പള്ളി കെ. പി. മേനോൻ (അമ്പലപ്പുഴ) അമ്പലപ്പുഴ, കോട്ടയം
11. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി (തൂവൂർ) ചേർത്തല
12. പി. എൻ. സുകുമാരൻ (കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി) ചങ്ങനാശേരി, മീനച്ചിൽ
13. W. O. ജാർജ്ജ് (ആലുവാ) മൂവാറ്റുപുഴ, കുന്നത്തുനാട്, പീരുമേട്
14. പി. കെ. അനന്തൻപിള്ള (പറവൂർ) ദേവികുളം, തൊടുപുഴ
15. ജെ. തങ്കം (പറവൂർ) പറവൂർ, വൈയ്ക്കം
16. പി. എൻ. പണിക്കർ ചീഫ് ആർഗനൈസർ

ചേർത്തല താലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലാ യൂണിയൻ

മകരം 10-ാം തീയതി മനക്കോടത്തുവച്ച ഒരു കമ്മിറ്റിയോഗവും കുംഭം 2-ാം തീയതി ചേർത്തല സഹൃദയ ഗ്രന്ഥശാലയിൽവച്ച ഒരു പൊതുയോഗവുമുണ്ടു്. താലൂക്ക് കാൺ ഫ്റൻസ് നടത്തുന്നതിന്നു ഭീരുമാനിച്ചു.

യൂണിയന്റെ പരിശ്രമഫലമായി മനക്കോടം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി എന്ന പേരിൽ ഒരു പുതിയ വായനശാല ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. “ലൈബ്രറിയൻ” എന്ന ലഘു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അതിന്റെ പ്രചരണത്തിന്നും ഗ്രന്ഥശാലാ സാഹിത്യ സംബന്ധിച്ച് തുടർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നും ആയി മി. ആർ. മാധവപ്പെട്ട കൺവീന

രായി ഒരു സബ് കമ്മിറ്റിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി മി. ആർ. മാധവപ്പെട്ട കൺവീനരായി മറ്റൊരു സബ് കമ്മിറ്റിയേയും തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മകരം 17-ാം തീയതി കത്തിയത്തോട് മഹാത്മജി സ്മാരകവായനശാലയിൽവെച്ച് സബ് കമ്മിറ്റി യോഗം കൂടി. നാലു വായനശാലകളെ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങളായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നതു്.

യൂണിയന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ച സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സ്റ്റാൻറിംഗ് കമ്മിറ്റി ഒരു സഹകരണസംഘം ജേസ്റ്റർ ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു.

ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം പ്രസിഡൻറും കൂടിയായ ബഹു: പ്രധാനമന്ത്രിയും, വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയും കടം 9-ാം തീയതി ഈ യൂണിയനിൽപ്പെട്ട മരാമിക്കളം കസ്തുർബാ സ്കൂളുകൾ വായനശാല ചേർത്തുവെച്ച സഹോദരഗ്രന്ഥശാല ഭൂവർ ശ്രീ നരസിംഹവിഭാസം വായനശാല, കത്തിയത്തോട്ട് ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി കേന്ദ്രത്തുള്ള മഹാത്മാജി സ്കൂൾ വായനശാല എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി.

യൂണിയനുമേൽക്കുണ്ടായ ആർഗ്ഗുമെന്റർ 17 ഗ്രന്ഥശാലകൾ സന്ദർശിക്കുകയും 11 യോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുകയും ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ചു: ആദ്യ ലേഖനം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയും താല്പര്യമുള്ള ഗ്രന്ഥശാലാസർവ്വകൃഷ്ണകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

തിരുവല്ലാതാലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലായൂണിയൻ

യൂണിയൻ ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് താലൂക്കിൽ 28 വായനശാലകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ 38 വായനശാലകൾ ഉണ്ട്. 10 വായനശാലകൾ യൂണിയന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഉത്ഭവിക്കുക ചെയ്തതും ഉൾപ്പെടുത്താൻ.

മതിൽഭാഗം, വളഞ്ഞവട്ടം, കോറാത്തൂർ കരിയന്നൂർ, ചിറയിറമ്പ്, കോട്ടൂർ, കുന്നത്താറം എന്നീ വായനശാലകളിൽ യൂണിയന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പൊതുയോഗങ്ങൾ കൂടുകയും പ്രചരണ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥശാലാ കറവുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുണ്ടായ കറവുള്ള പക്ഷം 500 ആയിട്ടുള്ളതും ഉയർത്തുവാൻ യൂണിയൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രോഗ്രാം മിക്കവാറും ഫലപ്രദമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

യൂണിയനിൽനിന്നും ആണറാർ ആർഗ്ഗുമെന്ററായി യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി ശ്രീ. വിദ്യാൻ, എ. എൻ. പി. പണിക്കരും അലവൻസ് നൽകി ഡാക്ടർ കെ. ആർ. കേശവപിള്ളയെയും തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവർ 16 വായനശാലകൾ സന്ദർശിക്കുകയും പരിമലൈ ഒരു വായനശാല സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

മദ്ധ്യവേനൽ ഒഴിവുകാലത്തു് ഒരു താലൂക്കുകാർക്കുവേണ്ടി കറവുള്ള നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിളവംകോട്ട താലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലായൂണിയൻ സ്ഥാപിച്ച തീയതി. 24-4-1924. പ്രസിഡൻറും

ശ്രീ. കെ. എൻ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ. ബി. എൽ, സെക്രട്ടറി ശ്രീ. കെ. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള.

യൂണിയൻ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ താലൂക്കിൽ 18 വായനശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ 27 വായനശാലകളും 11 വായനശാല വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങളും ഉണ്ട്.

അമ്പലപ്പുഴതാലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലായൂണിയൻ

യൂണിയൻ ഭരണസമിതിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സെക്രട്ടറി മി. വി. ജി. പണിക്കരും ജാതിൻറസെക്രട്ടറി മി. റി. കെ. ഗോപാലൻ

നായനം കുറം 1-ാം തീയതി മുതൽ താലൂക്കിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ച് 30 ഗ്രന്ഥശാലകൾ സന്ദർശിച്ചു. 18 ഗ്രന്ഥശാലകളേയും രണ്ടു വ്യക്തികളേയും യൂണിയനിൽ അംഗമാക്കി.

രണ്ടു കമ്മറിയോഗം കൂടിട്ടുണ്ട്. ഭരണസമിതി അംഗങ്ങൾ കുറം 10-ാം തീയതി അമ്പലപ്പുഴവച്ച് പ്രധാനമന്ത്രിയെ സന്ദർശിച്ച് ഡിവേദനം നടത്തി.

താലൂക്കിൽ ഗ്രന്ഥശാലാപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളപ്പെടുന്നതിനും വോളന്റിയർമാർക്കും സമാധാനത്തിനുമായി ഒരു പ്രചരണസംഘത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

കുന്നത്തൂർ താലൂക്കു

ഗ്രന്ഥശാലായൂണിയൻ

പ്രസിഡൻറ്

പനങ്ങാട് ശ്രീ. കേശവൻ ഉണ്ണിത്താൻ
വൈസ് പ്രസിഡൻറ്

ശ്രീ. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള
സെക്രട്ടറി. ശ്രീ. കെ. കേശവപിള്ള

വായനശാലാ വാർത്തകൾ

**തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക്
ലൈബ്രറി കമ്മിറ്റി**

സ്ഥിരമായ ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥ തയ്യാറാക്കുന്നതുവരെ തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയുടെ ഭരണം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും, ലാഭ്യത്തിലുള്ള ഇതര ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയെ വിപുലപ്പെടുത്തുന്നതിനും തിരുവിതാംകൂറിലാകമാനമുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് പ്രസ്തുത സ്ഥാപനം മുഖേന ലഭിക്കാവുന്ന സേവനം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ചടങ്ങായി തയ്യാറാക്കി രണ്ടു മാസത്തിനകം സമർപ്പിക്കുന്നതിനുമായി താഴെ പേരു പറയുന്നവർ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കമ്മിറ്റിയെ ഗവണ്മെന്റ് സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. ഖണ്ഡ: വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി (അദ്ധ്യക്ഷൻ)
2. ശ്രീ. സി. നാരായണപിള്ള എം. എൽ. എ.
3. ,, കെ. എ. മാത്യു എം. എൽ. എ.
4. ,, റ്റി. എ. അബ്ദുള്ളാ, എം. എൽ. എ.
5. ,, പി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, റിട്ട: ഹൈക്കോർട്ട് ജഡ്ജി
6. ,, എച്ച്. രാമകൃഷ്ണയ്യർ എം. എൽ. എ.
7. ,, സി. ഓ. മാധവൻ. റിട്ട: ചീഫ് സെക്രട്ടറി
8. ,, കെ. എ. ഗംഗാധരമേനോൻ, അറോൾണി ജനറൽ
9. ,, വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ.
10. ,, കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ, പാലാ സെൻട്രൽ ബാങ്ക്, തിരുവനന്തപുരം
11. ,, ഏ. ജെ. തമ്പി, അരുമന അമ്മവീട്, തിരുവനന്തപുരം
12. ,, എം. എം. ജോൺ, ലൈബ്രറിയൻ, പബ്ലിക് ലൈബ്രറി

(കൺവീനർ)

പുത്തൂർ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി

കൊട്ടാരക്കരത്താലൂക്കിൽ പുത്തൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു് പബ്ലിക് വിദ്യാഭ്യാസത്തോടു കൂടി അഫർലാങ്ങിനുള്ളിൽ നടത്തിവന്ന രണ്ടു വായനശാലകളെ സംയോജിപ്പിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിലേയ്ക്കു് ഗവണ്മെന്റ് ലാസംഘം ഭരണസമിതി നിശ്ചയിച്ചതനുസരിച്ച് സെക്രട്ടറി മി. പി. എൻ. പണിക്കർ സ്ഥലത്തെത്തുകയും ഐസ്ഥാപനങ്ങളിലേയും പ്രവർത്തകരുടെ ഒരു സംയുക്തയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ അവസാനിപ്പിച്ച് ഒരു പൊതുക്കമ്മിറ്റിയെ ഐക്യകണ്ഠേണ നിയമിക്കേണ്ടതു്. പുത്തൂർ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി എന്ന സംയോജിപ്പിച്ച വായനശാലയ്ക്കു് നാമകരണം നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സംസ്കാരഭിവൃദ്ധിക്കു നിദാനമായ ഗ്രന്ഥശാലകളെ പരസ്പര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും അനൈകമത്യത്തിന്നും കാരണമാകാതെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ളതു് ഭാരത ഗ്രാമങ്ങളിലുമുള്ള പ്രവർത്തകർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്.

സി. പി. കെ. പി. സ്മാരക
വായനശാല കൊട്ടാരക്കര

നാലാമതു വാർഷികസമ്മേളനം കുറും 22-ാം തീയതി ശ്രീ. നെയ്യാറ്റിൻകര റി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ ബി. എ.

എം. എൽ-ന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. ശ്രീമതി എൻ. ലളിതാംബിക അനന്തജനം ജി. കുമാരപിള്ള, ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, സ്വാമി മംഗളാനന്ദൻ, എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. വായനശാലയുടെ ധനശേഖരണത്തോടു് പ്രേമവൈചിത്ര്യം അഭിനയിക്കുകയുണ്ടായി.

യുവജനസമാജം ഗ്രന്ഥശാല ചിങ്ങോലി

നാലാമതു വാർഷികസമ്മേളനം മിനം 21-ാം തീയതി കവിതിലകൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. മെ. പി. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, റി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, നാഗവള്ളി ആർ. എസ്സ്. കുറുപ്പ്, എം. പി. മന്മഥൻനായർ ശ്രീമതി അമ്പാടി കാത്ത്യായിനി അമ്മ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു.

പലന കുറുക്കത്തു് മെമ്മോറിയൽ ലൈബ്രറിയും ഗ്രാമീണ ലൈബ്രറിയും സംയോജിപ്പിച്ച് പലന പബ്ലിക്കു ലൈബ്രറി എന്ന പേരിൽ നടത്തേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നുള്ള ശ്രീ പാണ്ഡ്യചന്ദ്രശങ്കരപ്പിള്ള M. L. A-യുടെ നിർദ്ദേശത്തെ അഭരിച്ച് സെക്രട്ടറി മി. പി. എൻ. പണിക്കർ പലന പോയി പ്രവർത്തകരുമായി ചർച്ചകൾ നടത്തി സംയോജനം അംഗീകരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

‘ഗ്രന്ഥശാലാ മാനുവലിൽ’ ചേർത്തതിനുശേഷമുള്ള അംഗഗ്രന്ഥശാലകളുടെ പേരുവിവരം

[തുടർച്ച]

454. മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക ഗ്രാമോദ്ധാരണ വായനശാല, കീഴൂർ, പെങ്ങാത്തൂർ
455. ഇളമ്പള്ളി ഗാന്ധിമെമ്മോറിയൽ വായനശാല, ഇളമ്പള്ളി, ചെങ്ങമം.
456. Y. M. A. റിഡിംഗ് & പബ്ലിക് ലൈബ്രറി, വടക്കേക്കര, പുത്തൂർ.

457. കോസ്തൽ പബ്ളിക് ലൈബ്രറി, വാടി, കൊല്ലം.
458. ബാലസമാജം ലൈബ്രറി & റീഡിംഗ് ക്ലബ്ബ്, മാണിക്കമംഗലം, കാലടി A. O.
459. ഗ്രാമക്ഷേമം ലൈബ്രറി & റീഡിംഗ് റൂം, നടുപട്ടം, മണലുപു A. O.
460. എസ്. എൻ. ഡി. പി. ക്ലബ്ബ് & ലൈബ്രറി, മണിക്കമംഗലം, കാലടി A. O.
461. ഇവാഞ്ചലൈൻസ്കൂളു് ലൈബ്രറി സിംഗോസ് പിറന്തൽ ലൈബ്രറി, വടിക്കാലി
പുത്തൻകരിയൂ A. O.
462. ഓൾഡ് സ്കൂൾ വായനശാല, പന്നിക്കുഴി, പെമ്മനാട്, പുത്തൻകരിയൂ A. O.
463. ശ്രീ വിദ്യാവായനശാല, ഇലത്തൂർ A. O. (പ്രൊജക്ട്)
464. ഗാന്ധിജീഗ്രാമമുന്നററ കഴക്കം, ചെമ്പകുളം പുതൂർ, തേരൂർ, തൃവിതാം A. O.
465. ടി കോടിമത റീഡിംഗ് റൂം ആൻഡ് ലൈബ്രറി കോടിമത, കോട്ടയം.
466. പൊതുജനമിത്രം വായനശാല, മണ്ണൂർ, മേലമ്പലം, കീഴില്ലം A. O.
467. ദേശാഭിമാനി വായനശാല, പനച്ചിത്തറ, പള്ളം, A. O.
468. മനോരമ മോശായിയൽ ഗ്രന്ഥശാല വടകര, കൂത്താട്ടുകുളം A. O.
469. യുണൈറ്റഡ് കോളാലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, ഭരണങ്ങാനം A. O.
470. ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പ്ലാശനാൽ, മേലമ്പലം, ഇരക്കാ
പേട്ട A. O.
471. വില്ലേജ് ലൈബ്രറി, ചുണ്ടച്ചേരി, ഭരണങ്ങാനം A. O.
472. പബ്ളിക് ലൈബ്രറി, തലപ്പലം, ഇരക്കാപേട്ട.
473. വില്ലേജ് യൂണിയൻ ലൈബ്രറി, ചെങ്ങന്നൂർ.
474. സ്വരാജ് ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് ക്ലബ്ബ്, കുന്നത്താനം A. O.
475. ദേശാഭിമാനി വായനശാല, ചെങ്കുളം, ചടയമംഗലം A. O.
476. സൗഹൃദസമിതി ഗ്രന്ഥശാല, നിലമൽ A. O.
477. Y. M. C. A. ഗ്രന്ഥശാല, കഴിമറ്റം, സമീപോത്തമപുരം A. O.
478. മനോരമ സ്കൂൾ വായനശാല, പവിത്രേശ്വരം, എഴുകാട്, പുത്തൂർ A. O.
479. ടി നാഷണൽ റീഡിംഗ് റൂം, പവിത്രേശ്വരം എഴുകാട്, പുത്തൂർ A. O.
480. ദേശാഭിമാനി ഗ്രാമീണ വായനശാല, പനമറ്റം, വെളിയന്നൂർ,
പൊൻകുന്നം A. O.
481. സഹായസഭനം, പാറത്തോട്ട് A. O. ചങ്ങനാശ്ശേരി
482. കൊണ്ടൂർ കൃഷ്ണൻനായർ മെമ്മോറിയൽ ലൈബ്രറി & റീഡിംഗ് റൂം
കുന്നത്താനം A. O.
483. 1175-C. S. ഗാന്ധിസ്കൂൾ വായനശാല, എരമല്ലൂർ,
കുത്തിയരോട്ട് A. O.
484. ദേശീയഗ്രന്ഥശാല & വായനശാല, മനമ്മ A. O.
485. വിജയോദയം ഗ്രന്ഥശാല, ചെമ്പ് A. O.
486. ദേശീയസേവിനി വായനശാല കാപ്പിമേട്, ഓളി A. O.
487. മനോരമ സ്കൂൾ ഗ്രന്ഥശാല & വായനശാല, കുമ്മാടി, തകഴി A. O.
488. അഖ്യക്ഷേമ ഗ്രന്ഥശാല, കൊററംകുളങ്ങര, ആലപ്പുഴ A. O.

489. Y. M. N. A. ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, തെക്കും ഭാഗം,
വെമ്പലം A. o.
490. ശ്രീ. നാരായണധർമ്മപരമേശ്വരൻ ഗുന്മശാല, മിഷോലി,
കാത്തികുപ്പള്ളി A. o.
491. മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക ഗുന്മശാല, വാമനപുരം
492. ധർമ്മസമിതി ഗുന്മശാല, വെങ്ങാനൂർ, തിരുവല്ല, നേമം A. o.
493. ജയ്ഹിന്ദ് വായനശാല, ഇടനാട്ട് കോയിലൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ.
494. മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക വായനശാല, ഇരുവെളിപ്പു, തിരുവല്ല
495. നേതാജി പബ്ലിക് ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, മംഗലം,
വടക്കേക്കര. പുത്തൻകാവ്
496. കലാഭരതം വായനശാല, നീരിക്കോട്ട്, കൂനമ്മാറു് A. o.
497. കുറുപ്പു ജവഹർ വായനശാല, കുറുപ്പു
498. ലേഡീസ് റീഡിംഗ് റൂം, ആൻഡ് ലൈബ്രറി വഞ്ചിയൂർ, തിരുവനന്തപുരം
499. മഹാത്മാജി സ്മാരക ഗുന്മശാല, മാരുപ്പുഴ, എലൂർ A. o.
500. വി. ഒ. മിംബരനാർ വായനശാല വാരിയൂർ, കൊട്ടാരം A. o.
501. ടി യങ്ങ് മെൻസ് അസോസിയേഷൻ ലൈബ്രറി, പായിപ്പാട്
കുറുപ്പു A. o.
502. ശ്രീചിദ്ധരം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി, മണിമല A. o.
503. ഗ്രാമസഭാജ് പബ്ലിക് ലൈബ്രറി, കടയിനിക്കുട്ട് കണ്ടം A. o.
504. മഹാത്മാജി സ്മാരക ഗുന്മശാല, നെത്തൂരിൻകര.
505. ശ്രീ മിത്രോദയം വായനശാല, ചിതറാൽ, അരുമന A. o.
506. യംഗ് മെൻസ് അസോസിയേഷൻ ലൈബ്രറി, കണ്ടം A. o.
507. സുഭാഷ് ലൈബ്രറി, ആദിപുനല്ലൂർ, പാത്തനൂർ, A. o.
508. ഗ്രാമോദ്ധാരണ ലൈബ്രറി, നല്ലിമ, കണ്ടം A. o.
509. ദേശസേവാ സമിതി വായനശാല, തേക്കവിള, മയ്യനാട്ട് A. o.
510. യുവമനസമാജം ഗ്രാമീണവായനശാല, പുല്ലാഞ്ഞിയോട്ട്, അഞ്ചൽ A. o.
511. ഗാന്ധിജി സ്മാരക വായനശാല, മഞ്ഞാലുംമുട്ട്, അരുമന A. o.
512. ആനയടി ഗ്രാമോദ്ധാരണ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി, ശൂനാട്ട്, ആനയടി A. o.
513. കോട്ടൂർ ഗ്രാമീണ വായനശാല, കവിയൂർ A. o.
514. മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക ഗുന്മശാല, കോട്ടംതൃക്കുശ്ശി, കാത്തിയടയാട്ട് A. o.
515. ശ്രീ മിത്ര റീഡിംഗ് റൂം, ഉഴവര, വയലാർ, പട്ടണക്കാട്ട് A. o.
516. മഹാത്മാജി ഗുന്മശാല ആൻഡ് വായനശാല, കലാശഖരമംഗലം
ചെമ്പ് A. o.
517. കെ. കെ. കുഞ്ചുപിള്ള സ്മാരക വായനശാല, കരുമാടി, തകഴി A. o.
518. മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക വായനശാല, മനോദപിക്കാട്ട്, കാത്തികുപ്പള്ളി A. o.
519. സാഹിത്യപോഷിണി വായനശാല ചുനക്കര വടക്കു്, നൂറനാട്ട് A. o.
520. ഭാഷാപോഷിണി ഗുന്മശാല, അറന്തൂറമംഗലം, തഴക്കര A. o.

521. വിവേകഭായിനി വായനശാല, പായമംഗലം, കടയ്ക്കൽ A. O.
522. നേതാജി വായനശാല, പള്ളിക്കൽ, കൊട്ടാരക്കര
523. മഹാത്മാജി സ്മാരക വായനശാല, ചിറുവിട്ട്, ഉഴമലയ്ക്കൽ, വിളം A. O.
524. ബാപ്പാജി മൊമ്മാറിയൽ; വാഴൂർ A. O.
525. Y. M. C. A. ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പാറശ്ശാല A. O.
നെയ്യാറിൻകര
526. സെൻറുജോസഫ്സ് ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം
കരിക്കം, പേട്ട A. O.
527. സ്റ്റേറ്റ് കാൺഗ്രസ്സ് പ്രാദേശികസഭ വായനശാല, കീഴ്ചേരിമേൽ, ചെങ്ങന്നൂർ
528. മഹാത്മാഗാന്ധിയാശ്രമം ഗ്രന്ഥശാല, കൃഷ്ണപുരം, ഓച്ചിറ A. O.
529. കൈരളി ഗ്രന്ഥാലയം ചെറുവള്ളി, മണിമല.
530. സംസ്ഥാനി മന്ദിരം ഗ്രന്ഥശാല പുതുവിട്ട്, പിപ്പേൻകോട്.
531. ടി നാഷ്യനൽ ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പുതുപ്പള്ളി A. O.
532. മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക വായനശാല, അയ്മനം A. O.
533. മുൻസിപ്പൽ ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പെരുന്ന, ചങ്ങനാശേരി.
534. മഹാത്മാജി ഗ്രന്ഥശാല, കാപ്പിത്തോട്, ഓച്ചിറ A. O.
535. ഗ്രാമീണവായനശാല, ഇടയാർ, കൂത്താട്ടുകുളം.
536. ഓജാലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, അങ്ങാടി, കോതമംഗലം.
537. ടി Y. W. C. A. ലൈബ്രറി, ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം തിരുവനന്തപുരം.
538. യൂണിയൻ ക്ലബ്ബ് ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, മുരിന്തൽ, പെരിനാട് A. O.
539. നേതാജി സ്മാരക ഗ്രന്ഥശാല മീനാട്, നെടുങ്ങാലം A. O.
540. മഹാത്മാജി സ്മാരക ഗ്രന്ഥശാല, പെരുമൺ, പെരിനാട് A. O.
541. ശ്രീകണ്ഠലാലിയാസം ഗ്രന്ഥശാല, നടുവിലക്കര, ഇരവിപുരം, കോട്ടിയം A. O.
542. S. M. R. V. റീഡിംഗ് റൂം (നാഗർകോവിൽ ക്ലബ്ബ്) നാഗർകോവിൽ
543. ശ്രീ ചിത്രാ റീഡിംഗ് റൂം, ഇലങ്ങൂർ, കൊട്ടാരം A. O.
544. സദാനന്ദപുരം ഗ്രന്ഥശാല, സദാനന്ദപുരം, ചെട്ടിക്കവല
545. നാഷണൽ റീഡിംഗ് ക്ലബ്ബ്, ആനിക്കാട്, അകലക്കുന്നം, വാഴൂർ A. O.
546. കോട്ടയ്ക്കപ്പുറം ഗ്രാമാഭയാശന വായനശാല, അതിരമ്പുഴ A. O.
547. മാട്ടുപെട്ടി വായനശാല, കണ്ണൻദേവൻ, മാട്ടുപെട്ടി A. O.
548. കോററത്തൂർ നേതാജി ഗ്രന്ഥശാല, കോററത്തൂർ, അയിരൂർ
549. സ്വാഭാദാമിനി സ്മാരക വായനശാല, വെളിയം, പുതുപ്പള്ളി A. O.
550. ടി ഇമ്പാൽ യൂത്ത് ലീഗ് ഗ്രന്ഥശാല ആൻഡ് വായനശാല,
മുട്ടത്തുകോൺ, ഇമ്പാൽ, A. O.
551. മാങ്ങാനം ലൈബ്രറി, കമ്മനം, കഞ്ഞിക്കുഴി, കോട്ടയം.
552. നേതാജി വായനശാല, കമ്മനം, താഴത്തങ്ങാടി A. O.
553. ഓമപ്പുറത്തു വാഴൂർ മൊമ്മാറിയൽ പബ്ലിക്കലൈബ്രറി, ഓമപ്പുര A. O.

(തുടരും)

‘അഭിപ്രായത്തിന്’ വന്നിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റ് (തുടർച്ച)

ക്രമസംഖ്യ	പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്	ഗ്രന്ഥകർത്താവ്	പ്രസാധകൻ	പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്	വില രൂ. ഞ. സ.
43	ആധാരം ഏതെന്ന്. I	കേശിശ്ശേരി മാധവൻപിള്ള	S. R. P. Electric Press, കായംകുളം	1123	3 0 0
44	ബീഷപ്പ് വർഗ്ഗൻ ഏലൂക്കോ	കെ. എം. കോശി	K. I. Idicula Mappilai	1124	1 0 0
45	മാർത്തോമ്മ. (ജീവചരിത്രം) ജയ പത്രക.	കുടമാളൂർ	സ്വരാജ് ബുക് ഹൗസ് കുടമാളൂർ, കോട്ടയം	1122	0 8 0
46	വിശ്വാസവിലാസം.	കെ. എം. കോശി	മട്ടയ്യൻ പള്ളിവാതുക്കൽ ദിവ്യശ്രീ അലക്സാണ്ടർ ഓർത്തഡോക്സ്	1122	0 6 0
47	വിരേകരളം	കുടമാളൂർ	സ്വരാജ് ബുക് ഹൗസ് കുടമാളൂർ, കോട്ടയം	1124	0 8 0
48	തളിതകൾ	Do	അരുണഭാര്യം പ്രസ്സ്, വടക്കാഞ്ചേരി. കൊച്ചിൻസ്റ്റാഡ്	1123	0 8 0
49	അപരാധി	ജോലനവേണലി	മാധുരിബുക്സ്റ്റാഡ്, പള്ളിക്കാവ്	1122	0 8 0
50	ഓണപ്പുലരി	എം. ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി കുട്ടമ്പലൻ	പി. കെ. മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സ് വഴുതക്കാട്, തിരുവനന്തപുരം	1122	0 12 0
51	സമത്വവാദി	മതിൽ ഭാഗം— ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ള	Vasco, Vaikam	1120	0 8 0
52	ചിന്തിയ ചിത്രങ്ങൾ	C. B. കുമാർ	P. K. ബ്രദേർസ്, കോരിക്കോട്	1123	1 0 0
53	മംഗിയ ചിത്രങ്ങൾ	Do	Do	1123	1 0 0
54	അടയാളം	ടി. എസ്സ്. മോണാൻ ബി. ഒ. എൽ.	വിവേകാനന്ദ പ്രിന്റിംഗ് വർക്ക്സ് തൃശ്ശിവപേരൂർ	1123	1 4 0

ക്രമം	പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്	ഗ്രന്ഥകർത്താവ്	പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക	പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക	വില്പന വില രൂ. ണ. സ.
55	അമ്മരിങ്ങമ്മ	R. മാധവപ്പെട്ടു തുറവർ	ശ്രീനരസിംഹവിലാസം	1128	0 4 0
56	അപരധിനി	Do	ബുക്കുഡിപ്പോ, തുറവർ	1122	0 4 0
57	പ്രേമമുദ്ര	എൽ. ജി. എസ്. B.A.	ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം	1128	0 6 0
58	അംബുജം	A.D. നാരായണൻമ്മാ	ബുക്കുഡിപ്പോ, തുറവർ	1110	0 8 0
59	ഖിലാളഭരണി	കമുകറ, എൽ. ഖിലാളഭരണി	Do	1 4 0	
60	ഗാന്ധിയേണി	എം. രാമകൃഷ്ണപിള്ള B. A.	Do	1124	0 14 0
61	ജഗ്ഗണിവാസിനയം	വിദ്വാൻ A. D. ഹരിശർമ്മ	Do	1105	0 15 0
62	സംസ്കൃതപരിഭാഷ	A രാമപ്പെട്ടു M. A. B. L.	Do	1109	0 8 0
63	ആത്മഭാവം, മോക്ഷവും	R. മാധവപ്പെട്ടു, തുറവർ	Do	1102	0 4 0
64	ശ്രീ രാജഗോപാലകൃഷ്ണ	ജ്യോതിസ്യൻ, കെ പത്മനാഭപ്പിള്ളി.	Do	1111	0 4 0
65	ചന്ദ്രവർക്കർ	A- രാമപ്പെട്ടു M. A. B. L.	സംസ്കൃതസാഹിത്യസമിതി	1118	0 2 0
66	ബാലാരംഭം	R- മാധവപ്പെട്ടു, തുറവർ	ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം	1128	0 8 0
67	മഹാത്മജി	വി. എസ്. ആൻഡ്, ഫെല്ലോ.	ബുക്കുഡിപ്പോ	1128	0 10 0
68	ചിത്രകഥാവലി I	വിദ്വാൻ ടി. എം. രാമൻപിള്ള	Do	1122	0 2 0
69	Do	R. മാധവപ്പെട്ടു, തുറവർ	Do	1122	0 8 0
70	Do	Do	Do	1122	0 4 0
71	സ്വന്തരശ്ലോകം	ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്	കേരളമിത്രം പ്രിൻറിംഗ് ആൻഡ് പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി, ഖിമിറഡ് ഏറണാകുളം	1122	0 4 0

ക്രമം	പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്	ഗ്രന്ഥകർത്താവ്	പ്രസാധകൻ	പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തൽ	വില രൂ. ഞ. സ.
72	രാംചന്ദ്രൻ	വി. കെ. മുത്തൂർ, B. A. B. L.	S. D. Printing Works,	1128	1 0 0
73	ഇംഗ്ലീഷ് പദപരിഭാഷ	കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി, കെ. കൊച്ചു കുഞ്ഞിനാഥൻ.	ദേശാഭിവാർത്തി പ്രസിദ്ധീകരണം, കൊച്ചി.	1120	1 8 0
74	അഭിനയമാല	Do	Do	1128	0 6 0

ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും പ്രസാധകന്മാരുടെയും ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

ഗ്രന്ഥാലോകത്തിലെ പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും പ്രസാധകന്മാരും തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ അർഹതയുള്ളവർക്ക് അനുമതി നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ അർഹതയുള്ളവർക്ക് അനുമതി നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ അർഹതയുള്ളവർക്ക് അനുമതി നൽകിയിരിക്കുന്നു.

1-9-1124.

എ. കെ. മുത്തൂർ, അഭിവാർത്തി പ്രസിദ്ധീകരണം, കൊച്ചി.

தெங்கம்புதூர் 'போதுஜனசேவா'

சங்கம்

&

வாசிப்புசாலை'

சிறிய கட்டுரைகளில்—ஒன்று

--நட்பு--

அவனியில் மனிதன் ஆற்றிவு
படைத்தோன். வாழ்வின் படகை, நல்
வழிநடத்த நல்லினம் கொண்டால்
நலமதுகாண்பான். தீயினம் சேர்ந்
தால் தீயது கொள்வான். உள்ளத்தில்
ஒன்றாய் ஒன்றிய நட்பு நல்லதும் பயக்
கும், பொல்லதும் பயக்கும். ஆகை
யால், ஆதியில் நட்பை ஆய்ந்தே
கொள்ளல்வேண்டும். கனிவது
காட்டி கைப்பினைப் பயக்கும் காஞ்சி
சங்காய்களைக் கண்டு ஏமாறுது கைப்பி
னைத் தரினும் கனிவகைப் பயக்கும்,
நெல்லிக்கனிகளை, தேடித்திரிந்து
கொள்ளல்வேண்டும். அன்பும், அழ
கும், அறிவும், படைத்து, தன்னலமற்
றபன்னலமாற்றி தன்னுயிர்போல
மன்னுயிர் காத்து, மக்கள் மரபில்
மாண்புடையோராய், இனிமை, வாய்

மை, எளிய நன்னடை, ஆகிய அனைத்
தும், அமைந்த நெறியுடையோரே
உத்தமநட்புக்கு உற்றவராவர். மற்
றோர் நட்பு பாசமும், நேசமும், ஆ
சையும் காட்டி கூட்டித்திரிந்து குல்
வனையறுக்கும். "கொடுக்கும் மட்டும்
குளிர்முகம்காட்டி இடுக்கண்வந்திடில்
இட்டே செல்லும்". வாழ்வின்படகு
வானியில் மறையும். உதாசனமாக,
நல்லினங்காணும் நாட்டமேகொண்ட
நன்னீரானது கருமன் உலையில் காச்
சிய இரும்பின் காட்சியைக்கண்டு நட
பதுகொள்ள நாட்டங் கொண்டது.
புனலின் தன்மை புகைத்தது போன்
றுபுல்லினர் நட்பால்புகையும் இவ்வு
டலம். முத்துச்சிப்பியால் மூடிய ஒரு
துளி கண்ணைக்கவரும் கனகம்போன்
று மதிப்பிலடங்கா மாமணிமுத்தாய்,
மக்களுக்குப் பயன் படுவது. உத்தம
நட்பின் உயர்வைக்காட்டும்மக்கள் ம
ரபில்மாண்புறும் மனிதன், தன்னை
ணர்ந்து, தன்னுள்ளிருக்கும் தன்மய
னோடு ஒன்றியே நின்றால் அல்லதும்
நல்லதுமறிவான். தீயோர் நல்லோர்
அறியும் திறமையும் பெறுவான்.
தீயோர் நட்பைத் தேடவேமாட்டான்
அவரை நினைத்தால், அவருடன் மொ
ழிந்தால், அவருடன் நடந்தால், அல்
லடைந்து, அவனியில் அவதியு
றுவோ மென்றெண்ணி, கனவிலும்
நினைவிலும், அவரைக் கருதாது, நல்
லோர் நட்பை நாடித் திரிவான். நல்
லோரைக்கண்டு, அவர் மொழி
கொண்டு, அவர் வழிநடந்து, நாடும்,

விடும், நலம் பெறச் செய்வான் இல்லறமதிலே நல்லறம் காண்பான். அன்பினைப் பகர்ந்து அறிவொடு வாழ்வான். நேரியமுறையில் தேடியபொருளை, பாவமும், பழியும், பகற் கொள்ளையடிக்கும், தீயோர்க் கீயாது, வறுமையால், பிணியால், வாடிவதங்கும், எளியோர்க்கீந்து, அறமதுகாத்து, பிறவிப்பயனில் பெறதல் பெறுவான். என்றும் அவனை ஏற்றும் இவ்வுலகம்.

ஆகையால், நல்லோர் நட்பையே நாடவேண்டும் என்பதும், அது மக்

களுக்கு, என்றும் உற்றதுணையாய், வாழ்விலும் தாழ்விலும், அல்லும் பகலும் அகலாநின்று, “உடுக்கை இழந்தவன்கைபோல” இடுக்கண் காத்து இன்னலகற்றி, நல்வழிகாட்டவும் நலமதுகட்டவும், பன்னலம்பொலிய, பலநலம் ஆற்றவும், இல்லறம் காக்கவும், பொல்லறம் போக்கவும், வாழ்வின் படங்க வழிமுறைநடத்தவும், அறிவதைப் பெருக்கி அருள்வழிகாட்டவும் உற்றதுணையாய் உதவுமென்று அறியவேண்டும்.

നല്ല 25 പുസ്തകങ്ങൾ

(നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ)

	രൂ.	ണ.	സ.
1. ഗീതാഞ്ജലി—ടാഗോറിന്റെ വിശ്വവിഖ്യാത നാടകത്തിന്റെ മനോഹരമായ മലയാള ഗദ്യ പരിഭാഷ, മഹാകവിയുടെ അനവധി ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ബൈബിൾപ്പതിപ്പ്	2	0	0
2. ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം—ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏക ലക്ഷണ ഗ്രന്ഥം. by എ. വി. പോൾ എം. എ.	2	0	0
3. പ്രധാനമന്ത്രി—കേരളഭരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ രാഷ്ട്രീയ നാടകം.	1	8	0
4. സോഷ്യലിസം—സോഷ്യലിസത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പഠിക്കാൻ ഇതു പറ്റിയ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താ; സി. ജെ. തോമസ് ബി. എ. ബി. എൽ.	1	4	0
5. മതവും കമ്മ്യൂണിസവും—സി. ജെ. തോമസിന്റെ മറ്റൊരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥം.	1	8	0
6. തകഴിയുടെ കഥകൾ—“പട്ടാളക്കാൽ” ഉൾപ്പെടെ തകഴിയുടെ മികച്ച എട്ടു കഥകളുടെ സമാഹാരം.			
7. കാര്യകഥകൾ—മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല കഥാസമാഹാരങ്ങളിൽ ഒന്ന്.	1	4	0
8. അസ്സോളജർ—കാര്യത്തിന്റെ പുതിയ കഥാഗ്രന്ഥം. ഒന്നാം തരം ബേസ് കഥകൾ.	1	0	0
9. അപ്പപ്പൻ—കാര്യത്തിന്റെ നാടകം.	0	10	4
10. എലിവാണം—“ഡി. സി”യുടെ പതിനാറു രാഷ്ട്രീയ വിനോദ ലേഖനങ്ങൾ.	1	4	0
11. മിന്നൽകൊടി—ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തെ ഭംഗിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന 9 കഥകൾ by കെ. എം. തേവര.	1	0	0
12. മഴക്കാലം—മുട്ടത്തു വക്കിയുടെ, കലാസൗന്ദര്യം തുളുമ്പുന്ന 8 ചെറുകഥകൾ.	1	0	0
13. എന്റെ നാടുകടത്തൽ—സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള എഴുതിയത്. പുതിയ പതിപ്പ്.	2	0	0
14. എട്ടുപ്രേമകഥകൾ—പി. സി. ഡാക്കോ എം. എ.	1	8	0
15. പ്രേമവിപ്ലവം—(നാടകം) പൊൻകുന്നം വക്കി.	1	0	0
16. നാടകകൃത്ത്—(വിനോദ നാടകം) കേരളഭരണ്	1	0	0
17. പോയതലമുറ—സി. നാരായണപിള്ള എഴുതിയിട്ടുള്ള ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ 9 തൂലികാചിത്രങ്ങൾ.	1	4	0

18. പരോഗമനസാഹിത്യം ഏന്തിന്?—മുണ്ടശ്ശരി കുറിപ്പു, പോൾ, ചങ്ങമ്പുഴ, മൂപ്പൻനായർ തുടങ്ങിയവർ	രൂ. അ. സ. 1 4 0
19. ഇ. വി. സ്തമണകുറു—(2 ഭാഗങ്ങൾ)	3 8 0
20. പാലകുടിപിടി—എസ്. എ. പിള്ള.	1 4 0
21. ഇരുതൊറമ്പതു പലഹാരങ്ങൾ—	1 4 0
22. പ്രസിഡണ്ടു കമ്മിറ്റി—പി. കെ. രാജരാജവർമ്മയുടെ ഫലിത ലേഖനങ്ങൾ	1 4 0
23. ഓർമ്മക്കുറിപ്പ്—ബക്കിറിന്റെ, കൈവിലങ്ങു, അമ്മ, പോലീ സുകാരന്റെ മകൾ തുടങ്ങിയ കഥകൾ.	1 0 0
24. അനന്തപതേയിലേക്കുള്ള കണ്ണം—അബ്ദുസമീൻ നാടക ത്തിന്റെ പരിഭാഷ	0 12 0
25. അഞ്ചു ചിത്രകഥകൾ—	1 0 0

ക്രമംതെ മറ്റു 1200 പുസ്തകങ്ങളും

മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ലഭിക്കാവുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട 1200 ഇനം പുസ്തകങ്ങളും ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നതാണ്.
ഗ്രന്ഥശാലകം ആകർഷണീയമായ കമ്മീഷൻ നൽകും,

നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ
കളരിക്ക് ബസാർ, കോട്ടയം.

ശബ്ദതാരാവലി

മലയാളികൾക്ക് അപരിത്യാജ്യമായ ഒരു കോശഗ്രന്ഥം

അനേകം വാക്കുകളും മറ്റും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പരിഷ്കരിച്ച നാലാംപതിപ്പ്. മാസംതോറും ഓരോ ഭാഗംവീതം പുറം ഭാഗംകൊണ്ടു പുത്തിയാക്കുന്നു. ഒന്നാംഭാഗം പുറപ്പെടുകഴിഞ്ഞു. വില ക. മ. അ. രൂ. മാത്രം. അച്ചടിച്ച പ്രതികൾ വളരെ കാലുമാത്രമാകയാൽ ഇപ്പോൾഭാഗത്തിന് ഇടകൊടുക്കാതെ ഉടൻതന്നെ അച്ചടിക്കുക.

കെ. മാത്യു

ശബ്ദതാരാവലികാര്യാലയം, വഞ്ചിയൂർ.

GRANDHALOKAM

OFFICIAL ORGAN OF THE ALL TRAVANCORE

LIBRARY ASSOCIATION

ADVERTISEMENT TARIFF

FRONT COVER PAGE	(Reserved)
BACK COVER PAGE	Rs. 70 per insertion
		...	Rs. 60 per insertion, if three insertions or more.
COVER PAGE 2			Rs. 60 per insertion.
	Rs. 40 per insertion, if three consecutive insertions or more.
COVER PAGE 3	Rs. 50 per insertion.
	Rs. 40 per insertion if 3 insertions or more.
ANY OTHER PAGE	Rs. 40 per insertion
HALF PAGE	Rs. 25 ...
QUARTER PAGE	Rs. 15 ...
BELOW QUARTER PAGE	Rs. 10 ...

For further details apply to:

THE MANAGER
GRANDHALOKAM,
TRIVANDRUM.

ഞങ്ങളുടെ പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

1. കവിതാകൌതുകം സർദാർ കെ. എ. പണിക്കർ വില രൂപ 1.
2. ഇതളുകൾ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് വില 1 രൂ. 8 ണ.
3. സുധ—മുന്നാപതിപ്പ് (ടി. എൻ.) വില 1 രൂ. 4. ണ.
4. ചക്കീചങ്കരം മുൻജി രാമക്കുറുപ്പ് വില 2 രൂ.
5. ഭാവരത്നം മികൾ (പി. കെ. പാമേശ്വരൻനായർ) വില 1 രൂ. 8 ണ.
6. പ്രതിധ്വനി (ബോംപതിപ്പ്) നാടകം (ടി. എൻ.) വില 1 1/2 ണ.
7. മണ്ണിന്റെ മക്കൾ (എ. കെ. സ്വാമകൃഷ്ണ പിള്ള) വില രൂ. 1
8. വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് (കെ. എസ്. നാരായണപിള്ള) വില 8 ണ.
9. പ്രതിഭാസങ്ങൾ ബോംപതിപ്പ് പുതുതൻ നാരായണൻ നായർ 1 രൂ. 4 ണ.
10. അശ്രുപൂജ ആർ. വി. ഉണ്ണിത്താൻ വില 1 രൂ.
11. രൂപമേഖല ആർ. വി. ഉണ്ണിത്താൻ വില 1 രൂ.
12. പരിവർത്തനം (നാടകം) ടി. എൻ. വില 1 രൂ. 4 ണ

പി. കെ. മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ,
വഴുതയ്ക്കാട്, തിരുവനന്തപുരം.

RADIOPHONES

ENGINEERS & CONTRACTORS

ELECTRICALS * RADIOS * TALKIES
DISTRIBUTORS:

G. E. C.

For Travancore & Cochin State
RADIOS :: AMPLIFIERS :: VALVES
BROADWAY ERNAKULAM, S. INDIA.
ANNOUNCEMENT

Wellknown makes of Battery and mains operated
Radios are available at special concession rates to all Clubs,
Reading rooms, Libraries, Schools and Welfare Offices

ALL RADIOS GUARANTEED

Prices ranging from Rs. 300/-

For full details apply to THE RADIOPHONES Ltd.

BROADWAY :: ERNAKULAM

ഉച്ചഭാഷിണി യന്ത്രങ്ങൾ മിതമായനിരക്കിൽ വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കാൻ തയ്യാർ

പാലാ സെൻട്രൽ ബാങ്ക് ക്ലിപ്പം

പാലാ - തിരുവിതാംകൂർ

അധികൃത മൂലധനം	40,00,000 രൂപാ
പരിപൂർണ്ണതീർത്ത് നിശ്ചയിച്ചതും വിറ്റതും ആയ മൂലധനം	} 25,00,000 രൂപാ
പിരിഞ്ഞു കിട്ടിയ മൂലധനവും കരുതൽ ധനവും	} 29,72,436 രൂപാ
ഒട്ടാകെ മുതൽ - 5,00,00,000 രൂപാശാധികം	

ശാഖകൾ

ആലപ്പുഴ	ഫോറക്ഫീൽഡ്	പാലാ
ആലുവ	കോട്ടയം	പീരുമേള
ബാങ്കുളം	മലപ്പുറം	പോർക്കുന്നം
ചങ്ങനാശ്ശേരി	രംഗലംപുരം	കോല്ലം
കോച്ചി	മൂവാറ്റുപുഴ	തോട്ടുപുഴ
ഡെൽഹി	നാഗർകോവിൽ	തിരുവനന്തപുരം
എറണാകുളം	ന്യൂ ഡെൽഹി	വേങ്ങ

കെ. ജോസഫ് ആഗസ്റ്റി,
മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ.

അഖിലതിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഭരണസമിതി

പ്രസിഡൻ്റ്. ശ്രീ. പരവൂർ റി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ.
 ട്രഷറർ. ശ്രീ. വി. ഓ. മോക്ഷാസ്, ബി. എ. ബി. എൽ.

എം. തോമസ് എം. എ. എൽ. റി.
 (ആണാറി ജായിൻ്റ് സെക്രട്ടറി)
 കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ ബി. എ. ബി. കേം
 (പ്ര. സ. അംഗം)
 എൻ. അഗസ്ത്യലിംഗപിള്ള
 ജെ. കേശവൻ
 കെ. എ. അബ്ദുറഹ്മാൻ
 കെ. എം. കേശവൻ ബി. എ.

പി. എൻ. പണിക്കർ (ജനറൽ സെക്രട്ടറി)
 കെ. വാസുദേവൻ (പ്ര. സ. അംഗം)
 ജി. മാധവൻപിള്ള
 കെ. കെ. കൃഷ്ണപിള്ള
 കെ. എൻ. ഗോപാലൻനായർ
 വി. കെ. പിള്ള
 എസ്. എം. ഫനീസ്
 എൻ. കേശവപിള്ള (ട്രഷറർ)

ഗ്രന്ഥാലോകം

പ്രസാധകസമിതി

എം. തോമസ് എം. എ. എൽ. റി. (കൺവീനർ)
 എസ്. ഗുപ്തൻനായർ എം. എ. (പ്രധാന പത്രാധിപർ)
 ബി. പത്മനാഭപിള്ള എം. എ.
 റി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ ബി. എ.
 എൻ. കേശവപിള്ള
 പി. എൻ. പണിക്കർ

മാസികയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ, മണ്ഡാലവകരം, അപേ
 ക്ഷകൾ മറ്റു എഴുത്തുകൾ മുതലായവ “കൺവീ
 നർ, പ്രസാധകസമിതി ഗ്രന്ഥാലോകം, തിരുവനന്ത
 പൂർ” എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കണം.

N. B. അഭിപ്രായത്തിനുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ
 രണ്ടു പ്രതികൾ അയക്കേണ്ടതാണ്.